

LES TRADUCCIONS DE L'APOCALIPSI
DEL PARE GUIU CAMPS

**LES TRADUCCIONS
DE L'APOCALIPSI
DEL PARE GUIU CAMPS**

**DISCURS LLEGIT EL DIA 13 DE JUNY DE 2013
EN L'ACTE DE RECEPCIÓ PÚBLICA DE**

JOAN FERRER I COSTA

a la

**REIAL ACADÈMIA DE BONES LLETRES
DE BARCELONA**

i contestació de l'acadèmic numerari

JOSEP MASSOT I MUNTANER

Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona
Barcelona
2013

ISBN: 978-84-938885-2-7
Dipòsit legal: B 11.689-2013

EXCEL·LENTÍSSIM SENYOR PRESIDENT,
IL·LUSTRÍSSIMES SENYORES ACADÈMIQUES,
IL·LUSTRÍSSIMS SENYORS ACADÈMICS,
SENYORES I SENYORS,

Abans de res us haig d'expressar el meu agraïment per l'acte de generositat immens que heu tingut envers la meva persona en escollir-me com a membre d'aquesta Acadèmia. Un biblista cal que ho expressi a la manera de la Bíblia:

קִמַּנְתִּי מִכָּל הַחֹסְדִים וּמִכָּל־הָאֱמֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֵת־עַבְדְּךָ

L'inefable sant Jeroni va traduir aquesta sentència del passatge de la trobada de Jacob amb el seu germà Esaú (Gènesi 32,11) de la manera següent:

minor sum cunctis miserationibus et veritate quam explesti servo tuo

I la *Bíblia catalana: traducció interconfessional* ho tradueix:

Però jo sóc massa poca cosa per tants favors i per tanta fidelitat com has tingut amb mi, el teu servent

Aquest és el sentiment que m'omple en passar a formar part d'aquesta docta corporació de què formen i han format part tantes persones admirades i estimades. Moltes gràcies, de nou.

Haig d'evocar amb emoció la figura del meu antecessor en aquesta Acadèmia, el Dr. Manuel Riu i Riu. Us haig de dir que és una persona que sols vaig tenir el goig de tractar en una ocasió de la meva vida i ho recordo amb absoluta claredat, com si hagués passat ahir mateix. Jo devia tenir divuit o dinou anys i era estudiant de Teologia a la Facultat de Teologia de Sant Pacià de

Barcelona i, alhora, seguia els cursos de la llicenciatura en Geografia i Història a la Universitat de Barcelona. Anava molt enfeinat, de manera que vaig anar a trobar el Dr. Riu, que aleshores era catedràtic del Departament d'Història Medieval de la Facultat de Geografia i Història, i vaig gosar demanar-li si li faria res que em matriculés a la seva assignatura d'Història de l'Església Medieval, però que no veia possible que tingués temps d'assistir a les seves classes. Li vaig explicar que jo ja havia fet aquella assignatura a la Facultat de Teologia amb el Dr. Antoni Pladevall, just el curs anterior. El professor Riu, afable, em va dir que no em preocupés, que era bon amic de mossèn Pladevall i que si ja havia passat el curs, ell em posaria la mateixa nota. Li ho vaig agrair sincerament. L'endemà hi vaig tornar i li vaig portar una fotocòpia de la papereta de qualificació signada pel Dr. Pladevall i ell va complir amb gentilesa la seva promesa. No ens vam tornar a veure mai més. Ell era un savi medievalista i jo vaig anar fent camí en el món de l'estudi de la Sagrada Escripura i de les filologies catalana i semítica, de manera que les nostres rutes no es van tornar a creuar fins que ara, per generositat vostra, passaré a ocupar el lloc que ell va deixar.

El Dr. Manuel Riu havia nascut a Manresa l'any 1929, en una família amb arrels a Sant Llorenç de Morunys, on ell va morir l'any 2011. Manuel Riu va estudiar la llicenciatura en Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona i, just acabada la carrera, va passar a ser ajudant del professor Alberto del Castillo. La seva tesi doctoral portava el títol de *Las comunidades religiosas del antiguo obispado de Urgel (s. VIII-XVI)* (1961). El seu treball intel·lectual va ser immens. Ho demostra la seva extensíssima bibliografia recollida a en les pàgines inicials dels dos volums d'homenatge que els seus deixebles i amics li van dedicar en la revista universitària que ell mateix va fundar, *Acta Historica et Archaeologica Mediaevalia* (20-21 [1999-2000] 11-55). La seva obra supera els 722 títols, dels quals més de vint són llibres.

Entre els anys 1966 i 1969 va ser catedràtic d'Història Medieval a la Universitat de Granada. A partir del curs 1969-70 va guanyar el trasllat a la Universitat de Barcelona, on va treballar la resta de la seva vida acadèmica com a catedràtic d'Història de l'Edat Mitjana Universal. Va ser escollit com a membre de la Reial

Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona a proposta de F. Udina, J. Vernet i J. Bastardas el 26 de novembre de 1981 i va llegir el seu discurs de recepció el 5 de maig de l'any 1983 sobre el tema de l'estudi de les restes òssies, els costums funeraris i les sepultures de les necròpolis que havia estudiat, més de trenta.

El Dr. Manuel Riu va ser un treballador infatigable, dotat d'una gran curiositat intel·lectual, que féu aportacions de primer ordre per al coneixement del món medieval en un sentit molt ampli, amb un interès especial per la vida religiosa a les terres del bisbat d'Urgell, d'on provenia la seva família.

Deixo l'evocació del professor Riu per passar a parlar de la figura exímia del Pare Guiu Camps, que sempre he considerat com el meu gran mestre en el camp de l'estudi de la Sagrada Escripura, en què ell destacà com la gran figura catalana de la segona meitat del segle XX. En la presentació de la miscel·lània Guiu Camps, que porta per títol *Tradició i traducció de la Paraula* (Montserrat 1993), els curadors del volum —Frederic Raurell, Damià Roure i Pius-Ramon Tragan— van escriure unes paraules justíssimes, que recullen en síntesi el treball del P. Guiu:

Més de cinquanta anys dedicats a l'estudi i a la interpretació de les Sagrades Escripures l'han portat, amb un treball infatigable, a una riquesa de coneixements que s'estenen en amplis sectors de l'exegesi de l'Antic i del Nou Testament. L'arqueologia bíblica, el domini de les llengües semítiques, sobretot l'hebreu, l'arameu, el siríac, el coneixement de les tradicions veterotestamentàries, en particular els Salms, la interpretació del Nou Testament, en concret els Sinòptics i l'Apocalipsi, li donen el perfil d'un exegeta complet, que posseeix una coneixença global i profunda de la Bíblia (p. 5).

El P. Guiu Camps havia nascut com a Jordi Camps i Reverter, el 19 de febrer de 1915, a Sant Vicenç dels Horts. El seu pare era un petit fabricant de vetes, que a penes guanyava per mantenir els seus fills. Va estudiar a l'escola del poble i, quan tenia deu anys va entrar a l'Escolania de Montserrat. M'havia explicat que el P. Anselm Ferrer li havia dit, molts anys després, que havia vist que pel que feia a la veu, no era pas gran cosa, però que es va adonar que aquella família necessitava que el nen pogués entrar a

Montserrat. Al cap de cinc anys deixà l'Escolania i tot seguit ingressà al Col·legi de Postulants de Montserrat. L'any 1932, l'abat Marcet li donà l'hàbit de Montserrat i li imposà el nom de Guiu, amb què tots el vam conèixer sempre, i amb el qual signava tots els llibres i cartes. Aquell mateix 1932 sortia el *Diccionari general de la llengua catalana* de Pompeu Fabra i els dos volums de la traducció catalana i comentari del *Psalteri* del P. Bonaventura Ubach. En esclatar la guerra, al cap de quatre anys, el P. Guiu va anar a viure a Barcelona, per passar desapercebut davant de la persecució que es congriava. Allí li tocà de viure «la gran tribulació» (Ap 7,14) de l'assassinat del seu pare. Una vegada m'explicà, sense cap mena de rancúnia i amb una espurna de llàgrima als ulls, que sabien que l'assassí havia estat el «murciano» del poble, i la causa, el fet que el seu pare era un home religiós, que tenia una petita fàbrica, que a penes li donava per guanyar-se la vida. L'any 1937 pogué sortir de Barcelona. Fou acollit als monestirs de Maredsous i de Saint-André de Bruges. Allí seguí les classes del P. Charlier, que li ensenyà a estudiar la Bíblia amb les concordances, un llibre que dóna totes les ocurrències d'un mot, amb el context, que és fonamental per a determinar-ne el sentit bíblic. Això és el que ell també em va ensenyar quan preparàvem la traducció de la *Bíblica catalana: traducció interconfessional*.

Quan la Guerra Civil es va acabar, va retornar a Montserrat i en el viatge de retorn, quan just arribava a París, es va trobar que tota la ciutat estava trasbalsada perquè acabava de començar la Segona Guerra Mundial. Quan m'ho explicava, jo li deia: «Pare Guiu, us han passat moltes aventures en la vostra vida.» I ell em responia: «Si ho reparteixes entre tots els anys que he viscut, no són pas tantes.» L'any 1941 va ser ordenat de prevere i començà la seva docència a Montserrat en Sagrada Escripura, llengües bíbliques i teologia. Aquell mateix any, l'abat Escarré va establir l'*Scriptorium Biblicum*, on es va realitzar l'imponent treball de traducció bíblica de Montserrat després de la Guerra Civil. El P. Guiu passà dos anys a Salamanca (1943-1945) on va fer els estudis per a obtenir el doctorat en Teologia. La seva tesi doctoral va portar el títol de *Bases de una metodología teológica* (Montserrat 1954). A fi d'especialitzar-se en Sagrada Escripura, va passar els anys 1948-1949 a Roma, on assistí a classes a l'Institut Bíblic. Els professors

que més l'influïren foren Bonsirven i Zolli, antic rabí que s'havia convertit al cristianisme.

El P. Ubach, el gran patriarca de la Bíblia d'aquell moment, va manifestar a l'abat Escarré que era molt convenient que el P. Guiu pogués anar a conèixer les terres de la Bíblia. Des de setembre del 1954 a setembre de 1955, el P. Guiu i el P. Romuald Díaz i Carbonell van fer la gran aventura del viatge a Orient. A Jerusalem van viure amb els franciscans i van anar a classes a l'École Biblique dels dominics. Van fer excursions a tots els països relacionats amb la Bíblia. De retorn, van visitar, Xipre, el sud de Turquia —les esglésies de l'Apocalipsi—, Patmos i Grècia. Van tornar a Montserrat via Itàlia. A Montserrat treballà en la versió del llibre de l'Apocalipsi, que sortí publicada l'any 1958 i que estudiem i editem críticament en aquest discurs.

Guiu Camps es va adonar que la versió de la «Bíblia grossa de Montserrat»: *La Bíblia. Versió dels textos originals i comentari pels monjos de Montserrat*, la gran empresa bíblica catalana que havia començat l'inefable P. Ubach l'any 1926, no tenia futur —es tractava d'uns volums luxosos, enquadernats en tela, amb la versió de la *Vulgata* en una columna marginal i un comentari extens— perquè era molt cara i hi havia molt poca gent que hi pogués tenir accés directe, i, sobretot, perquè la llengua catalana d'aquell moment ja havia canviat. El català de la «Bíblia grossa» era el que avui podem anomenar el «català d'abans de la Guerra»: un model de llengua catalana que ja havia pràcticament caducat, pel fet que no hi havia mitjans de comunicació en català que se'n poguessin fer ressò i perquè no hi havia escola en català. Aleshores, el P. Guiu, amb la col·laboració de Justí Bruguera i Romuald Díaz i, un xic més tard, del joveníssim P. Josep Massot i Muntaner, va tenir la idea colossal d'emprendre una nova versió de la Bíblia: el «Nou Testament de Montserrat» (*Nou Testament. Versió del grec pels monjos de Montserrat*. Andorra: Casal i Vall, gener del 1961; segona ed., desembre del 1961; tercera ed., abril del 1963; quarta edició, març del 1970), que esdevindria la «Bíblia petita de Montserrat»: *La Bíblia. Versió dels Monjos de Montserrat*. En 5 volums de format de butxaca, incloent-hi el *Nou Testament* de 1961, publicats a Andorra: Casal i Vall, els anys 1965-1970, i en un sol volum aparegut el mateix 1970 (amb les notes reduïdes).

Aquesta «Bíblia petita de Montserrat» ha tingut un paper fonamental en la història de la llengua i de la cultura catalanes del segle XX. Jo penso que hi ha un abans i un després d'aquest llibre en la història del català: abans és el model del *català de la República*, que porta a la plenitud el treball de Fabra i de l'Institut d'Estudis Catalans. Després de la «Bíblia petita de Montserrat» hi ha el *català de la segona meitat segle XX*, el que vam aprendre a escriure la gent que vam néixer després de la Guerra Civil i que mai no vam rebre educació en la nostra llengua a les escoles. Aquest és també el català de les versions de les Sagrades Escripures que es llegeix en les celebracions de l'eucaristia de l'Església, i que també és obra fonamentalment del P. Guiu. A partir del Concili Vaticà II, quan el català va poder accedir a ser llengua litúrgica, aquest model de llengua era pràcticament l'únic català llegit públicament que es podia sentir en les terres catalanes, de manera que la seva influència va ser enorme.

El model de llengua del «Nou Testament de Montserrat» és el que heretà la «Bíblia Catalana Interconfessional» (*La Bíblia. BCI. Bíblia catalana: Traducció interconfessional*, Barcelona 1993), que és la versió de la Bíblia de la meua generació de biblistes catalans i que tingué el P. Guiu com a mestre i com a membre del comitè de redacció.

El treball com a traductor de la Bíblia del P. Guiu Camps va tenir un reconeixement singular en la seva investidura com a Doctor *honoris causa* per la Universitat Autònoma de Barcelona a proposta de la Facultat de Traducció i Interpretació el 24 de febrer de l'any 1999. El professor padrí de l'acte, el Dr. Francesc Parcerisas, va remarcar que la Facultat de Traducció havia volgut honorar el P. Guiu Camps com a primer Doctor *honoris causa* per raó del seu treball com a gran traductor de la Bíblia al català al llarg de més de quaranta anys.

El P. Guiu va morir a Montserrat el 15 de maig de l'any 2001, a 86 anys.

En vida del P. Guiu jo li vaig dedicar diversos *divertimentos* en forma de cartes fictícies de personatges bíblics —entre ells el rei Salomó i el mateix Leviatan— en què expressava el que era el meu sentiment i el de tots els biblistes joves que havíem tingut el privilegi d'aprendre al costat del P. Guiu. Jo deia que era «l'home

més savi del món». I no era pas una hipèrbole: el P. Guiu era un home d'una cultura enciclopèdica, que posseïa uns coneixements increïbles, sobre tota mena de ciències, que anaven molt més enllà del que hom podia esperar d'un gran erudit bíblic. Així, en un viatge de Montserrat fins a Arenys, que vam fer amb ell i la meva esposa Núria, ens va anar explicant sobre el terreny la història de la geologia de la muntanya i de Catalunya.

Hi havia un altre fet del qual ara vull deixar constància: el P. Guiu era un home de Déu. Tants anys d'estudi amorós de la Sagrada Escriptura l'havia omplert del Misteri de què parla l'Escriptura i aquest fet irradiava en la seva persona i tots els qui ens hi acostàvem ho percebíem.

El llibre de l'Apocalipsi

L'Apocalipsi és una de les obres més prodigioses de la història de la humanitat. Des d'un punt de vista literari és portentosa. Penso que és l'obra més singular de tota la literatura del món antic. Com que generalment havia estat entesa com una obra per fer por, que anunciava uns càstigs terribles en una fi del món plena de guerres, desgràcies i calamitats, gairebé ningú no s'havia adonat de les qualitats literàries impressionants del llibre. L'Apocalipsi descobreix el que podríem anomenar *la fusió d'horitzons*: el temps de la història es fon amb el «temps» de Déu, on, precisament, el temps ja no existeix. Aleshores, literàriament, tot és possible: les illes fugen (16,20) i el cel i la terra també (20,11), la mort i l'Hades —el regne de la mort— són llançats a l'estany del foc; hi apareixen bèsties singulars: una és de color grana (17,3) i una altra bèstia «era i no és, i es tornarà a presentar» (17,8). El passat, present i futur han perdut les seves qualitats essencials articuladores de tota realitat. Davant d'això hem de contemplar com una nota d'humor subtil i sublim l'advertiment d'Apocalipsi 16,15: «Mira, vinc com un lladre; feliç d'aquell qui vetlla sense treure's de sobre els vestits, perquè no se n'hagi d'anar tot nu, i li vegin les vergonyes.»

El llibre, però, té una cosa molt clara: «Aquí cal intel·ligència, algú que tingui enginy» (17,9). Aquesta és la condició per poder llegir aquesta obra que Joan, un profeta cristià coneixedor de les tradicions jueves palestinenques i exiliat a l'illa de Patmos, va

compondre cap la fi de l'època de l'emperador Domicià (81-96 dC). L'autor escriu una profecia —una revelació de Déu, això és el que significa *apocalipsi*— lliurada en forma de visions i tramesa en forma epistolar a les set esglésies de la província romana d'Àsia (la Turquia occidental actual). L'Apocalipsi és un llibre de protesta i de revolta davant d'un món on els justos són oprimits mentre que els malvats triomfen. El llibre narra la victòria de Crist i de les seves seguidores i seguidors sobre els protagonistes del mal, des de la inauguració del Regne de Crist realitzada en la Pasqua fins a la consumació d'aquest en la parusia, a la fi de la història.

L'Apocalipsi comença amb una introducció (1,1-8) de caràcter polifònic: conté un títol desenvolupat (1,1-2), una benaurança (1,3), una adreça epistolar acompanyada d'una benedicció i d'una doxologia (1,4-6) i dos oracles (1,7-8). Es tracta d'una revelació de Jesucrist: s'hi revela el mateix Jesús i la seva revelació mostra «les coses que han de passar de pressa.» El llibre adverteix que «el temps és a la vora.» El que ha d'arribar (1,7) és la vinguda imminent i gloriosa del Crucificat. L'Apocalipsi és la revelació de Jesús que ve i acabarà amb el crit de «Veniu, Senyor Jesús» (22,20). La lloança de 1,5b-6, de manera sorprenent, celebra Jesús i no Déu: Jesús ha promogut a la reialesa unes persones ara maltractades i perseguides per les autoritats de l'Imperi. Els primer del dos oracles profètics amb què acaba la introducció dóna a veure Crist que ve (1,7). El segon, dóna a entendre que és Déu mateix qui es presenta (1,8). Crist pot ser vist, però Déu, sols pot ser sentit, fins que no arribi la nova Jerusalem (22,4).

Joan explica les circumstàncies que l'han portat a escriure (1,9): és a Patmos en circumstàncies d'opressió. La tradició ha entès sempre que hi havia estat exiliat. El diumenge, el dia del culte comunitari, va tenir una experiència possiblement extàtica. Sabem que en el segle I hi havia grups de profetes que lliuraven paraules inspirades durant el culte. Quan es gira, veu uns candelers o lampadaris, que són figura de les set esglésies d'Àsia (1,20). En aquest nou espai, hi descobreix un ésser sobrenatural (1,13-16): és com un fill d'home, el personatge escatològic del llibre de Daniel capítol 7. El color dels cabells, l'associa a l'Ancià (Déu) de Daniel 7,9. L'espasa que li surt de la boca evoca la força de la seva paraula (Isaïes 49,2). Joan queda «com mort» (1,17), però l'ésser celestial

és el Vivent i domina la mort (1,18): és Crist ressuscitat. Joan rep l'ordre d'escriure «les coses que ha vist» —la visió de Jesús glorificat; «les que són», els missatges sobre la situació de les set esglésies; i «les que han de passar després d'aquestes», que són les visions que se succeeixen des de 4,2 fins a la fi del llibre.

Els missatges que escriurà a les esglésies d'Àsia s'assemblen als oracles de conversió i de salvació dels profetes de l'Antic Testament, però aquí qui parlarà no serà Déu sinó Jesús. S'adrecen als àngels que personifiquen les esglésies, de la mateixa manera que en Daniel 10,13.20 encarnaven les nacions. La perspectiva és que les esglésies tenen una dimensió transcendent.

L'oracle a l'Església d'Efes (2,1-7) parla de les obres —fidelitat en actes— i del rebuig a la conducta dels nicolaïtes. No disposem de dades fiables sobre aquest grup. Segurament devien pretendre posseir un saber teològic superior, que els feia considerar els déus pagans com a no res, de manera que acceptaven de participar en els convits amb carn sacrificada als ídols, cosa que l'Apocalipsi jutja idòlatra. Es devia tractar d'un grup hereu del paulinisme i antecessor de la gnosi cristiana del segle II. L'oracle li diu que amb el pas del temps la seva fidelitat s'ha afeblit, de manera que és exhortat a tornar a les obres d'abans. Crist promet al vencedor —aquell la fidelitat del qual ha resistit el pas del temps— de menjar de l'arbre de la vida que hi ha al paradís: és un bé dels orígens —tenir accés de nou al jardí de la creació—, que permet beneficiar-se de la vida eterna amb Déu.

L'àngel d'Esmirna (2,8-11) és conegut perquè suporta la prova de la pobresa i perquè aguanta les calúmnies d'uns que diuen que són jueus, però que en realitat no ho són: són gent sotmesa a Satanàs. Les calúmnies poden comportar que alguns cristians siguin empresonats per les autoritats de l'Imperi i condemnats a mort. La fidelitat de l'àngel ha de resistir el temor del sofriment i de la mort. Ell és pobre en aparença —és a dir, materialment—, però és ric als ulls de Crist. La prova durarà deu dies, que en la simbòlica numèrica de l'Apocalipsi són tots els dies, però que no es pot comparar amb aquell qui s'acaba de presentar com a «el Primer i el Darrer» (2,8). Crist li promet, en recompensa a la seva fidelitat, la corona de la vida —signe d'honor per al vencedor en el món antic—, que és una vida després de la mort. Els vencedors

s'escaparan de la segona mort: no de la biològica, sinó de la condemna.

L'àngel de Pèrgam (2.12-17) viu on hi ha el tron de Satanàs, que devia ser el gran altar, que avui és al museu de Berlín, dedicat als dotze déus, que dominaven la ciutat, centre destacat dels cultes pagans. L'àngel, però, és fidel al nom de Crist: Antipas, un membre desconegut de la comunitat, donà la vida per mantenir la fidelitat al nom de Jesús. Ara, però, hi ha membres que s'adhereixen a la doctrina dels nicolaïtes, que l'oracle assimila a la de Balaam (Nombres 25,1-5; 31,16), que aconsellà al rei Balac d'enviar dones moabites perquè seduïssin els israelites a la idolatria, a fi que Déu rebutgés Israel, de manera que Balac els pogués vèncer. Els nicolaïtes promouen la prostitució, és a dir, la infidelitat al Déu únic o idolatria, a través de participar en els banquets on es menjava carn oferta en sacrifici als ídols. Cal saber que en el món antic, aquesta era pràcticament l'única ocasió de què disposaven les persones pobres per a poder menjar carn. Cal doncs renunciar a un aliment de luxe, que simbolitzava la integració en la societat pagana, a fi d'esdevenir vencedor i rebre el «mannà amagat», el menjar pobre de l'època en què Israel vivia en el desert. La pedreta blanca que rebran els vencedors és un enigma que no ha estat explicat de manera satisfactòria: ha de ser una mena de símbol de reconeixement, que estableix un lligam entre Crist i el vencedor, que és l'únic que podrà conèixer el nom nou de Crist que porta gravat.

L'àngel de Tiatira (2,18-29) és conegut per les seves obres, el seu amor i la seva fidelitat, però Crist li retreu que s'ha deixat seduir per una profetessa que es dona a la prostitució. Hi ha una part de la comunitat que segueix aquesta profetessa, que ha de mantenir una doctrina semblant a la dels nicolaïtes: pretén posseir un coneixement superior sobre Déu. Aquesta dona rep el nom despectiu de Jezabel, l'esposa fenícia del rei Acab, que va promoure la idolatria a Israel. Els fills d'aquesta dona van ser exterminats. El dilema és doncs, a Tiatira, saber si les persones són filles de Jezabel, fruit dels seus adulteris i practicants de les seves obres idòlatres, o bé si prenen com a model Crist, Fill de Déu. Qui guardi les obres de Crist esdevindrà vencedor i heretarà el poder sobre les nacions reservat al Messies. Aquest rebrà també l'estel

del matí (Nombres 24,17), que designa Crist mateix, que anuncia el gran dia de la salvació.

L'àngel de Sardes (3,1-6) té fama de fer bones obres, però Crist ho desmenteix: és mort i les seves obres no són pas perfectes, de manera que és advertit perquè vigili, perquè sinó, Crist, el sorprendrà com un lladre. El judici pot arribar en el moment més inesperat. Ha, doncs, de recordar el que va escoltar: l'Evangeli que transmet la salvació. En l'Apocalipsi els elegits porten els vestits blancs. Hi ha membres de la comunitat de Sardes que no «s'han tacat els vestits», això vol dir que n'han guardat intacta la blancor i compten en el més enllà entre els companys de Crist. L'única fama (*nom* en la simbòlica de l'Apocalipsi) que val és mantenir el nom escrit en el llibre de la vida, segons el judici de Déu.

L'oracle a l'Església de Filadèlfia (3,7-13), felicita el seu àngel perquè ha resistit a la pressió social que l'invitava a renunciar a Crist. Els adversaris són jueus. Crist li promet que aquests se li sotmetran en el futur. La referència és a Isaïes 60,14, però aquí els papers hauran canviat: els jueus ocupen ara el lloc dels enemics i l'àngel, el de Jerusalem. Aquest ja té ara la corona de la victòria. La «porta oberta» és una referència a Isaïes 60,11: ara ja no cal témer cap enemic que entri a la ciutat. Jesús en té la clau i administra l'Església de Filadèlfia, posant l'àngel a la porta. Les tradicions jueves esperaven un temps de tribulacions abans de l'arribada de la salvació, destinades a provar la fidelitat de les persones. Crist no li promet que escaparà a les tribulacions, sinó que guardarà la fidelitat. La promesa de fer-lo columna del temple de Déu li garanteix que sempre estarà associat a la seva presència.

L'oracle a l'Església de Laodicea (3,14-22) diu que aquesta té bona reputació: manté el compromís en els ambients socials de la ciutat, però Crist demana una adhesió absoluta. La moderació és tebiesa i és rebutjada amb violència, com l'aigua tèbia, que la medicina antiga considerava que era un vomitiu. L'àngel té confiança en la riquesa material, que Crist té per no res. Li diu que és «pobre, cec i nu», per això l'invita a cercar l'or —la veritable riquesa espiritual—, els vestits blancs —les robes dels escollits— i el col·liri per recobrar la bona vista —la visió clara és una imatge tradicional de la fe. El consell té una fina ironia, perquè Laodicea era coneguda en el món antic pels seus bancs, la indústria llanera i

l'escola mèdica. Crist no anuncia pas la seva vinguda perquè ja és a la porta i truca. Cal, doncs, penedir-se amb urgència. Els qui hauran escoltat la crida, compartiran el sopar amb ell: una intimitat extraordinària.

El conjunt d'oracles que constitueixen la primera part de l'Apocalipsi denuncien perills que amenacen la fe; cal, doncs, sortir vencedor dels perills, com Crist, a fi de poder regnar amb ell (3,21).

A continuació, Joan ha de pujar al cel per veure «les coses que han de passar després d'aquestes.» Aquesta revelació, però, no ens descriurà tant un futur que ha de passar a continuació com les implicacions dels desafiaments posats als àngels de les esglésies en els capítols 2-3 de l'Apocalipsi. Les visions encadenades a què assistirem situaran la crida a restar fidel sobre el teló de fons de la instauració del Regne de Crist contra el del diable. L'obertura d'una porta al cel (4,1) inicia la revelació del Regne diví. El vident, en la seva experiència extàtica (4,2) veu el món celestial. L'acció principal es realitzarà aquí fins cap a la fi del llibre (19,10). Es tracta d'una litúrgia grandiosa que té enormes conseqüències per a la terra. En Ap 4,1-11 assistim a l'adoració del Déu creador. Joan veu el tron, però el Déu transcendent no és pas descrit. El mar de vidre i els quatre vivents en forma d'animal plens d'ulls (4,6) indiquen la seva omnisciència. El tron constitueix el centre. Tot s'ordena en cercles al seu voltant: l'arc iris (al·lusió a l'aliança amb Noè de Gènesi 9,13ss), els animals, els ancians, les miríades d'àngels (5,11) i tota la creació (5,13). Els llamps, les veus i els trons són els signes clàssics de les teofanies bíbliques. Tota la creació és present en el món celestial i celebra la transcendència del Déu tot altre.

Tot seguit, la mirada de Joan se centra en un document segellat que és a la mà dreta del qui seu al tron. És escrit per totes dues cares, de manera que ja no s'hi pot afegir res. L'Apocalipsi dona a entendre que conté el disseny salvífic de Déu, que implica també proves. El capítol 5 és dedicat a resoldre una pregunta que formula un àngel: «qui és digne d'obrir el document?» La qüestió en realitat és saber quina és la dignitat requerida per a aquesta comesa. Joan es posa a plorar perquè sembla que en tota la creació no hi ha ningú que en sigui prou digne. Això permet remarcar el caràcter únic del personatge capacit per a fer-ho. Finalment, en

són anunciats els títols: el lleó de Judà (Gènesi 49,9) i el rebrot de David (Isaïes 11,1.10). La tradició jueva entenia que eren títols del Messies, que, per als cristians, és Jesús; però la sorpresa és que en lloc d'un lleó victoriós, apareix un Anyell degollat (al·lusió a l'anyell pasqual d'Èxode 12 i potser també a la profecia del servent sofrent d'Isaïes 53,7): la força increïble de Crist s'expressa en la seva feblesa. Es tracta d'un poder paradoxal, que sintetitza l'esdeveniment pasqual: l'Anyell immolat a la creu, s'alça ressuscitat. Els seus corns signifiquen el seu poder i els ulls, l'omnisciència. Cal notar que és al mig del tron diví: hi ha un únic tron de Déu. Crist té part en la reialesa del seu Pare.

Déu confirma l'elecció i li lliura el document (5,7). Aquesta investidura-entronització provoca l'aclamació de la cort celestial (5,8-14), que entonen un càntic que celebra una situació nova per a la humanitat: Déu ha estat lloat per la seva obra creadora i l'Anyell per la seva acció salvadora. És una realitat absolutament paradoxal: l'Anyell ha vençut en vessar la seva sang, de manera que ha adquirit per a Déu gent de tota mena. La seva mort és vista com un sacrifici d'expiació que ha alliberat els esclaus i els ha elevat a una dignitat eminent: sacerdots i reis per a Déu (5,10). L'Anyell ha realitzat doncs la promesa de l'aliança del Sinaí (Èxode 19,6), però per a totes les persones. Ara, doncs, les persones ja posseeixen un estatut reial i sacerdotal, però el seu regnat encara no és efectiu; per a això caldrà esperar la parusia. Tot seguit una multitud immensa d'àngels reconeix que és digne de rebre els set atributs (5,11-12) associats al poder i habitualment reconeguts a Déu. Finalment, totes les criatures lloen Déu i l'Anyell (5,13).

El capítol 6 descriu l'obertura dels sis primers segells del document que Déu ha lliurat a l'Anyell-Crist. A mesura que s'obren els quatre primers segells, els vivents-animals convoquen uns cavallers que van a realitzar les missions que els han encomanat. Els cavalls tenen colors diferents, com els de Zacaries 1,7-17 i 6,1-8. El cavall blanc del primer cavaller prova que pertany al camp diví. Rep una corona, prova que ja ha vençut la batalla que va a emprendre. És un arquer, com els dels exèrcits dels parts, el gran enemic de Roma. En obrir els segells, l'Anyell comença el procés ineluctable de la victòria de Déu sobre els enemics del seu poble. El segon cavaller, va sobre un cavall roig, color de la sang, que

desencadenarà la violència guerrera. Robarà la pau, que era el bé que Roma es gloriava d'oferir al món. La guerra porta l'escassetat, que representa el tercer cavaller. Porta una balança que establirà els preus extraordinaris dels aliments. El quart cavaller era la Mort —la malaltia mortal, segons l'ús de la Bíblia grega—, que deriva de la guerra i de la penúria.

Les tradicions jueves esperaven un període de proves intenses abans de l'arribada de la salvació (6,8). Sols afecten parcialment la terra, de manera que encara no són el judici. En obrir-se el cinquè segell, Joan veu que les ànimes dels màrtirs cristians s'impacienten perquè el judici dels seus assassins triga (6,9-11). Aquests són anomenats «els habitants de la terra.» Les ànimes s'estan sota l'altar celeste, allà on els sacerdots vessaven la sang dels sacrificis oferts a Déu. La mort dels màrtirs té el sentit d'un sacrifici. El seu clam adreçat a Déu és el plany dels oprimits de tots els temps. Aquests reben ja la roba blanca dels escollits, però han de tenir paciència fins que s'arribi a completar el nombre dels màrtirs. Cal que el testimoniatge arribi a la fi. El temps present es troba en la tensió entre l'anunci d'un judici imminent i el retard necessari perquè tothom pugui donar testimoniatge. L'Apocalipsi ho expressa literàriament de manera formidable: anuncia moltes vegades la proximitat del desenllaç del drama, que es veu retardat per l'obertura d'un nou cicle de visions.

Quan s'obre el sisè segell es produeixen cataclismes (6,12-14): són signes del repertori profètic per a anunciar el judici. Les mateixes estrelles, símbol d'estabilitat, cauen, de manera que fan pressentir el poder diví que està a punt d'expressar-se. En 6,15 veiem que les elits polítiques, militars i econòmiques s'amaguen en primer lloc. L'Apocalipsi és una protesta contra els poders establerts. Quan tot el cosmos s'esmicola, la pregunta de 6,17 — «qui es pot sostenir?»—, sembla que té com a resposta: «ningú.»

Les visions que han provocat l'obertura dels sis primers segells fan pensar que l'arribada del judici és imminent; però aquest es retarda. L'Apocalipsi en 7,1-17 narra dues visions que responen indirectament a la pregunta formulada a final del capítol 6. En la primera (7,1-8), un àngel ordena a uns altres que es troben en els punts cardinals que retinguin els vents fins que els servents de Déu siguin marcats. Els vents sembla que representen els flagells dels

quatre cavallers de 6,1-8 ja que la imatge dels cavalls prové de Zacaries 6,1-8, on simbolitzen els quatre vents. La justícia divina demana de posar a part els servents de Déu, que en l'Apocalipsi són els cristians. La marca deu ser una al·lusió al baptisme (2Corintis 1,22), que no els farà pas escapar de la prova, però, en la tribulació els garanteix que pertanyen a Déu. El nombre dels servents és simbòlic: 144.000 és el quadrat (un valor superlatiu) de 12 (el conjunt de les tribus d'Israel) multiplicat per mil (idea de multitud). Els cristians són contemplats profèticament com un poble extraordinàriament nombrós, que realitza l'esperança jueva d'un aplec escatològic de tot Israel. Cal no perdre de vista que per a l'Apocalipsi, l'adhesió a la fe cristiana implica sobre la terra un combat.

Tot seguit, Joan veu l'espai del tron diví amb una gran multitud (7,9-12); aleshores, seguint les convencions dels relats de revelació, un ésser celestial ofereix l'explicació de la visió (7,13-17): són els qui «vénen de la gran tribulació», això és, la prova escatològica que posa a prova la fe abans de l'arribada de la salvació. Aquests n'han sortit vencedors perquè porten palmes i vestits blancs. La blancor significa pertinença al món celestial i resulta de la seva fidelitat — les han rentades— i del sacrifici redemptor de Crist —la sang de l'Anyell. La visió del 144.000 servents que es troben en el combat de la fe va seguida de la dels vencedors d'aquest combat: els rescatats de tots els orígens: són incomptables i de tot el món. En contrast amb la petitesa de les comunitats cristianes del segle I, l'Apocalipsi veu que la salvació enclou una multitud que no es pot comptar. Aquests tenen vida després de la mort i participen perpètuament en una litúrgia celestial: lloen conjuntament Déu i l'Anyell, autors de la salvació (7,10), però els àngels, ancians i vivents-animals adoren sols Déu. Aquesta multitud ja es troba en presència de Déu, però una salvació encara més plena els és promesa en 7,15b-17. L'Anyell és presentat com el pastor del Salm 23, que mostra el camí de la vida eterna.

Quan s'obre el darrer segell (8,1-5) es produeix el silenci. El suspens augmenta. Els àngels reben trompetes. En la tradició bíblica, aquest instrument ha de servir per a anunciar la fi: el dia del Senyor, l'aplec dels escollits, el càstig dels enemics, el temps de la resurrecció dels morts. Abans, però, dels tocs de trompeta,

l'àngel ofereix a Déu les pregàries dels sants (8,3-4) i el Senyor respon llançant foc sobre la terra: les pregàries dels perseguits, demanant a Déu que els faci justícia, són escoltades i els fenòmens còsmics adverteixen del poder de la intervenció divina.

El toc de les sis primeres trompetes (8,6-9,21) provoca flagells en el món. El temps de Déu s'imposa. Les plagues que es descriuen s'inspiren en les d'Egipte. Cal notar que afecten sols la tercera part de la terra; això vol significar que no són pas el judici. Són advertiments que criden —com els flagells d'Egipte— al penediment i són un preludi a la salvació del poble de Déu. Els quatre primers (8,7-12) afecten diferents parts del món: terra, mar, aigües dolces i astres. Els següents toquen els homes. Una àguila (8,13), missatger celestial, anuncia que les tres darreres trompetes són desgràcies per als «habitants de la terra». Aquests, en el llenguatge de l'Apocalipsi són els homes sotmesos al judici ineluctable. En 9,1, Joan veu una estrella —és a dir, un àngel, en la simbòlica de l'Apocalipsi— que cau del cel. Això vol dir que era indigna del món diví. Aquest allibera de l'abisme —la regió de les aigües subterrànies— les llagostes malèfiques (al·lusió a la vuitena plaga d'Egipte) gràcies a la clau que li és donada. Això vol dir que l'acció nefasta es realitza sota el control de Déu. Aquestes ataquen com els escorpins sols els qui no porten el segell de Déu. Es tracta d'un advertiment per als qui menyspreen Déu: aquesta actitud els portarà a la mort. El cap d'aquest exèrcit, l'àngel de l'abisme, porta un nom grec Apol·lyon —«el Destructor»— que conté una al·lusió al nom del déu Apol·lo, amb qui alguns emperadors se solien comparar. El sisè flagell (9,13-19) porta a la mort una tercera part dels homes per causa de quatre àngels que estaven encadenats. La veu que dona l'ordre d'alliberar-los prové de l'altar que es troba davant de Déu i ha de respondre a les pregàries dels sants ofertes damunt d'aquest altar. Aquests àngels es trobaven a la frontera oriental de la Terra Santa. Més enllà, hi vivien els parts, els terribles enemics de Roma. L'exèrcit que escomet és increïble: dos-cents milions de cavallers (9,16)! Com el faraó en l'episodi de les plagues, els qui van fugir del desastre no es van pas convertir. Aquests flagells els haurien d'haver fet abandonar els ídols incapaçs d'ajudar-los i fer que es fiessin del Déu vivent. La

idolatria els conduïa a les pràctiques immorals que violen el decàleg (9,21).

De la mateixa manera que les dues visions del capítol 7 retardaven l'obertura del darrer segell, aquí (10,1-11,2) dos episodis retarden el toc de la darrera trompeta: se centren sobre el tema de la profecia. El primer recorda Apocalipsi 5: Joan ha d'agafar un full d'un ésser celestial. El núvol que el revesteix i l'aspecte solar de la seva cara s'associen a Crist; la glòria que l'envolta i la força de la veu, fan que s'assembli a Déu. Executa una missió divina que afecta el món dels humans (la terra i el mar). L'àngel crida i set trons li responen: és la veu de Déu que anuncia un missatge d'una força extraordinària. Joan ha de guardar el secret. Tot suggereix que els trons anuncien el judici, que no ha de ser publicat, perquè el temps darrer encara no ha arribat, tot i que no trigarà. El suspens augmenta. L'àngel anuncia que el darrer toc de trompeta marcarà l'inici de l'acompliment del misteri de Déu (10,7), que ha estat revelat de manera velada pels profetes, i que ara serà manifestat plenament. Joan, a qui havia estat prohibit d'escriure el missatge dels trons, ara ha d'agafar el document que té l'àngel — que és diferent del que tenia els set segells d'Apocalipsi 5— i se l'ha de menjar. L'escena refà la d'Ezequiel 2,8-3,3. El vident s'ha d'apropriar de la profecia abans de fer-la conèixer. La tasca serà joiosa i dolorosa —té un gust dolç i amarg— i afecta tota la humanitat, i d'una manera especial els reis que la governen. Joan rep l'ordre de delimitar un espai sant, que les nacions no podran trepitjar: el temple, l'altar i els adoradors representen els servidors de Déu al cel, que les nacions no poden dominar ni profanar. Aquest és el gust dolç de la profecia. L'amargor ve del fet que l'atri del temple i la ciutat santa —és a dir, els servents de Déu a la terra— seran dominats per les nacions fins a la vinguda gloriosa de Crist.

Tot seguit (11,3-14), la veu que s'adreça a Joan diu que enviarà dos testimonis. No es tracta pas d'individus històrics, sinó que exemplifiquen la missió confiada a Joan. No es tracta pròpiament de transmetre un missatge, ja que ignorem què diuen els testimonis, sinó de seguir Crist en el testimoniatge, fins a la mort, la resurrecció i l'exaltació. La durada del seu ministeri recorre la història humana, que és el temps en què les nacions oprimiran els

sants. El combat que una bèstia —un animal salvatge— farà contra ells, la seva mort, els ultratges a què seran sotmesos els seus cossos i l'alegria popular evocuen l'execució dels cristians en els jocs del circ. Els noms de Sodoma —la ciutat pecadora— i d'Egipte —el país idòlatra— indiquen que la gran ciutat on són matats els testimonis representa tot lloc hostil a Déu, on es fa violència a Crist i a les seves seguidores i seguidors. Els testimonis ressuscitaran —com els ossos d'Ezequiel 37— i pujaran al cel en un núvol, com Elies (2Reis 2,11). Déu justifica amb poder aquelles persones la mort de les quals ells aprovaven. Un terratrèmol indica la intervenció de Déu i els supervivents donen glòria a Déu. Just abans del toc de la darrera trompeta, el testimoni que han ofert les cristianes i els cristians ha suscitat el penediment de la gent, que és el que no havien aconseguit els flagells. A través dels seus testimonis, Déu prepara el món per al judici.

Quan sona la darrera trompeta (11,15-18), la instauració del Regne de Déu i de Crist sobre el món i l'adveniment del judici són proclamats al cel. Proclamar que el Regne del Messies, esperat per a la fi de la història ha arribat, quan l'emperador de Roma domina sobre la major part del món conegut, és realment molt agosarat. Els ancians —un col·legi de dignataris encarregats d'assistir Déu, sembla que es tracta de figures humanes (vestits blancs, corones) glorificades de l'Antic Testament; són tants com les hores del dia, ja que asseguren una lloança perpètua— escurcen el títol de Déu: EL QUI ÉS i EL QUI ERA; ja no cal esperar-lo més perquè ja és allà. Establert com a rei, va a jutjar els morts i el judici serà just. L'obertura del temple marca una nova etapa en la revelació. Els fenòmens còsmics signifiquen una teofania: Déu, per l'arca, es manifesta com el Déu de l'aliança amb la humanitat.

Apocalipsi 11,19-12,18 narra en llenguatge mític la inauguració del Regne de Crist proclamat en 11,15. En el cel es produeixen tres aparicions: l'arca de l'aliança, símbol de la presència de Déu, una dona i un gran drac. Aquests dos darrers són un presagi. El nom genèric de dona i els dolors de part remetent a la maledicció dels orígens de la humanitat (Gènesi 3,16); ella es trobarà també amb la serp, però en sortirà sense dany. En l'Antic Testament, la dona encinta personifica Israel o Sió en l'angoixa. Els sofriments de l'infantament simbolitzen la prova que precedeix l'era messiànica.

La dona representa doncs, en Apocalipsi 12, la humanitat fidel, el poble de Déu escatològic. Les dotze estrelles que l'envolten representen el zodíac i li donen l'aspecte d'una deessa antiga. Va ser identificada amb Maria sols amb el desenvolupament de la pietat mariana en època tardana (segles IV-V dC).

El dragó és l'adversari de tots els qui estan lligats al Déu viu. Precipita a la terra les estrelles —àngels, en la simbòlica de l'Apocalipsi— i trasbalsa el cosmos. El drac intenta devorar l'infant de la dona. Les al·lusions del text a Isaïes 7,14 i al Salm 2,9 indiquen que l'infant és el Messies, que és arrabassat vers Déu: es tracta de l'esdeveniment pasqual. Crist és separat amb violència del poble de Déu i entronitzat al cel. La inauguració del seu Regne celebrada en 11,15, no ha de venir, perquè ja ha tingut lloc en la Pasqua. Aquesta és la convicció més pregona que fonamenta l'esperança d'aquest llibre sorprenent. L'infant representa també tota persona cristiana fidel, que unida a Crist escapa de l'escomesa del drac i participarà de la reialesa de Crist. La fugida de la dona al desert on rep un aliment providencial durant 1.260 dies, defineix la condició del poble de Déu després de la pasqua, com un nou èxode. La dona viu a distància de Déu, però Déu la vetlla. L'himne celestial que Joan escolta (12,10-12) dóna el sentit dels esdeveniments: l'expulsió de l'acusador del tribunal diví permet la manifestació de la salvació. La victòria, els cristians l'han obtinguda per la mort de l'Anyell-Crist, que els ha perdonats i ha buidat de contingut tota acusació i també per la seva fidelitat fins a la mort. La vinguda de Crist ha vençut l'Adversari, tot i que les persones continuen sofrint sobre la terra la seva violència. El dragó resumeix els enemics mítics de la humanitat: la serp del Gènesi, el Diable (el «divisor» o «calumniador») i Satanàs, el fiscal que acusa els homes en el tribunal de Déu. El seu objectiu és seduir el món a fi que s'aparti de Déu. Tot i que té un poder immens, fracassa en tots els seus atacs en Ap 12, cosa que anuncia la seva desfeta definitiva en Ap 20. L'atac d'un riu d'aigua —les masses d'aigua en l'Antic Testament són imatge dels enemics que combaten contra Israel— contra la dona és vençut gràcies a l'ajuda de la terra, que l'engoleix, fet que recorda la salvació que Déu donà a Israel quan eren perseguits pels egipcis. El drac no pot destruir la dona perquè Déu garanteix la fidelitat del seu poble; però encara pot fer molt de

mal. S'espera a la frontera entre la terra i el mar, d'on sortiran els seus lloctinents.

El capítol 13 parla del regne de la bèstia. El drac mític actua en el món a través de mediadors, figurats per dues bèsties: una se li assembla pel nombre de banyes i de caps (13,1); l'altre, pel seu llenguatge (13,11). La bèstia del mar (13,1-10) és la qui matà els testimonis en 11,7. Remet a les bèsties que Daniel va veure sortir del mar (Daniel 7,3-6.17), que simbolitzaven els imperis. Representa un imperi i el qui el personifica. La visió en relata l'entronització i diu que pot fer mal als sants —els cristians. El seu poder durarà 42 mesos, és a dir, fins a la parusia. Sorprèn que l'única acció que se li imputa és que blasfema contra Déu: es tracta d'una empresa de propaganda. Els habitants de la terra —aquells, doncs, que no figuren escrits en el llibre de la vida— l'adoren. Tot seguit ve una narració de guarició (13,3-4): es tracta d'una imitació falsa de la resurrecció de Jesús. Corrien notícies que Neró, mort, havia de tornar viu. L'oracle de 13,9-10 dóna confiança als sants: la bèstia morirà. Els sants, contra els quals la bèstia combat, han de tenir coratge i guardar la fe.

La segona bèstia puja de la terra (13,11-18). També realitza prodigis per seduir, com els falsos profetes. Vol promoure el culte a la primera bèstia: exerceix un poder formidable que juga amb la seducció, la incitació i la coerció per regir totes les dimensions de la vida (religiosa, artística, judicial, econòmica). L'escenografia antiga sabia crear la il·lusió d'imatges que es movien o que parlaven. La marca posada als homes en senyal de subjecció contrasta amb el senyal que porten al front els servidors de Déu. 13,18 ensenya que cal identificar la bèstia amb un home. La xifra és el resultat de sumar el valor numèric de les lletres del seu nom. Possiblement ha de voler significar «Cèsar Neró.»

La bèstia del mar en l'Apocalipsi és l'Imperi romà i el *princeps* que l'encarna. La seva adoració evoca els cultes imperials, que tenien l'emperador per diví. La bèstia de la terra han de ser les elits provincials d'Àsia que organitzaven els cultes i finançaven l'erecció d'estàtues a fi de rebre a canvi el suport de Roma. La imatge de la bèstia reconeix la importància de la imatge de l'emperador com a eix de la ideologia imperial: aquest era visualment present, a la manera dels déus. De tota manera, cal no perdre de vista que en

l'Apocalipsi les bèsties són símbols, que van més enllà de tota identificació històrica concreta.

En 14,1-5, la visió de la bèstia imperial i dels seus adoradors és succeïda per la de l'Anyell-Crist i els seus. El contrast demana una elecció: anar darrere de la bèstia o seguir l'Anyell —fer-se deixeble— fins al martiri, si cal. El càntic que Joan sent prové d'aquells qui no van pactar amb la bèstia i que ara són al cel. Sobre la terra sols els companys de l'Anyell es poden unir a aquest cant nou, que celebra la salvació realitzada per l'Anyell i l'elevació al sacerdoci i a la reialesa. La virginitat és metafòrica: són els qui no han tingut tracte amb altres déus. Són les primícies, que han estat tretes de la collita —la humanitat— i consagrats a Déu en representació del conjunt de l'esplet.

En 14,6-13, tres àngels i una veu celestial diuen les conseqüències del fet d'haver optat per l'Anyell-Crist. En l'Imperi romà, *evangeli* era un mot usat per comunicar les proeses de l'emperador. El missatge joiós del primer àngel convida a adorar el Déu creador perquè va a fer justícia: l'hora ja ha arribat i és una gran notícia per als qui esperen en la justícia de Déu. El segon àngel, es lamenta amb una ironia mordaç de la caiguda de Babilònia, la gran culpable de propagar la idolatria. El tercer àngel proclama la imminència i la força del càstig dels qui se sotmeten a la bèstia: el vi del càstig. Després de l'amenaça del càstig ve la certesa de la recompensa dels homes fidels fins a la fi. Una veu declara que aquests difunts fidels coneixen la felicitat.

El capítol 12 ha narrat el primer esdeveniment produït després que el setè toc de trompeta anunciés la instauració del Regne de Crist i del judici. En 14,14-20 es narra el segon esdeveniment amb les imatges tradicionals de la sega i la verema. La sega és confiada a un Fill d'home que seu sobre un núvol: designa Crist glorificat. L'àngel que transmet el mandat surt del temple, per tant l'ordre prové de Déu mateix. La sega expressa l'aplec dels justos. La segona part és la verema i l'ordre prové de l'àngel que té el foc del càstig diví. El gran cup de la ira de Déu indica la intensitat del desig de justícia de Déu. La sang que en surt arriba fins a les brides dels cavalls i afecta tota la terra: 1.600 estadis, número que resulta de multiplicar el quadrat de 4 (els quatre punts cardinals) pel

quadrat de 10, que expressa la totalitat. El missatge és clar: cal perseverar i restar fidel a Crist.

En 15,1-16,21 es descriuen els darrers flagells que despleguen el judici sobre la terra, acabat d'evocar per la sega i la verema. Ara seran els àngels els encarregats de portar a terme el que resta. Abans, però, Joan veu els vencedors de la bèstia imperial, que s'estan sobre el mar de vidre que és davant del tron de Déu. Tot seguit surten del temple del cel set àngels, que reben sengles copes d'or plenes de la ira de Déu. Cada vegada que els àngels fan una libació es produeix un flagell en el món. Aquests segueixen la matriu dels flagells dels tocs de trompeta: els quatre primers afecten quatre zones del món: terra, mar, aigües dolces i el sol; el cinquè provoca les tenebres; el sisè afecta el riu Eufrates i el setè provoca fenòmens còsmics. Aquests càstigs afecten el món en la totalitat i no pretenen advertir sinó castigar. En bona part fan al·lusió a les plagues d'Egipte. El sisè àngel provoca l'assecament de l'Eufrates a fi de deixar passar uns reis. Les al·lusions són enigmàtiques, però es tracta de conqueridors poderosos que vénen a infligir un càstig diví. Per la seva banda, el drac, la bèstia i el fals profeta mobilitzen els reis de la terra per al combat del gran dia de Déu a Harmagedon. Hi ha al·lusions a Meguidó, lloc cèlebre de combats en la Bíblia. El text fa al·lusió a diverses tradicions jueves: la d'una coalició de reis que es revoltin contra el Messies o contra el poble de Déu; la del gran Dia del Senyor, on Déu vencerà els seus adversaris i la de la proliferació de falsos profetes. Els esperits, efectivament, són els dels falsos profetes: surten de la boca de la tríada satànica —són fenòmens de paraula— i realitzen prodigis. L'episodi és interromput per un oracle (16,15) que és pronunciat per Crist, que assegura que la crisi imminent anuncia la seva vinguda i convida a guardar els vestits, és a dir, a mantenir una fidelitat absoluta.

La setena copa va seguida d'una veu que ve del tron —la de Déu—, que constata l'acabament dels darrers flagells. S'acompanya de signes teofànics encara més terribles que els de la instauració del Regne de Crist sobre el món (11,19), que signifiquen la vinguda del judici. La finalitat darrera de tots aquests signes és manifestar la senyoria de Déu davant la gran ciutat imperial que corrompia els homes.

El capítol 17 mostra el judici de la gran prostituta, que seu sobre el mar, el lloc del caos. La prostitució remet a la seva idolatria i a l'extorsió a què sotmet els seus amants —els regnes de la terra que domina encarnats en els reis vassalls. L'embriaguesa dels habitants de la terra fa al·lusió a l'adhesió als cultes pagans que Roma propaga. L'enigmàtic verset 8: «La bèstia que has vist era no és, tornarà a pujar de l'abisme i se'n va a la perdició» es fa ressò d'una idea que circulava per l'Imperi: després del suïcidi de Neró (68 dC) van córrer rumors que deien que en realitat havia fugit al país dels parts per tornar amb aquests a venjar-se de Roma. El verset 14 reprèn el motiu de la coalició escatològica dels reis contra el Messies (16,13-16) i anuncia la victòria d'aquest darrer i dels seus. És Crist i no la gran ciutat el rei veritable dels sobirans de la terra. El capítol acaba amb la profecia que la ciutat caurà per la revolta dels vassalls i d'un emperador: la història dels imperis sempre ha estat així. Darrere d'aquestes imatges hi ha la crida a veure-hi la realització del disseny de Déu, la sobirania del qual sobre la història, l'Apocalipsi no ha cessat d'afirmar.

Apocalipsi 18,1-24 conté el discurs d'una veu celestial (18,4-20) emmarcada per la intervenció de dos àngels (18,1-3.21-24). El text remet constantment als oracles de Jeremies 50-51 contra Babilònia i d'Ezequiel 26,15-27,36 contra Tir i projecten contra Babilònia, la gran, la crítica dels profetes contra la idolatria i l'orgull de Babilònia i contra la riquesa de Tir. Tenen la funció d'atorgar crèdit a l'anunci de la caiguda de Roma, de la mateixa manera que van caure aquelles dues ciutats antigues. És la condemna d'una civilització tres vegades culpable: d'haver convertit el comerç en valor últim —els mercaders es troben al capdamunt de la piràmide social—, culpable de propagar el verí de la idolatria a tot l'Imperi i culpable d'haver matat els cristians i moltes altres persones sacrificades al comerç, convertit en déu.

Les aclamacions joioses que se senten al cel (19,1-10) contrasten amb el silenci que ha caigut sobre la gran ciutat. És la darrera de les litúrgies al cel que trobem en l'Apocalipsi. L'última part del llibre serà la realització plena d'allò que aquestes han anticipat: el Regne de Déu, de Crist i dels seus servents i el judici dels morts. La multitud exulta perquè s'acosten les noces de l'Anyell. En la Bíblia, la metàfora nupcial indica l'aliança de Déu amb Israel, el seu poble.

En el llenguatge cristià, Crist és l'espòs de l'Església i és Déu qui li lliura el vestit esplèndid. El banquet de noces és una imatge tradicional de la felicitat del Regne de Déu. 19,10 ens mostra una reacció inadequada de Joan davant l'àngel que li parla: l'Apocalipsi s'oposa a tota idolatria. La fidelitat exclusiva a Déu és el testimoni ofert fins a la mort per Jesús, i aquest és el ministeri profètic al qual Joan ha estat cridat.

Hem assistit a l'obertura d'una porta (4,1), després del temple (11,19; 15,5) i ara és el cel mateix el que s'obre (19,11): la revelació assoleix una nova etapa que portarà fins a la salvació. Hi apareix un cavaller que ha de dur a l'acompliment el procés de judici que començà el cavaller de 6,2. Té una espasa a la boca, símbol del poder de la paraula i té la promesa feta a l'infant messiànic de 12,5. Sobre el seu mantell hi ha escrits els títols de l'Anyell: és Crist mateix qui ve. El cavaller jutja i combat per salvar el poble de Déu dels qui l'oprimen. Els exèrcits que el segueixen estan formats pels seus deixebles, que porten els vestits blancs dels escollits. Un àngel crida els ocells perquè s'alimentin de la carn dels herois i dels prínceps que havien atacat Israel en el temps escatològic. Els versets 19-21 reprenen la narració del combat que es preparava en 16,13-16 i la continuació del qual era anunciada en 17,14. Segons una esperança escatològica tradicional, els reis s'alien contra el Messies i el poble de Déu. Sense haver de repartir cap cop, els adversaris són vençuts: no poden pas oposar-se ni un instant a Crist. La bèstia i el fals profeta són llançats a l'estany de foc i sofre, que simbolitza la condemna definitiva.

Des de la vinguda del cavaller Crist fins a la instauració de la salvació, l'Apocalipsi desplega un escenari complex. És evident que no pretén pas predir una seqüència ni una cronologia d'esdeveniments futurs. La construcció respon a necessitats literàries: a fi de mantenir el suspens, els adversaris són vençuts per ordre de perillositat creixent: la fi del drac i el moment on la sort dels homes és segellada són retardats. Per raons retòriques i a fi d'intensificar la força d'exhortació, l'escenari preveu una primera resurrecció abans de la compareixença dels morts per al judici, que inaugura un Regne mil·lenari de Crist i dels seus abans d'un Regne etern. Des de la perspectiva teològica, la vinguda del Messies ha d'iniciar els esdeveniments escatològics (19,11-21). La justícia

divina ha de recompensar aquells la fidelitat dels quals ha estat superior (20,4-6), però sols hi ha d'haver un únic judici final (20,11-15). La salvació és un do de Déu que significa la substitució d'un món nou pel vell (21,1-22,5), però el projecte de Déu no es pot haver trobat en situació de fracàs fins a la fi en aquest món (20,4-6). Segons les expectatives jueves, l'hostilitat enfront del poble de Déu havia d'arribar al paroxisme en el temps escatològic i havia d'implicar totes les nacions (20,7-10), però si la justícia divina demana el càstig de les nacions enemigues (20,9), la convicció de la salvació universal obliga a reintegrar-les dins el marc de la salvació (21,24), tot proclamant l'exclusió de la salvació dels qui obrin malament (21,8.27).

Després de la desfeta dels seus còmplices, Apocalipsi 20,1-10 segella la sort del drac (el diable). La Pasqua de Crist l'havia expulsat del cel, de manera que la seva acció quedà reduïda a la terra i al mar. En el temps darrer és precipitat a la regió subterrània, que és l'abisme (20,1-3), i finalment a l'estany de foc, que és la condemna (20,7-10). Aquesta desfeta en dos temps, fa augmentar el suspens amb l'alliberament del drac. Això permet fondre les tradicions jueves que parlen de la victòria sobre les forces malèfiques i d'inserir-hi el regne mil·lenari de Crist i dels seus (20,4-6). El drac és lligat i tancat per un àngel. Aquí hi ha un ressò de les tradicions jueves que parlen del càstig dels àngels rebels. L'àngel li vol impedir que sedueixi les nacions: cal no perdre de vista que el lideratge sobre les nacions és el nucli del drama històric que es desplega en l'Apocalipsi. La desaparició del drac de l'escena de la història farà que s'acabi la revolta contra Déu. La durada del seu empresonament contrasta amb el «poc temps» que li donaran per tornar a aparèixer. En 20,4, Joan veu uns personatges que s'asseuen en uns trons. Ja que van negar-se a sotmetre's a la bèstia —el poder imperial— ara poden gaudir de la primera resurrecció, que és una anticipació de la resurrecció general i participen del Regne de Crist que té una durada simbòlica d'un temps ple. El que importa aquí és que el fracàs no hagi perdurat fins a la fi d'aquest món i que els deixebles siguin recompensats per la seva fidelitat. Alliberat, el drac aplega una coalició enorme, que evoca la de Gog, rei de Magog, d'Ezequiel 38-39. La intervenció divina és fulgurant: el foc els devora. Aquest

episodi recull les tradicions jueves d'un aplec escatològic de les nacions contra Jerusalem i la intervenció divina salvadora. La tríada satànica —Satanàs, la bèstia i el fals profeta— és lliurada a un turment continu i infinit.

Els adversaris mítics, doncs, són castigats, però els homes es beneficien d'un judici (21,11-15). Hi ha un únic judici final, presidit per Déu. Això causa la fugida i desaparició de la terra i del cel. En el pas entre la creació antiga i la nova sols resta establert el tron de Déu. Hi compareixen els morts, fora d'aquells qui ja regnaven amb Crist. Tots seran jutjats segons les obres que vagin cometre, però la sort darrera depèn de la inscripció en el llibre de la vida. El final tràgic és sols contemplat en un aorist passiu expressat en condicional: «si algú no era trobat escrit...» (20,15). El lector, doncs, ha de fer per manera de no complir la condició posada. Això permet que l'Apocalipsi evoqui la possibilitat de la segona mort — la condemna— sense afirmar qui hi hagi d'haver condemnats. La mort i l'Hades, el regne dels morts, són precipitats a l'estany del foc: la mort és el darrer enemic.

Ara que tot el que era indigne de salvació ha estat destruït a través del combat escatològic i del judici, comença una realitat nova (21,1-8), que és comentada per dues declaracions (21,3-8). Les promeses d'Isaïes 25,8; 43,19; 55,1 i 65,17-19 es troben en el rerefons d'aquest passatge. La creació és radicalment transformada i la mar, lloc del caos, ja no existeix. La salvació no és pas sols la fi de tot sofriment i de la mort, sinó promesa de vida simbolitzada per l'aigua de la vida. L'enumeració de 21,8 descriu les obres que en el judici porten a la condemna que simbolitza l'estany de foc i sofre. Els termes són els pecats imputats a Babilònia, la gran, i apunten a la idolatria. Contrasta notablement amb l'aliança promesa als qui hauran restat fidels en la prova.

La darrera visió del llibre (21,9-22,5) evoca la salvació amb una visió de la Jerusalem nova, que contrasta amb la de Babilònia, la gran, la ciutat arrogant dels idòlatres. La imatge literària personifica les ciutats en forma femenina: l'alternativa és ètica (la idolatria o la fidelitat a l'Anyell-Crist). La descripció fa referència a l'aspecte general de la ciutat santa (21,11-14), a les seves dimensions fabuloses —12.000 estadis són entre 2.280 i 2.520 km— (21,15-17), als materials, d'una riquesa tal, que no pot pas ser

obra humana (21,18-21), a la seva santedat (21,22-27), al nucli de la ciutat (22,1-3a) i, finalment, als seus habitants (22,3b-5). En la ciutat, Déu, que no ha estat mai descrit en les visions, podrà ser vist (22,4).

La ciutat és oberta, de manera que els reis de la terra i les nacions, que abans participaven de la idolatria de Babilònia, la gran, ara podran entrar en aquest lloc i tenir part de la llum de la salvació, tot i que no formaven part dels servents de Déu. Ara aquests servents regnen i els reis i les nacions aporten a la nova Jerusalem la seva glòria i el seu honor com a tribut. Finalment han reconegut la senyoria de Déu. La descripció s'entreté en la descripció de les muralles i les portes de la ciutat, i en els qui hi poden entrar o en són exclosos. L'objectiu és paradoxal: alertar sobre les condicions necessàries per gaudir de la salvació i celebrar la dimensió universal d'aquest do de Déu. Aquí hi ha l'arbre de la vida, però la maledicció que n'allunyava els humans, ja ha estat treta. La salvació no és un simple retorn al jardí dels orígens, sinó que ha assumit tota la història humana.

El llibre es clou (22,6-21) en una polifonia de veus, que no es poden acabar d'identificar. Fonamentalment proclamen tres temes: la legitimitat de la revelació transmesa, que tracta de la vinguda imminent de Crist i les conseqüències d'aquest fet: la recompensa d'uns i l'exclusió de la salvació dels altres. En el verset 13, Crist exerceix la funció de jutge destinada a Déu i ell parla com a Déu i usa els títols de Déu. L'Apocalipsi li atorga clarament un estatut diví, però el títol de *παντοκράτωρ* 'sobirà de l'univers' el reserva a Déu.

La benaurança de 22,14 promet la salvació als qui «es renten els vestits», és a dir, als qui seran justificats pel sacrifici de Crist.

L'Apocalipsi es clou —just abans de la conclusió epistolar— amb una crida al Senyor Jesús, que tradueix una invocació antiquíssima de la litúrgia eucarística: «Veni, Senyor Jesús.» El llibre ha explicat en forma de visions la realitat que l'Eucaristia celebra i espera.

Les dues versions

El pare Guiu Camps va traduir l'Apocalipsi en el marc de dos projectes de traducció de la Bíblia al català ben diferents, tot i que hi ha pocs anys de diferència entre l'un i l'altre. Les diferències, des d'un punt de vista lingüístic, entre les dues versions de l'Apocalipsi del P. Guiu són notables. Un sol verset permet que ens fem càrrec de la tessitura del treball de revisió fonamentalment des de la perspectiva de la llengua catalana:

1958: Vaig veure encara, i l'Anyell estava sobre la muntanya de Sion, i amb Ell cent quaranta-quatre mil, que tenen el nom d'Ell i el nom del seu Pare escrit sobre els fronts (Ap 14,1).

1970: Vaig veure encara l'Anyell que estava sobre la muntanya de Sió, i amb ell cent quaranta-quatre mil, que porten escrit al front el nom d'ell i el nom del seu Pare.

La versió de 1958 presenta encara l'encarcarament característic del *català bíblic*, que desapareix completament en la revisió de 1970. Aquí ja hi trobem un català modern, perfectament fluid, que marca un pas decisiu en la història de la llengua catalana del segle XX.

Jo vaig néixer el 1960 i el *Nou Testament* de Montserrat va sortir el 1961. Per a la gent de la meva generació, nascuts sota el franquisme, que mai no havíem rebut cap mena d'educació en llengua catalana, aquest llibre va ser prodigiós: jo vaig aprendre a escriure la nostra llengua a força de llegir aquest llibre, que per a mi —i penso que per a molta gent del meu temps— va ser providencial. Hi vam trobar una llengua prou acostada a la que havíem rebut a casa, però completament noble, en un llibre de dimensions menudes i lletra clara, que vam rellegir incansablement. Per a mi, el model de llengua del *Nou Testament* de Montserrat, que després s'estendrà a tota la Bíblia, és el paradigma del català culte de la segona meitat del segle XX, que perdura fins avui mateix.

El P. Guiu m'explicava que a Montserrat, un monjo poeta, el P. Jordi Pinell, li deia, quan va aparèixer l'any 1961 aquesta traducció que «amb aquest català d'espardenya, tots els literats s'esquinça-

ran les vestidures.» El que va passar, però, va ser exactament el contrari. Salvador Espriu, va escriure al P. Guiu dient-li:

El català de la versió, un veritable monument de la nostra llengua, d'una ductilitat i alhora d'una tibantor sempre mantingudes, tant al text com a les extraordinàries notes (1961).

El pas d'una versió a l'altra, tot i que hi ha molt pocs anys de diferència (1958 «Bíblia grossa»; 1961 «Nou Testament de Montserrat», revisat el 1961; 1963 i 1970) presenta les característiques que tipifico tot seguit. Cal tenir en compte que alguns exemples podrien ser inclosos en més d'una de les vint característiques en què es pot establir el pas d'una traducció a l'altra.

1. Revisió ortogràfica:

en mig | enmig 1,13
fumerada | fumarada 8,2
pulsen | polsen 14,2
ronçals (hauria de ser *ronsals*) | brides 14,20

És singular el cas del mot *crisopras* (que la versió de 1970 escriu *crisopres*) i que el DIEC2 recull com a *crisopras* amb la definició: «varietat de la calcedònia, de color verd poma i amb taques roges». El P. Guiu, amb la seva prodigiosa erudició explicava aquesta pedra preciosa de la manera següent: «Una altra varietat [de *topazi*], del color del “suc del porro” (Plini *Nat. Hist.* 37,32) es devia confondre amb el *crisopras* (id. 37,34), nom que s'estenia a una varietat pàl·lida del *crisoberil·le* (id. 37,20), i potser també a la varietat verdgroguenca de la nostra *calcedònia*, que alguns anomenen *plasma*» (nota a Ap 21,20, p. 346-347).

2. Normalització morfològica:

caiguen | *Caieu* 6,16 (imperatiu)
esteu-ne joiosos | *estigueu-ne joiosos* 12,12 (imperatiu)

3. Normalització tipogràfica:

a Ell | a ell 1,6 (els pronoms referits a les persones divines passen a escriure's amb minúscula)
l'alfa i l'omega | l'Alfa i l'Omega 1,8; 21,6 (aquí són noms propis del Senyor; cal notar que 1958 en 22,13 escriu amb majúscules tots dos noms)
l'esperit | l'Esperit 2,7; 14,13
Vós | vós 4,11
Jo | jo 21,6
qui és capaç d'obrir el document i desfer els seus segells? | «¿Qui és capaç d'obrir el document i de desfer-ne els segells?» 5,2 (ús d'interrogant inicial i final en frases llargues)
Qui no temerà», Senyor, i no «glorificarà el vostre nom»? | *¿Qui no temerà, Senyor, i no glorificarà el vostre nom?* 15,4
deien: al·leluia! que «el Senyor» | deien: «Al·leluia! Que *el Senyor* 19,6

4. La forma dels noms propis bíblics ha estat motiu de controvèrsia fins que van quedar fixats en la BCI (1993), que és hereva en bona part de la tradició de la «Bíblia petita de Montserrat»:

Antipas | Antipes 2,13
Zabulon | Zabuló 7,8
Sion | Sió 14,1
Harmagedon | Harmaguedó 16,16

5. Evita alguns mots que considera d'ús exclusiu de la llengua literària o propis d'un català bíblic:

coses que s'han d'esdevenir | les coses que han de passar 1,1.19; 22,6
Benaurat el qui llegeix i els qui escolten | Felix el qui llegeix i feliços els qui escolten 1,3 (aquí, a més, evita una concordança insòlita, primer en singular i després en plural)
benaurats | feliços 14,13
va ser guarida | fou curada 13,3
el seu habitacle | la seva mansió 13,6

crident amb veu forta devers el qui seia sobre el núvol | crident amb veu forta al qui seia sobre el núvol 14,15
el calze del vi | la copa de vi 16,19
va parlar amb mi dient | em va parlar així: 17,1
la terra es va il·luminar amb la seva glòria, | la terra es va il·luminar amb el seu esclat, 18,1
mixtions | barreges 18,6
vídua | viuda 18,7
Sóc conservent teu | Sóc servent com tu 19,10
EL VERB DE DÉU | LA PARAULA DE DÉU 19,13
ans seran sacerdots | sinó que seran sacerdots 20,6

6. Paraules insòlites, almenys en un ambient ciutadà:

figues rebordonides 6,13 (rebordonit 'sec i esquifit')
un falçó esmolat 14,17 (falçó 'mena de falç petita emprada per a tallar els raïms durant la verema')
ronçals (hauria de ser *ronsals* 'tros de corda que hom lliga al coll o al cap de les haveries per menar-les caminant') | brides ('fre o mos del cavall, el mul, etc, amb les regnes i les altres corretges que serveixen per a subjectar-lo al cap de l'animal') 14,20

A banda de:

No existirà mai més l'execració | No hi haurà cap més execració 22,3 (*execració* 'cosa tinguda en horror o com a digna d'abominació', que tradueix *κατάθεμα* 'cosa que es troba sota la maledicció de Déu')
els seus peus, semblants a l'oricalc arroentat 1,15 ('aliatge de metalls a base de coure i de zinc, usat pels romans com a metall per a encunyar monedes')

I de la sèrie de dotze noms de pedres precioses de Ap 21,19-20, que demanen coneixements especialitzats en mineralogia i gemmologia:

Les pedres de fonament que sostenien la muralla de la ciutat eren agençades amb tota mena de pedres precioses: la primera pedra era jaspi, la segona safir, la tercera calcedònia, la quarta, maragda, la cinquena sardònix, la sisena sarda, la setena crisòlit la vuitena

beril·le, la novena topazi, la desena crisopres, l'onzena jacint, la dotzena ametista

7. Detalls sintàctics subtils:

Concordança de participi amb un pronom feble acusatiu:

els has trobats mentiders 2,2

Règim verbal:

Pagueu-li | *Pagueu-la* 18,6

Mancança d'un clíctic:

que tens allà uns | en tens allà uns 2,14
tu tens també alguns | en tens tu també alguns 2,15
el qui muntava sobre | el qui hi muntava 6,2
el qui muntava dalt | el qui hi muntava 19,11
sobre el núvol un que seia | sobre el núvol un que hi seia 14,14

Concordança:

D'aquestes tres plagues [...], van morir la tercera part dels homes |
D'aquestes tres plagues [...], va morir la tercera part dels homes
9,18 (el subjecte és *la tercera part* i exigeix el verb en singular)
la mà d'ella havia vessada | la mà d'ella havia vessat 19,2

Reforç de la negació:

ni tampoc van convertir-se | ni tampoc no van convertir-se 9,21

Construccions de relatiu:

aquell de qui el nom no està escrit | aquell el nom del qual no està
escrit 13,8; 17,8
aquella bèstia primera de qui la ferida mortal havia estat guarida |
aquella bèstia primera la ferida mortal de la qual havia estat curada
13,12

aquell que hi seia | aquell qui hi seia 20,11

8. Ultracorreccions en la versió de 1970:

el qui ensenyava a Balac a posar escàndol davant dels fills d'Israel |
el qui ensenyava Balac a posar escàndol als israelites 2,14 (en
aquest cas la forma sintàctica adequada és la que porta la
preposició *a*, tal com apareixia en la versió de 1958)
donaré a cadascú segons les vostres obres | donaré a cadascun
segons les vostres obres 2,23 (*cadascú* és la forma que li escau
segons la normativa)

9. Per / per a davant d'infinitiu, que és un dels casos més
conflictius i poc clars de la sintaxi fabriana:

per matar | per a matar 6,8
per convertir-les en sang, i per afligir la terra | per a convertir-les
en sang i per a afligir la terra 11,6
turmentada per infantar | turmentada per a infantar 12,2
per ser-hi torturats | per a ser-hi torturats 20,10
una cana d'or per amidar | una cana d'or per a amidar 21,15 té la
llargada igual a la seva amplada

10. Evita el verb *estar*:

les set esglésies que estan a l'Àsia | les set esglésies que hi ha a
l'Àsia 1,4
estic a la porta i truco | sóc a la porta i truco 3,20
un setial estava posat en el cel | hi havia un setial posat al cel 4,2
El qui està assegut | El qui seu 4,3
per dintre estan plens d'ulls | per dintre són plens d'ulls 4,8
els àngels estaven al voltant del setial | els àngels eren al voltant del
setial 7,11
Per això estan davant el setial | Per això, es troben davant el setial
7,15
que està davant del setial | que hi ha davant del setial 8,3
el poder dels cavalls està a la seva boca | el poder dels cavalls és a la
seva boca 9,19

estan a la presència del Senyor | que es troben a la presència del Senyor 11,4
 Aquí està la paciència i la fe dels sants | Aquí es dóna la paciència i la fe dels sants 13,10; 14,12
 Aquí està l'enginy | Aquí cal l'enginy 13,18
 estaven sobre el mar de vidre | eren sobre el mar de vidre 15,2
 fins que estiguessin acabades | fins que s'haguessin acabat 15,8
 la gran prostituta que està asseguda | la gran prostituta asseguda 17,1
 estava vestida de porpra | anava vestida de porpra 17,4
 els cridats que estan amb Ell | els cridats que van amb ell 17,14
 els qui estan convidats al banquet | els qui són convidats al banquet 19,9
 estaven davant el setial | eren davant el setial, 20,12
 la part d'ells està a l'estany encès | tindran la seva part a l'estany encès 21,8
 estaven agençades | eren agençades 21,19

De manera sorprenent hi trobem:

tens per nom que vius, però ets mort | com tens per nom que vius i, en canvi, estàs mort 3,1 (ens sembla un cas insòlit, atès que la mort és un estat definitiu, que cal expressar amb *ésser*)
 que assisteixen davant Déu | que estan d'assistents davant de Déu 8,2

11. Evita els gerundis —temps verbal que expressa simultaneïtat—, en casos que el text sembla que descriu accions consecutives:

i enviant per ministeri del seu àngel | per ministeri del seu àngel envià 1,1
 tens paciència, aguantant pel meu nom sense defallir | tens paciència, i sofreixes pel meu nom sense defallir 2,3
 els pasturarà, conduint-los a fonts d'aigües de vida | els pasturarà i els conduirà a les fonts de les aigües de la vida 7,17
 arrossega la tercera part dels astres del cel, llençant-los a la terra | arrossega la tercera part dels astres del cel, i els llança a la terra 12,4
 no estimant la seva pròpia vida fins a la mort | i han menyspreat la pròpia vida fins a la mort 12,11

enganyant els habitants de la terra | i enganya els habitants de la terra 13,14
havia fet prodigis davant d'ella, enganyant | havia fet prodigis davant d'ella i havia enganyat 19,20
tancant amb clau i segellant l'entrada | i tancà amb clau i segellà l'entrada 20,3

12. Normalització dels possessius, que seguien estrictament el text grec, per emprar-los segons l'ús català més genuí:

la veu que parlava amb mi | la veu que em parlava 1,12
de la seva boca sortia una espasa de dos talls esmolada | de la boca li sortia una espasa esmolada de dos talls 1,16
Ell va posar la seva dreta sobre meu dient | ell em posà la mà dreta al damunt dient 1,17
desfer els seus segells? | desfer-ne els segells?» 5,2
d'obrir els seus segells | d'obrir-ne els segells 5,9
la mort fuig d'ells | la mort en fugirà 9,6
a la teva boca | a la boca 10,9
a la meva boca era dolç | a la boca m'era dolç 10,10
les seves potes eren com d'ós | tenia les potes com d'ós 13,2
sortiu d'ella | Sortiu-ne 18,4
de la seva boca surt una espasa | de la boca li surt una espasa 19,15
els qui renten els seus vestits | els qui es renten els vestits 22,14

13. Explicació de tecnicismes bíblics:

claus de la mort i de l'Hades | claus de la mort i del seu Reialme 1,18
tenia per nom La Mort, i l'Hades seguia amb ell | tenia per nom La Mort, i el seu Reialme el seguia 6,8
La mar va lliurar els morts que tenia, la Mort i l'Hades | El mar va donar els morts que tenia, la Mort i el seu Reialme 20,13
dels fills d'Israel | dels israelites 7,4
anomenat en hebreu Abaddon, i en grec Apol·lyon | anomenat en hebreu Abaddon, és a dir, Destructor 9,11
segons la bona nova | segons el missatge joiós 10,7

donat als gentils | donat als pagans 11,2
pobles gentils | pobles pagans 19,15

14. Ús d'un mot o d'una construcció catalans més adequats:

va ser mort | fou matat 2,13 (*matar* com a participi del verb *matar*; tot i que la forma popular —i també normativa— és *mort*)
dels qui havien estat morts | dels qui havien estat matats 6,9
siguin morts | siguin matats 13,15
Posa't en vetlla | Desvetlla't 3,2
les teves obres plenes | les teves obres perfectes 3,2
a quina hora et vindré a sobre | a quina hora et cauré a sobre 3,3
Aleshores mirant vaig sentir | Aleshores, en la visió, vaig sentir 5,11
pel testimoniatge que tenien | pel testimoniatge que mantenien 6,9
es feia un gran terratrèmol | es produïa un gran terratrèmol 6,12
llença les seves figures rebordonides | s'espolsa les figures rebordonides 6,13
El nom de l'astre es diu Absenta | El nom de l'astre és Absenta 8,11
tres àngels que estan per tocar | tres àngels que estan a punt de tocar 8,13
van enfosquir-se del fum del pou | van enfosquir-se a causa del fum del pou 9,2
Tenen unes cues semblants als escorpins | Tenen unes cues semblants a les dels escorpins 9,10
com un lleó que brama | com un lleó que rugeix 10,3
qui viu fins els segles dels segles | qui viu pels segles dels segles 10,6
un gran dragó roig | un gran drac roig 12,3 (*drac* 'prototip del monstre marí primordial contra el qual lluiten els déus i els herois'; *dragó* 'nom que comunament reben diferents rèptils saures lacertiformes')
va declarar-s'hi guerra | va esclatar una guerra 12,7
perquè ha estat llençat l'acusador | perquè ha estat expulsat l'acusador 12,10
va llençar per la boca | va vomitar per la boca 12,15

tenen el testimoniatge de Jesús | mantenen el testimoniatge de Jesús 12,17
 el nombre del seu nom | la xifra del seu nom 13,17
 Va marxar el primer | El primer se n'anà 16,2
 havien begut en el vi de l'orgia | havien begut del vi de l'orgia 18,3
 doneu-li de turment i dol | doneu-li turment i dol 18,7
 serà llençada Babilònia, la gran ciutat, i no es trobarà mai més | serà precipitada Babilònia, la gran ciutat, i no la trobaran mai més 18,21
 no van reviure fins a haver-se complert els mil anys | no van reviure fins que s'hagueren complert els mil anys 20,5
 La muralla de la ciutat tenia dotze pedres de fonament | La muralla de la ciutat reposava sobre dotze pedres de fonament 21,14
 no deixis closes sota segell | No guardis sota segell 22,10
 si algú hi afegeix res, Déu aplegarà sobre ell les plagues | si ningú hi posa res més, Déu posarà damunt d'ell les plagues 22,18
 li traurà Déu de tenir part a l'arbre de la vida i a la ciutat santa | Déu li traurà la seva part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa 22,19
 sigui amb tots | sigui amb tothom 22,21

15. Precisions en el sentit dels mots:

el qui aguanta les set estrelles amb la seva mà dreta | el qui té les set estrelles a la mà dreta (**κρατέω** 'agafar') 2,1
 penedeix-te | converteix-te (**μετανοέω** 'girar-se, canviar d'actitud, fer penitència') 2,5
 El qui té oïda | El qui té orelles (**ὠτίον** 'orella'; *oïda* és 'acció d'oïr i sentit pel qual hom percep els sons') 2,7
 si no vigiles | si no vetlles 3,3 (*vigilar* 'estar atent'; *vetllar* 'estar despert'; **γρηγορέω** 'estar despert; estar vigilant')
 posseirà aquestes coses | posseirà aquestes coses en herència 21,7 (**κληρονομέω** 'heretar')

16. Aclariments del sentit del text, quan la traducció del grec és massa literal, amb la voluntat de fer-lo comprensible:

Vaig trobar-me sota [l'acció de] l'esperit | Vaig trobar-me endut per
 la inspiració de l'Esperit 1,10; 4,2
 cenyit a les aixelles amb cenyidor d'or | cenyit sota les aixelles amb
 un cenyidor d'or 1,13
 la teva caritat primera | la teva caritat d'abans 2,4
 les obres primeres | les obres que practicaves abans 2,5
 les coses que has de sofrir | els sofriments que t'esperen 2,10
 ha de llençar-ne de vosaltres a la presó | ha de llançar-ne alguns de
 vosaltres a la presó 2,10
 no serà perjudicat per la mort segona | no li farà cap mal la segona
 mort 2,11
 el servei | la beneficència (**διακονία** 'servei', aquí en el sentit de
 'servei que es fa als més necessitats') 2,19
 que dignes en són | perquè en són dignes 3,4
 el qui obre i ningú no tancarà, tanca i ningú no obre | quan obre,
 ningú no pot tancar; quan tanca, ningú no pot obrir 3,7
 has guardat la paraula de la meva paciència | has guardat
 pacientment la meva paraula 3,10
 la veu primera que havia sentit com de trompeta que parlés amb mi
 | aquella veu com de trompeta, que al principi havia sentit com si
 em parlés 4,1
 no tenen repòs de dia ni de nit dient | no paren de dir nit i dia 4,8
 va sortir vencent i perquè vencés | va sortir vencedor i per
 continuar vencent 6,2
 seguia amb ell | el seguia 6,8
 no jutjareu i venjareu la nostra sang contra els habitants de la
 terra? | no fareu justícia i demanareu compte de la nostra sang als
 habitants de la terra? 6,10
 el cel es va plegar com un full que s'enrotlla | el cel va desaparèixer
 com un full que s'enrotlla (**ἀποχωρίζομαι** 'separar-se') 6,14
 van caure sobre la seva faç davant el setial | caigueren de cara a
 terra davant el setial 7,11
 van caure sobre la seva faç, adorant Déu | van caure de cara a terra
 adorant Déu 11,16
 una alenada de vida venint de Déu | una alenada de vida que venia
 de Déu 11,11
 de fer malbé els qui fan malbé la terra | de destruir els qui
 corrompen la terra 11,18

si algú és per a la captivitat, a la captivitat | Si algú és destinat a la captivitat, a la captivitat anirà 13,10
que ningú no pugui comprar o vendre | a fi que ningú no pugui comprar o vendre 13,17
Vaig veure encara, i l'Anyell estava sobre la muntanya de Sion | Vaig veure encara l'Anyell que estava sobre la muntanya de Sió 14,1
que tenen el nom d'Ell i el nom del seu Pare escrit sobre els fronts | que porten escrit al front el nom d'ell i el nom del seu Pare 14,1
estaven sobre el mar de vidre, tenint cítares de Déu | eren sobre el mar de vidre, amb cítares de Déu 15,2
se'n van cap als reis | se'n van a trobar els reis 16,14
està fet | Ja està fet 16,17
Babilònia, la gran, va ser recordada davant Déu | Déu es va recordar de Babilònia, la gran, 16,19
la reialesa | la dignitat reial 17,12
va cridar amb una veu forta dient: | i va cridar amb totes les seves forces: 18,2
els seus pecats s'han quedat adherits fins al cel | els seus pecats s'han acumulat fins al cel 18,5
ha jutjat la gran prostituta | ha condemnat la gran prostituta 19,2
els fou confiat el judici | els fou confiat el poder de jutjar 20,4
Aquesta és la mort segona, l'estany del foc | En això consisteix la segona mort, en l'estany de foc 20,14
i va parlar amb mi dient | i em parlà així: 21,9
les dotze tribus d'Israel | les dotze tribus dels fills d'Israel 21,12
que són de l'àngel | que són també d'àngel 21,17
li portaran la seva glòria | li oferiran el propi esplendor 21,24
fa fruit dotze vegades, mensualment dóna el seu fruit, | fa fruit dotze vegades, és a dir, cada mes dóna el seu fruit 22,2
No existirà mai més l'execració | No hi haurà cap més execració 22,3
el Senyor Déu dels esperits dels profetes ha tramès el seu àngel | el Senyor Déu que inspira els profetes ha enviat el seu àngel 22,6
el just obri justament | el just, que practiqui la justícia 22,11
la meva paga ve amb mi | la meva recompensa ve amb mi 22,12
per testificar-vos aquestes coses a les esglésies | per donar-vos testimoniatge d'aquestes coses referents a les esglésies 22,16

les paraules de la profecia d'aquest llibre | les paraules profètiques
d'aquest llibre 22,18

17. Canvis estilístics:

Mira | Heus aquí 1,7
blancs com llana blanca com neu | blancs igual que la llana blanca
com neu 1,14
però heus ací que visc | però ara visc 1,18
el sol quan resplendeix amb tota la seva força | el sol quan
resplendeix amb tot el seu esclat 1,16
ha reviscut | ha tornat a vida 2,8
dels qui diuen d'ells mateixos que són jueus | dels qui es diuen
jueus 2,9
Heus ací | Heus aquí 2,10
al qui surti vencedor | Al qui sortirà vencedor 2,17
a aquell qui surti vencedor i guardi fins a la fi | al qui sortirà
vencedor i guardarà fins a la fi 2,26 (la versió de 1970 prefereix les
formes de futur a les de subjuntiu del 1958)
la llenço a un llit | la llenço en un llit 2,22
no poso sobre vosaltres un altre pes | no us imposito cap altre pes
2,24
mantingueu-ho | manteniu-ho 2,25 (cal notar que totes dues
formes de l'imperatiu són normatives)
com s'esmica la vaixella | com és esmicolada la vaixella 2,27
(*esmicar-se* no figurava en el Fabra; sí que ja apareix en el DIEC2)
l'estrella | l'estel 2,28; 22,16
el Verídic | el Veraç 3,7
he posat al teu davant | t'he posat al davant 3,8
perquè tens poca força, però has guardat la meua paraula | perquè,
malgrat que tens poca força, has guardat la meua paraula 3,8
un arc de Sant Martí | un arc iris 4,3
hi ha vint-i-quatre setials, i en els vint-i-quatre setials uns ancians
asseguts | hi ha vint-i-quatre setials, on seuen uns ancians 4,4
la cara interior i la posterior | cara anterior i la posterior 5,1
la marca del Déu viu | el senyal del Déu viu 7,2
a la mar | al mar 7,2

marcats | senyalats 7,4
 en presència de Déu | a la presència de Déu 8,4
 que va ser llençada a la terra, i la tercera part de la terra es va
 abusar, la tercera part dels arbres es va abusar, tota l'herba verda
 es va abusar | que fou llençada a la terra, i la tercera part de la
 terra, la tercera part dels arbres i tota l'herba verda es van abusar
 8,7
 Tenien els cabells com els cabells de les dones | Tenien els cabells
 com els de les dones 9,8
 d'or i argent | d'or i de plata 9,20; 18,12
 La seva faç | La seva cara 10,1
 Si algú vol fer-los mal | Si ningú vol fer-los mal 11,5
 en el seu temple | al seu temple 11,19
 les coses escrites en els llibres | les coses escrites als llibres 20,12
 pedregada gran | gran pedregada 11,19
 Quan va veure el dragó que havia estat llençat a la terra | Quan el
 drac es va veure llençat a la terra 12,13
 adoraven la bèstia dient | adoraven la bèstia tot dient 13,4
 ha reviscut | ha tornat a vida 13,14
 no s'hi ha trobat mentida | no s'hi ha trobat falsedat 14,5
 temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha vingut l'hora | Temeu Déu i
 glorifiqueu-lo, perquè ha arribat l'hora 14,7
 Un altre àngel va sortir del temple del cel, que tenia també ell un
 falçó esmolat | Un altre àngel, que tenia també un falçó esmolat, va
 sortir del temple del cel 14,17
 I l'àngel va llençar el seu falçó a la terra, va veremar el cep de la
 terra, va tirar-ho al gran cup | I l'àngel va tirar el falçó a la terra, va
 veremar el cep de la terra, va llençar-ho al gran cup 14,19
 o Senyor, [...] o Rei | Senyor, [...] Rei 15,3
 al volt del pit | al voltant del pit 15,6
 no se n'hagi d'anar nu deixant veure la seva vergonya | no se n'hagi
 d'anar tot nu, i li vegin les vergonyes 16,15
 des que l'home va començar d'existir | d'ençà que l'home va
comentar a existir 16,18
 Va dur-me, doncs, | Va transportar-me, doncs, 17,3
 no es retrobaran mai més | no seran retrobats mai més 18,14
 dient | tot dient 18,16

I llençant pols en l'aire sobre el seus caps | I tirant-se pols al cap,
18,19
la gran ciutat, en la qual s'havien enriquit | la gran ciutat, on
s'havien enriquit 18,19
nacions | pobles 18,23
l'aldarull | la cridòria 19,1
deien altra vegada | repetien 19,3
ja és rei | ja regna 19,6
lli blanquejat | lli ben blanc 19,8
Vaig veure després el cel obert, | Després, vaig veure obert el cel
19,11 (per evitar que sigui entès com a *celobert* 'espai situat dins
una edificació o entre edificacions que ventila les cambres
inmediates alhora que els dona llum')
es van atipar | es van saciar 19,21
van regnar amb Crist | van regnar amb el Crist 20,4
té part | participa 20,6
l'estany del foc i sofre | l'estany de foc i de sofre, 20,10
venint de Déu, abillada com una núvia guarnida per al seu espòs |
procedent de Déu, abillada com una núvia adornada per al seu
espòs 21,2
li donaré que pugui beure | li concediré que pugui beure 21,6
ell serà un fill per mi | ell serà per a mi un fill 21,7
adoradors dels ídols | idòlatres 21,8
la mort segona | la segona mort 21,8
et faré veure | et mostraré 21,9
venint de Déu | procedent de Déu 21,10
té la llargada igual a la seva amplada | la seva llargada és igual a
l'amplada 21,16
el nom d'Ell escrit sobre els seus fronts | el nom d'ell escrit al front
22,4
ni tenen necessitat de llum | ni necessiten llum 22,5

18. Canvis eufònics:

es sentirà | se sentirà 18,22
es santifiqui | se santifiqui 22,11

19. Passat perifràstic (1958) substituït pel passat simple (1970). Aquest canvi és bastant sorprenent, atès que la llengua col·loquial tendia a fer un ús gairebé exclusiu de les formes perifràstiques. Crec que cal fer notar que el canvi és volgut i té un valor pedagògic: vol revitalitzar en la llengua escrita aquesta forma que en la parla del principat anava quedant arraconada:

que Déu va donar-li | que Déu li donà 1,1
va testificar | testificà 1,2
va acostar-se | S'acostà 5,7
vau ser | fóreu 5,9
van donar-li poder | li donaren poder 6,4
es va fer | es féu 8,1
va venir | vingué 8,3
van donar-li | li donaren 8,3

20. Mots de l'original grec que havien restat sense traduir, fet que indica que ens trobem realment davant d'una nova versió, feta damunt l'original:

El dragó es va indignar | El drac es va indignar contra la dona (ἐπὶ τῇ γυναικί) 12,17
amb la sang dels màrtirs de Jesús | amb la sang dels sants i dels testimonis de Jesús (ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἀγίων) 17,6
L'esperit i l'esposa diuen: Veniu. «Qui tingui set que vingui»; |
L'esperit i l'esposa diuen: «Veniu.» El qui ho escolta, que digui:
«Veniu.» Qui tingui set, que vingui; (ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου.) 22,17 (és un cas paradigmàtic d'*homeotelèuton*, un error produït perquè s'ha saltat tota la frase que hi ha entre dos mots iguals en el text grec original).

L'Apocalipsi és el darrer llibre de les Sagrades Escripures, que són la «gran biblioteca» de la cultura d'Occident: un món fascinant de literatura i d'història on, ressona constantment la veu del misteri de Déu que omple de sentit tota la realitat. El llibre de l'Apocalipsi conté una promesa perenne:

Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi (Ap 3,20).

I també —i això escau especialment en aquesta casa, que és l'Acadèmia de Bones Lletres—, ens parla d'un llibre molt singular, que permet entrar a la nova Jerusalem, on Déu «eixugarà tota llàgrima, i la mort ja no existirà; ni tampoc planys, ni clams, ni penes no existiran més, perquè les coses d'abans han passat» (Ap 21,4). El llibre, amb la seva saviesa infinita assegura que «aquells qui estan escrits al llibre de la vida de l'Anyell» (Ap 21,27) hi entraran.

Desitjo que el nom de tots vostès i meu mateix s'hi trobin escrits.

Moltes gràcies.

DISCURS DE CONTESTACIÓ
per
Josep Massot i Muntaner

EXCEL·LENTÍSSIM SR. PRESIDENT,
ACADÈMIQUES I ACADÈMICS,
SENYORES I SENYORS,

És amb un goig molt gran que he acceptat de donar la benvinguda en aquesta casa a Joan Ferrer i Costa, expert en llengua catalana i en llengües orientals i degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona. El vaig conèixer ja fa molts anys a Pineda, quan era secretari del mestre Joan Coromines, a través dels grans amics comuns Josep Moran i Philip D. Rasico, i de llavors ençà no hi he perdut mai el contacte. Puc donar fe de la seva laboriositat, de la seva competència en les múltiples tasques que ha dut i duu a terme, de la seva bonhomia i de la seva bona voluntat sense límits, i estic segur que la seva incorporació a l'Acadèmia resultarà molt positiva des de múltiples punts de vista.

En Joan Ferrer és un home jove, sobretot si el comparem amb la mitjana d'edat que acostuma a tenir el món acadèmic. Va néixer a Calella el maig de 1960 i va seguir una brillant carrera universitària a la Facultat de Teologia de Barcelona, on es va llicenciar en teologia el 1984, i a la Universitat de Barcelona, on es llicencià en geografia i història el 1982 i on es doctorà en filologia semítica (hebreu i arameu) el 1990, amb una tesi sobre *El Targum d'Osees en tradició iemenita*, que obtingué la màxima qualificació i aparegué microfitejada, a les Publicacions de la mateixa Universitat, el 1991. De bon començament va iniciar una tasca docent en diversos camps, que ha arribat fins avui. El 1985 esdevingué professor de l'Institut de Batxillerat de Calella i des del 1990 és professor ordinari de Sagrada Escriptura de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona. Ha estat professor associat, durant diversos anys, del Departament de Filologia Semítica de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona i del Departament de Filologia i Filosofia de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, on des del 2003 és professor titular en l'àrea d'estudis hebreus i arameus. Entre el 1992 i el 1997 va ésser col·laborador científic de Joan Coromines i treballà en les seves obres cabdals *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana* i *Onomasticon Cataloniae*, en l'acabament de les quals va tenir un paper rellevant un cop mort el seu autor principal. No

solament va contribuir a l'aparició dels darrers volums de l'*Onomasticon*, sinó que, juntament amb el seu germà Josep i amb Joan Pujadas, va redactar-ne l'utilíssim índex final, de la mateixa manera que ho havien fet una mica abans al volum x i darrer del *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, redactat per Coromines amb la col·laboració de Joseph Gulsoy i de Max Cahner. Aquesta feina ingent no va estar exempta de dificultats i de problemes, ja que el treball en equip amb Coromines no sempre resultava fàcil, ni era fàcil enllestir el material que havia deixat a mitges. Vaig viure de prop les vicissituds del Diccionari i de l'*Onomasticon*, no solament a través de la relació que tenia amb Joan Ferrer —i ja d'abans amb Philip D. Rasico i Joseph Gulsoy—, sinó sobretot a través de Max Cahner, editor d'aquestes obres, i de la seva cosina Carmina Garcia, cap de producció de Curial, amb la qual vaig mantenir sempre una profunda amistat.

El contacte de Joan Ferrer amb Coromines va servir perquè aprofundís encara més en els seus coneixements de català i de filologia romànica en general. Ell mateix em va explicar que Coromines li feia de tant en tant classes d'occità, i a la Universitat de Girona va tenir ocasió de posar en pràctica aquests coneixements. Els cursos 2002-2003, 2003-2004 i 2004-2005, per exemple, hi va impartir les assignatures «Pràctiques de llengua catalana: correcció de textos» i «Lingüística romànica II: occità antic», i el curs 2004-2005 hi va afegir encara «Història de la filologia catalana».

Com podeu veure, doncs, Joan Ferrer ha compaginat sempre les llengües romàniques amb les llengües clàssiques i les llengües orientals, cosa que li ha permès de dedicar-se a estudis de caràcter interdisciplinari, en els quals pot fer servir el seu coneixement de totes les llengües romàniques, del grec hel·lenístic, del llatí, de l'hebreu, de l'arameu, del siríac, del jiddisch i, ja no cal dir-ho, de la *lingua franca* actual, l'anglès. Per aquest motiu ha pogut formar part de l'Associació Bíblica de Catalunya —de la qual dirigeix el *Butlletí* des del 1990—, de la Societat Catalana d'Estudis Hebraics (filial de l'Institut d'Estudis Catalans), de l'Asociación Española de Estudios Hebreos y Judíos, del Grupo de Estudios Judíos de la Universitat de Granada. Igualment és membre del consell de

redacció de les revistes *Tamid*, òrgan de l'esmentada Societat Catalana d'Estudis Hebraics, *Collectanea Christiana Orientalia* — de la Universitat de Còrdova— i *Sefarad* —del Consejo Superior de Investigaciones Científicas de Madrid.

No em puc entretenir ara a examinar d'una manera detallada l'àmplia producció científica de Joan Ferrer, sovint duta a terme en col·laboració amb una o diverses persones, però sí que en vull destacar l'amplitud i la serietat. S'estén des de l'edició d'alguns epistolaris de Joan Coromines fins a manuals de gramàtica o diccionaris d'arameu, d'hebreu o de siríac, passant per l'edició de targums bíblics, per traduccions de textos bíblics al català i fins i tot per la traducció de Flavi Josep a la Fundació Bernat Metge, això sense comptar una enorme quantitat d'articles de recerca, de síntesi o de divulgació, en bona part vinculats a les activitats de l'Associació Bíblica de Catalunya.

No és estrany, doncs, que a l'hora de triar tema per al discurs de recepció a la nostra Acadèmia Joan Ferrer hagi pensat en un dels seus mestres més estimats, el pare Guiu M. Camps, biblista eminent de Montserrat, i s'hagi decantat per posar en relleu l'aportació que va fer a la llengua catalana amb la traducció del darrer llibre del Nou Testament, l'Apocalipsi tradicionalment atribuït a sant Joan. Es tracta d'un tema que m'interpel·la profundament i que em duu molts records llunyans. Per a mi, el pare Guiu M. Camps va ésser una persona entranyable, que vaig tenir de professor de Bíblia i de teologia durant molts anys i que va ésser també durant molts anys el meu «prefecte de juniors», és a dir, el monjo responsable dels estudiants que ja havien acabat el noviciat i que encara no s'havien incorporat a la comunitat d'una manera definitiva. Vaig conèixer de prop la seva saviesa i la seva erudició sense límits —molt ben copsada per Joan Ferrer—, però vaig conèixer també el seu bon cor, les seves conviccions profundes i la seva tenacitat, que a vegades arribava fins a una tossuderia que ningú no li hauria imaginat.

Com Joan Ferrer, jo també em vaig sentir gratament sorprès en llegir el *Nou Testament* de Montserrat de 1961, que va sortir durant els meus anys universitaris, precisament quan ja em plantejava la decisió que molt aviat es va fer realitat d'ingressar al monestir. En aquells moments, ningú no m'hauria fet creure que el

1962 mateix col·laboraria moltes hores en la traducció del *Missal* català-llatí, publicat a Andorra per Casal i Vall i impulsat per l'aleshores pare Justí Bruguera, ni que tot seguit empalmaria aquesta tasca amb la revisió successiva —que arribava a la redacció d'algunes notes i a la substitució dels subtítols de la «Bíblia de Jerusalem» per altres procedents, per exemple, de bíblies alemanyes— dels cinc volums de la «Bíblia de butxaca» de Montserrat (comptant-hi una nova edició del *Nou Testament*) i amb la de la Bíblia en un sol volum apareguda el 1970. No cal dir que aquesta revisió era feta sempre al costat del pare Guiu, que repassava sistemàticament els originals grecs o hebreus, que proposava constantment formes noves per als noms bíblics (en els quals, per suggeriment meu, vam introduir les formes acabades en *-es* en lloc de les habituals en *-as*) i que s'esforçava —en un diàleg constant, i no sempre fàcil, amb traductors com el pare Ramir Augé (amb el qual vam passar dies sencers a can Castells, repassant la versió dels profetes), o amb correctors com el pare Bruguera, el pare Pacià Garriga o jo mateix— per aconseguir una traducció entenedora i alhora fidel, molt allunyada de l'encarcarament que havia caracteritzat les traduccions volgudament literals i literàries de l'anomenada Bíblia de l'Institut d'Estudis Catalans —l'empresa per mossèn Frederic Clascar—, de la de «Montserrat» iniciada pel pare Bonaventura Ubach i de la de la Fundació Bíblica Catalana, subvencionada per Francesc Cambó i coordinada pel pare Miquel d'Esplugues.

El pare Guiu M. Camps va fer una primera traducció de l'Apocalipsi a la «Bíblia gran» de Montserrat, el 1958, quan jo encara no estava en contacte amb el monestir. Més endavant, però, encara vaig poder ajudar-lo per tirar endavant altres volums d'aquesta «Bíblia gran», que haurà quedat inacabada perquè no es va veure amb cor d'enllestir el volum corresponent als evangelis de Marc i de Lluc que havia de completar el corresponent a Mateu aparegut el 1963, que li vam «arrencar» a poc a poc de la taula del seu despatx per anar-lo component, encara en linotip, a la impremta de Montserrat. Recordo d'una manera especial el volum consagrat al Càntic dels Càntics, que entre el pare Guiu i jo vàrem posar en solfa tan bé com vàrem poder, atès que en aquell moment el qui n'havia tingut cura no era a Montserrat i n'havia deixat un

esborrany més aviat provisional i poc acabat. Vaig col·laborar-hi igualment, d'una manera constant i al llarg de moltes hores, per a la traducció o la revisió dels textos litúrgics —bíblics o no bíblics— a la qual ja s'ha referit amb encert Joan Ferrer, obra d'una comissió que no sempre coincidia a l'hora de consensuar criteris i que a vegades empitjorava les solucions proposades en lloc de millorar-les. Aquestes traduccions foren la base del nou projecte de Bíblia catalana interconfessional, que el pare Guiu impulsà juntament amb mossèn Jordi Sànchez-Bosch i per a la qual vam obtenir la cooperació entusiasta de l'Associació Bíblica de Catalunya i de les Societats Bíbliques Unides, i la més problemàtica de les diverses confessions protestants de Catalunya. La meua intervenció en aquest projecte, de tipus popular i que en un primer moment va adoptar uns criteris americans anomenats d'«equivalència dinàmica», que mai no em van convèncer, es va limitar al Nou Testament, que no solament vaig revisar sinó que vaig editar des de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, sempre al costat del pare Guiu, que s'ho va emprendre com l'obra de la seva vida, malgrat els maldecaps i els disgusts de tota mena que li va comportar.

Amb aquests antecedents, no costa gaire d'entendre que el discurs de Joan Ferrer m'ha arribat molt endins i m'ha emocionat profundament. Deixant de banda l'aspecte pròpiament exegetíc del pròleg i de les notes de la traducció de l'Apocalipsi —respecte al qual el pare Guiu tenia idees pròpies que no foren acceptades per la majoria d'especialistes—, Joan Ferrer se centra en les diferències entre les diverses traduccions que en va fer el pare Guiu i, fent servir la seva competència alhora en el grec i en el català, posa en relleu l'encert de cercar una llengua planera i entenedora, sense trair el text original ni glossar-lo o ampliar-lo. Com ell mateix recorda, i com el pare Guiu explicava de tant en tant, no es tractava d'una empresa fàcil i no mancà qui no la veia amb bons ulls i parlava, amb una certa ironia, del «català d'espardenya» de la Bíblia petita de Montserrat. La simple supressió de formes com «llur» o «hom» i la substitució de paraules que calia buscar al diccionari per un vocabulari més a l'abast de tothom eren malvistes, a dins i a fora de Montserrat, per alguns nostàlgics de la llengua, que pensaven que calia continuar l'estàndard que havia

establert la Fundació Bernat Metge (i no ho dic perquè sí: un dels detractors més acèrrims de la nostra Bíblia era —sempre en privat i amb elegància— un dels factòtums de la Bernat Metge, Josep Vergés, que tenia un fill monjo de Montserrat).

Podria allargar-me molt més sobre aquestes qüestions, però no voldria abusar de la vostra paciència. Em penso que tot el que he dit justifica de sobres els mèrits de Joan Ferrer i ens permet de pensar que la seva contribució a les tasques de la nostra Acadèmia serà llarga i profitosa i que seguirà les passes d'antecessors il·lustres com Josep Melcior Prat, Gumersind Alabart o Josep M. Millàs Vallicrosa.

Joan Ferrer, doctor Ferrer, et dono la benvinguda més cordial en nom d'aquesta corporació, t'agraeixo per endavant tot el que ens aportaràs i et garanteixo que al si de l'Acadèmia trobaràs un caliu d'amistat i un conjunt de persones sàvies i il·lustrades que et permetran de desenvolupar les teves múltiples especialitats. Que sigui per molts anys.

APÈNDIX

Edició sinòptica del llibre de l'Apocalipsi (text grec original segons l'edició del *Novum Testamentum Graece*, de Nestle-Aland 27a edició, editat per la Deutsch Bibelgesellschaft, Stuttgart (1993); traducció del P. Guiu Camps de la «Bíblia grossa de Montserrat» (1958); i traducció del P. Guiu Camps del «Nou Testament de Montserrat» (1970 quarta edició revisada).

Seguim els criteris editorials de les edicions originals, que són, per a les traduccions del P. Guiu Camps, els següents: en l'edició de 1958, hi ha moltíssims mots entre «»; això indica que es tracta de citacions literals d'altres passatges de les Sagrades Escripures; en l'edició de 1970, les «» van ser substituïdes pel criteri d'escriure en cursiva els mots que procedeixen de la intertextualitat bíblica. En l'edició de 1958 s'usen les “, () per indicar que la traducció segueix lectures variants del text grec establert per Nestle; els [] indiquen les addicions fetes al text per a major claredat de la traducció. Els mots escrits en VERSALETES són títols o noms propis que porten els protagonistes. Els epígrafs escrits en **negretes** no pertanyen al text original i constitueixen com una guia esquemàtica de lectura que el traductor ofereix als seus lectors per ajudar-los a seguir la trama embullada del llibre.

Apocalipsi 1,1

Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἣν ἔδωκεν
αὐτῷ ὁ θεὸς δεῖξαι τοῖς
δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ
γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ
ἐσήμανεν ἀποστείλας
διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ
τῷ δούλῳ αὐτοῦ
Ἰωάννῃ,
1² ὃς ἐμαρτύρησεν τὸν
λόγον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν
μαρτυρίαν Ἰησοῦ
Χριστοῦ ὅσα εἶδεν.

1³ Μακάριος ὁ
ἀναγινώσκων καὶ οἱ
ἀκούοντες τοὺς λόγους
τῆς προφητείας καὶ
τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ
γεγραμμένα, ὁ γὰρ
καιρὸς ἐγγύς.

1⁴ Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ
ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ
Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ
εἰρήνη ἀπὸ ὧν καὶ ὁ
ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος καὶ
ἀπὸ τῶν ἑπτὰ
πνευμάτων ἃ ἐνώπιον
τοῦ θρόνου αὐτοῦ

1⁵ καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὁ μάρτυς, ὁ

Apocalipsi (1958) Capítol 1 Introducció. — Aparició de Jesucrist

Títol 1¹ Revelació de
Jesucrist, que Déu va
donar-li, per mostrar
als seus servents «les
coses que s'han d'es-
devenir» de pressa, i
enviant per ministeri
del seu àngel, la va fer
conèixer al seu servent
Joan,

2² el qual va testificar la
paraula de Déu i el
testimoniatge de
Jesucrist, totes les
coses que va veure.

3³ Benaurat el qui
llegeix i els qui escol-
ten les paraules d'a-
questa profecia i
guarden les coses que
hi ha escrites, perquè
el temps és a la vora.

Adreça epistolar

4⁴ Joan a les set esglé-
sies que estan a l'Àsia:
gràcia i pau a vosaltres
de part de «EL QUI ÉS»
i EL [qui] ERA i «EL QUI
VE», i de part dels set
esperits que estan
davant del seu setial,

5⁵ i de part de Jesucrist,
«el testimoni fidel»,

Apocalipsi (1970 quarta edició revisada)

INTRODUCCIÓ

1 Títol del llibre. — 1¹
Revelació de Jesucrist,
que Déu li donà per
mostrar als seus
servents *les coses que
han de passar de
pressa*, i que xa fer-la
conèixer al seu servent
Joan,

2² el qual testificà la
paraula de Déu i el
testimoniatge de Jesu-
crist, tot el que havia
vist.

3³ Felix el qui llegeix i
feliços els qui escolten
les paraules d'aquesta
profecia i guarden les
coses que hi ha
escrites, perquè el
temps és a la vora.

Adreça a les esglésies de

l'Àsia. — 4⁴ Joan a les
set esglésies que hi ha
a l'Àsia: gràcia i pau a
vosaltres de part d'EL
QUI ÉS, EL QUI ERA i EL
QUI VE, i de part dels
set esperits que estan
davant del seu setial,

5⁵ i de part de
Jesucrist, el *testimoni*

πιστός, ὁ πρωτότοκος
τῶν νεκρῶν καὶ ὁ
ἄρχων τῶν βασιλέων
τῆς γῆς. Τῷ ἀγαπῶντι
ἡμᾶς καὶ λύσαντι ἡμᾶς
ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ,

1⁶ καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς
βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ
θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ,
αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ
κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας
[τῶν αἰώνων]· ἀμήν.

1⁷ Ἴδου ἔρχεται μετὰ
τῶν νεφελῶν, καὶ
ὄψεται αὐτὸν πᾶς
ὄφθαλμὸς καὶ οἵτινες
αὐτὸν ἐξεκέντησαν, καὶ
κόψονται ἐπ’ αὐτὸν
πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.
ναί, ἀμήν.

1⁸ Ἐγὼ εἰμι τὸ ἄλφα
καὶ τὸ ὦ, λέγει κύριος ὁ
θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ
ὁ ἐρχόμενος, ὁ
παντοκράτωρ.

1⁹ Ἐγὼ Ἰωάννης, ὁ
ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ
συγκοινωνὸς ἐν τῇ
θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ
ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ,
ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ
τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ
διὰ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ
καὶ τὴν μαρτυρίαν
Ἰησοῦ.

1¹⁰ ἐγενόμην ἐν

«la primícia» d’entre
els morts i «el príncep
dels reis de la terra».

Doxologia Al qui ens
estima i «va deslligar-
nos dels nostres pe-
cats» amb la seva
sang,

⁶i ens va fer «un
reialme i sacerdots per
al Déu» i Pare seu, a
Ell la glòria i el poder
pels segles dels segles.
Amén.

Pregó ⁷Mira, «ve amb
els núvols» i «el
veurà» tot ull, fins
aquells qui «el van
traspasar», i «sobre
Ell es planyeran totes
les tribus de la terra».
Sí, amén.

⁸Jo sóc l’alfa i l’omega,
diu «el Senyor Déu»,
«EL QUI ÉS» i «EL [qui]
ERA i «EL QUI VE», «el
Totpoderós».

**Ocasió de la visió.
Aparició de**

Jesucrist ⁹Jo, Joan,
el germà vostre i
associat en l’opressió,
el reialme i la pacièn-
cia en Jesús, vaig anar
a raure a l’illa
anomenada Patmos,
per causa de la
paraula de Déu i del
testimoniatge de
Jesús.

¹⁰Vaig trobar-me sota

fidel, la primícia
d’entre els morts i *el*
príncep dels reis de la
terra. Al qui ens
estima i *ens deslliga*
dels nostres pecats
amb la seva sang

⁶ i ens va fer un
reialme i sacerdots
per al Déu i Pare seu,
a ell la glòria i el poder
pels segles dels segles.
Amén.

⁷ Heus aquí que *ve*
amb els núvols, i *el*
veurà tot ull, fins
aquells qui *el van*
traspasar, i *sobre ell*
es planyeran totes
les tribus de la terra. Sí,
amén.

⁸ Jo sóc l’Alfa i
l’Omega, diu *el Senyor*
Déu, EL QUI ÉS, EL QUI
ERA i EL QUI VE, *el*
Totpoderós.

**JESÚS VETLLA SOBRE
LES ESGLÉSIES**

Aparició.— ⁹ Jo,
Joan, el vostre germà i
participant en la
tribulació, el reialme i
la paciència en Jesús,
vaig anar a raure a
l’illa anomenada
Patmos per causa de
la paraula de Déu i del
testimoniatge de Je-
sús.

¹⁰ Vaig trobar-me

πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ
ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα
ὀπίσω μου φωνὴν
μεγάλην ὡς σάλπιγγος

1¹¹ λεγούσης· ὁ βλέπεις
γράψον εἰς βιβλίον καὶ
πέμψον ταῖς ἑπτὰ
ἐκκλησίαις, εἰς Ἐφεσον
καὶ εἰς Σμύρναν καὶ εἰς
Πέργαμον καὶ εἰς
Θυάτειρα καὶ εἰς
Σάρδεις καὶ εἰς
Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς
Λαοδίκειαν.

1¹² Καὶ ἐπέστρεψα
βλέπειν τὴν φωνὴν ἣτις
ἐλάλει μετ' ἐμοῦ, καὶ
ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ
λυχνίας χρυσαῖς

1¹³ καὶ ἐν μέσῳ τῶν
λυχνιῶν ὅμοιον υἱὸν
ἀνθρώπου ἐνδεδυμένον
ποδήρη καὶ
περιεζωσμένον πρὸς
τοῖς μαστοῖς ζώνην
χρυσᾶν.

1¹⁴ ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ
καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡς
ἔριον λευκόν ὡς χιῶν
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ
ὡς φλόξ πυρὸς

1¹⁵ καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ
ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ ὡς
ἐν καμίνῳ
πεπυρωμένης καὶ ἡ
φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ

[l'acció de] l'esperit un
diumenge, i vaig
sentir darrera meu
una veu forta, com de
trompeta,

¹¹que deia: el que veus
escriu-ho en un llibret
i envia-ho a les set
església, a Efès, a
Esmirna, a Pèrgam, a
Sardis, a Filadèlfia i a
Laodicea.

¹²Vaig girar-me per
veure la veu que
parlava amb mi, i
havent-me girat vaig
veure set lampadaris
d'or,

¹³i, en mig dels
lampadaris, «algú que
semblava un fill
d'home», «vestit amb
túnica talar i cenyit» a
les aixelles «amb
cenyidor d'or»;

¹⁴«el seu cap i el
cabells eren blancs
com llana blanca com
neu», «els seus ulls,
com flama de foc»,

¹⁵«els seus peus,
semblants a l'oricalc
arroentat» a la fornà,
«la seva veu, com la
veu de grans onades».

endut per la inspiració
de l'Esperit un diu-
menge, i vaig sentir
darrera meu una veu
forta, com de trompe-
ta,

¹¹ que deia: «El que
veus, escriu-ho en un
llibret i envia-ho a les
set esglésies: a Efès, a
Esmirna, a Pèrgam, a
Tiatira, a Sardis, a
Filadèlfia i a Laodi-
cea.»

¹² Vaig girar-me per
veure la veu que em
parlava i, havent-me
girat, vaig veure set
lampadaris d'or

¹³ i, enmig dels lampa-
daris, *un que sembla-
va un fill d'home,*
vestit amb una túnica
talat i cenyit sota les
aixelles amb un
cenyidor d'or;

¹⁴ *el seu cap i els seus*
cabells eren blancs
igual que la llana
blanca com neu; els
seus ulls, com una
flama de foc;

¹⁵ *els seus peus,*
semblants a l'oricalc
arroentat a la fornà;
la seva veu, com la
veu de grans onades.

ὕδατων πολλῶν,
1¹⁶ καὶ ἔχων ἐν τῇ
δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ
ἀστέρας ἑπτὰ καὶ ἐκ
τοῦ στόματος αὐτοῦ
ὄμφαία δίστομος
ὄξεια ἐκπορευομένη
καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ
ἥλιος φαίνει ἐν τῇ
δυνάμει αὐτοῦ.

1¹⁷ Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν,
ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας
αὐτοῦ ὡς νεκρός, καὶ
ἔθηκην τὴν δεξιάν
αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ λέγων·
μὴ φοβοῦ· ἐγώ εἰμι ὁ
πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος

1¹⁸ καὶ ὁ ζῶν, καὶ
ἐγενόμην νεκρός καὶ
ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ
ἔχω τὰς κλείς τοῦ
θανάτου καὶ τοῦ ᾄδου.

1¹⁹ γράψον οὖν ἃ εἶδες
καὶ ἃ εἰσὶν καὶ ἃ μέλλει
γενέσθαι μετὰ ταῦτα.

1²⁰ τὸ μυστήριον τῶν
ἑπτὰ ἀστέρων οὓς εἶδες
ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου καὶ
τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς
χρυσᾶς· οἱ ἑπτὰ
ἀστέρες ἀγγελοὶ τῶν
ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσὶν
καὶ αἱ λυχνίαι αἱ ἑπτὰ
ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσὶν.

¹⁶Tenia a la mà dreta
set estrelles, i de la
seva boca sortia una
espasa de dos talls
esmolada; el seu as-
pecte era com el sol
quan resplendeix amb
tota la seva força.

**Explicació de la
visió i missatge** ¹⁷En
veure'l, vaig caure als
seus peus com mort,
però Ell va posar la
seva dreta sobre meu
dient: No temis; «jo
sóc el Primer i el
Darrer»,

¹⁸i el qui viu; i vaig
estar mort, però heus
ací que visc pels segles
dels segles i tinc les
claus de la mort i de
l'Hades.

¹⁹Escriu, doncs, les
coses que has vist, les
que són i «les que
s'han d'esdevenir des-
prés d'aquestes».

²⁰El misteri de les set
estrelles que has vist a
la meva mà dreta i els
set lampadaris d'or:
les set estrelles són
àngels de les set
esglésies, i els set
lampadaris són set
esglésies.

¹⁶Tenia a la mà dreta
set estrelles, i de la
boca li sortia una
espasa esmolada de
dos talls; el seu
aspecte era com el sol
quan resplendeix amb
tot el seu esclat.

¹⁷En veure'l, vaig
caure als seus peus
com mort; però ell em
posà la mà dreta al
damunt dient: «No
temis; *jo sóc el Primer
i el Darrer*,

¹⁸i el qui viu; vaig
estar mort, però ara
visc pels segles dels
segles, i tinc les claus
de la mort i del seu
Reialme.

¹⁹Escriu, doncs, les
coses que has vist, les
que són i *les que han
de passar* després
d'aquestes.

²⁰Quant al misteri de
les set estrelles que
has vist a la meva mà
dreta i els set
lampadaris d'or: les
set estrelles són àngels
de les set esglésies, i
els set lampadaris són
set esglésies.

Capítol II
Missatges als
àngels de les set
esglésies

Apocalipsi 2,1 Τῷ
ἀγγέλω τῆς ἐν Ἐφέσῳ
ἐκκλησίας γράψον·
Τάδε λέγει ὁ κρατῶν
τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν
τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ
περιπατῶν ἐν μέσῳ
τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν
χρυσῶν·

2² οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ
τὸν κόπον καὶ τὴν
ὑπομονὴν σου καὶ ὅτι
οὐ δύνη βαστάσαι
κακοὺς, καὶ ἐπίρασας
τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς
ἀποστόλους καὶ οὐκ
εἰσὶν καὶ εὗρες αὐτοὺς
ψευδεῖς,

2³ καὶ ὑπομονὴν ἔχεις
καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ
ὄνομά μου καὶ οὐ
κεκοπίακες.

2⁴ ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ
ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν
πρώτην ἀφήκες.

2⁵ μνημόνευε οὖν
πόθεν πέπτωκας καὶ
μετανόησον καὶ τὰ
πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἰ
δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι καὶ
κινήσω τὴν λυχνίαν
σου ἐκ τοῦ τόπου
αὐτῆς, ἐὰν μὴ
μετανοήσης.

2⁶ ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις,
ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν

A l'àngel d'Efès ¹A
l'àngel de l'església
que està a Efès escriu:
això diu el qui aguanta
les set estrelles amb la
seva mà dreta, el qui
es passeja al mig dels
set lampadaris d'or:

²conec les teves obres,
les teves penalitats i la
teva paciència, i que
no pots suportar els
dolents, sinó que has
posat a prova els qui
es diuen apòstols i no
ho són, i els has
trobat mentiders;

³i tens paciència,
aguantant pel meu
nom sense defallir.

⁴Però tinc contra tu
que has deixat la teva
caritat primera.

⁵Recorda, doncs, d'on
has caigut, penedeix-
te i torna a fer les
obres primeres; si no,
vinc a tu i trauré el teu
lampadari del seu lloc,
si no et penedeixes.

⁶Però tens això, que
avorreixes les obres

2 Missatges: a
l'àngel d'Efès.— ¹A
l'àngel de l'església
que hi ha a Efès escriu:
«Això diu el qui té les
set estrelles a la mà
dreta, el qui es passeja
enmig dels set
lampadaris d'or:

² conec les teves obres,
les teves penalitats i la
teva paciència, i que
no pots suportar els
dolents, sinó que has
posat a prova els qui es
diuen apòstols, però
no ho són, i els has
trobat mentiders;

³ i tens paciència, i
sofreixes pel meu nom
sense defallir.

⁴ Però tinc contra tu
que has abandonat la
teva caritat d'abans.

⁵ Recorda, doncs, d'on
has caigut, converteix-
te i torna a fer les
obres que practicaves
abans; si no, vinc i trec
el teu lampadari del
seu lloc, si no et
converteixes.

⁶ Però tens això, que
avorreixes les obres

Νικολαϊτῶν ἃ καγῶ
μισῶ.

2⁷ Ὁ ἔχων οὖς
ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα
λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ
φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου
τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ
παρδεισῷ τοῦ θεοῦ.

2⁸ Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας
γράφον· Τάδε λέγει ὁ
πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος,
ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ
ἔζησεν·

2⁹ οἶδά σου τὴν θλιψὶν
καὶ τὴν πτωχείαν, ἀλλὰ
πλούσιος εἶ, καὶ τὴν
βλασφημίαν ἐκ τῶν
λεγόντων Ἰουδαίους
εἶναι ἑαυτοὺς καὶ οὐκ
εἰσὶν ἀλλὰ συναγωγὴ
τοῦ σατανᾶ.

2¹⁰ μηδὲν φοβοῦ ἃ
μέλλεις πάσχειν. ἰδοὺ
μέλλει βάλλειν ὁ
διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς
φυλακὴν ἵνα
πειρασθῆτε καὶ ἔξετε
θλιψὶν ἡμερῶν δέκα.
γίνου πιστὸς ἄχρι
θανάτου, καὶ δώσω σοι
τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

2¹¹ Ὁ ἔχων οὖς
ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα

del Nicolaites, que Jo
també avorreixo.

7 El qui té oïda que
escolti què diu
l'esperit a les
esglésies: al qui surti
vencedor li concediré
de «menjar de l'arbre
de la vida que hi ha al
Paradís» del meu Déu.

A l'àngel d'Esmir-

na **8** I a l'àngel de
l'església que està a
Esmirna escriu: això
diu «el Primer i el
Darrer», el qui va
estar mort, però ha
reviscut:

9 conec la teva
tribulació i la teva
pobresa —encara que
ets ric—, i la calúmnia
de part dels qui diuen
d'ells mateixos que
són jueus però no ho
són, sinó que són
sinagoga de Satanàs.

10 No temis gens les
coses que has de
sofrir. Heus ací que el
diable ha de llençar-
ne de vosaltres a la
presó, perquè «sigueu
temptats», i tindreu
una tribulació de «deu
dies». Sigues fidel fins
a la mort i et donaré la
corona de la vida.

11 El qui té oïda que
escolti què diu

dels nicolaïtes, que jo
també avorreixo.

7 El qui té orelles, que
escolti què diu
l'Esperit a les
esglésies: «Al qui sor-
tirà vencedor, li conce-
diré de *menjar de
l'arbre de la vida que
hi ha al Paradís* del
meu Déu.»

A l'àngel d'Esmir-

na. — **8** I a l'àngel de
l'església que hi ha a
Esmirna escriu: «Això
diu *el Primer i el
Darrer*, el qui estigué
mort, però ha tornat a
vida:

9 Conec la teva
tribulació i la teva
pobresa —encara que
ets ric—, i la calúmnia
de part dels qui es
diuen jueus, però no
ho són, sinó que són
sinagoga de Satanàs.

10 No temis gens els
sofriments que
t'esperen. Heus aquí
que el diable ha de
llançar-ne alguns de
vosaltres a la presó,
perquè *sigueu
provats*, i tindreu una
tribulació de *deu dies*.
Sigues fidel fins a la
mort i et donaré la
corona de la vida.

11 El qui té orelles, que
escolti què diu

λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ
ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ
δευτέρου.

2¹² Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας
γράφον· Τάδε λέγει ὁ
ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν
δίστομον τὴν ὀξειαν·

2¹³ οἶδα ποῦ κατοικεῖς,
ὅπου ὁ θρόνος τοῦ
σατανᾶ, καὶ κρατεῖς τὸ
ὄνομά μου καὶ οὐκ
ἠρνήσω τὴν πίστιν μου
καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις
Ἀντιπᾶς ὁ μάρτυς μου
ὁ πιστός μου, ὃς
ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν,
ὅπου ὁ σατανᾶς
κατοικεῖ.

2¹⁴ ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ
ὀλίγα ὅτι ἔχεις ἐκεῖ
κρατοῦντας τὴν
διδασχὴν Βαλαάμ, ὃς
ἐδίδασκεν τῷ Βαλὰκ
βαλεῖν σκάνδαλον
ἐνώπιον τῶν υἱῶν
Ἰσραὴλ φαγεῖν
εἰδωλόθυτα καὶ
πορνεῦσαι.

2¹⁵ οὕτως ἔχεις καὶ σὺ
κρατοῦντας τὴν
διδασχὴν [τῶν]
Νικολαϊτῶν ὁμοίως.

2¹⁶ μετανόησον οὖν· εἰ
δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχὺ

l'esperit a les
esglésies: el qui surti
vencedor no serà
perjudicat per la mort
segona.

**A l'àngel de
Pèrgam** ¹²I a l'àngel
de l'església que està a
Pèrgam escriu: això
diu el qui té l'espasa
de dos talls esmolada:

¹³conec on habites, on
hi ha el tron de
Satanàs, i retens el
meu nom sense negar
la meua fe, fins en el
dies d'Antipas, el meu
testimoni, el meu fidel
que va ser mort entre
vosaltres, on Satanàs
habita.

¹⁴Però tinc contra tu
algunes coses: que
tens allà uns que
sostenen la doctrina
de Balaam, el qui
ensenyava a Balac a
posar escàndol davant
dels fills d'Israel: «a
menjar carn
sacrificada als ídols i a
fornicar».

¹⁵Així tu tens també
alguns que sostenen la
doctrina semblant
dels Nicolaites.

¹⁶Penedeix-te, doncs;
si no, vinc a tu de

l'Esperit a les
esglésies: «Al qui
sortirà vencedor, no li
farà cap mal la segona
mort.»

**A l'àngel de
Pèrgam.**— ¹²I a
l'àngel de l'església
que hi ha a Pèrgam
escriu: «Això diu el qui
té l'espasa esmolada
de dos talls:

¹³ sé on habites, on hi
ha el tron de Satanàs, i
retens el meu nom
sense negar la meua fe,
fins en els dies d'Anti-
pes, el meu testimoni,
el meu fidel, que fou
matat entre vosaltres,
on Satanàs habita.

¹⁴ Però tinc en contra
teu algunes coses: que
en tens allà uns que
sostenen la doctrina de
Balaam, el qui
ensenyava Balac a
posar escàndol als
israelites: *a menjar
carn sacrificada als
ídols i a fornicar.*

¹⁵ Així en tens tu
també alguns que
sostenen la doctrina
dels nicolaïtes d'una
manera semblant.

¹⁶ Converteix-te,
doncs, si no, vinc de

καὶ πολεμήσω μετ'
αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ
τοῦ στόματός μου.

2¹⁷ Ὁ ἔχων οὖς
ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα
λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ
τοῦ μάννα τοῦ
κεκρυμμένου καὶ δώσω
αὐτῷ ψῆφον λευκὴν,
καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον
ὄνομα καινὸν
γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς
οἶδεν εἰ μὴ ὁ
λαμβάνων.

2¹⁸ Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐν Θυατείροις
ἐκκλησίας γράψον·
Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ
θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς
φλόγα πυρὸς καὶ οἱ
πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι
χαλκολιβάνῳ·

2¹⁹ οἶδά σου τὰ ἔργα
καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν
πίστιν καὶ τὴν
διακονίαν καὶ τὴν
ὑπομονὴν σου, καὶ τὰ
ἔργα σου τὰ ἔσχατα
πλείονα τῶν πρώτων.

2²⁰ ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ
ὅτι ἀφείς τὴν γυναῖκα
Ἰεζάβελ, ἣ λέγουσα
ἑαυτὴν προφήτιν καὶ
διδάσκει καὶ πλανᾷ
τοὺς ἔμοῦς δούλους
πορνεῦσαι καὶ φαγεῖν

pressa i combatré amb
ells amb l'espasa de la
meva boca.

¹⁷El qui té oïda que
escolti què diu
l'esperit a les
esglésies: al qui surti
vencedor li donaré del
mannà amagat i una
pedreta blanca amb
«un nom nou» escrit
sobre la pedreta, que
ningú no sap, fora del
qui el rep.

A l'àngel de Tiatira

¹⁸I a l'àngel de l'esglé-
sia que està a Tiatira
escriu: això diu el Fill
de Déu, el qui té «els
ulls com flama de foc»
i «els peus semblants
a l'oricalc»:

¹⁹conec les teves
obres, la caritat, la fe,
el servei i la paciència
teva, i que les teves
obres últimes són més
abundants que les
primeres.

²⁰Però tinc contra tu
que deixes fer la dona
Jezabel, que es diu
profetessa i,
esgarriant-los,
ensenya als meus
servents «a fornicar i

pressa per combatre
contra ells amb
l'espasa de la meva
boca.

¹⁷ El qui té orelles, que
escolti què diu
l'Esperit a les
esglésies: «Al qui sor-
tirà vencedor, li dona-
ré del mannà amagat i
una pedreta blanca, i,
escrit sobre la pedreta,
un nom nou que ningú
no sap, fora del qui el
rep.»

A l'àngel de Tiati-

ra. — ¹⁸ I a l'àngel de
l'església que hi ha a
Tiatira escriu: «Això
diu el Fill de Déu, el
qui té *els ulls com una
flama de foc i els peus
semblants a l'oricalc*»:

¹⁹ Conec les teves
obres, la caritat, la fe,
la beneficència i la teva
paciència, i que les
teves obres darreres
són més nombroses
que no pas les
primeres.

²⁰ però tinc en contra
teu que deixes fer la
dona Jezabel, que es fa
passar per profetessa i,
esgarriant-los, ensenya
als meus servents *a
fornicar i a menjar*

εἰδωλόθυτα.

2²¹ καὶ ἔδωκα αὐτῇ
χρόνον ἵνα μετανοήσῃ,
καὶ οὐ θέλει
μετανοῆσαι ἐκ τῆς
πορνείας αὐτῆς.

2²² ἰδοὺ βάλλω αὐτὴν
εἰς κλίνην καὶ τοὺς
μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς
εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν
μὴ μετανοήσωσιν ἐκ
τῶν ἔργων αὐτῆς,

2²³ καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς
ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ.
καὶ γινώσκονται πᾶσαι αἱ
ἐκκλησῖαι ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ
ἐραυνῶν νεφροὺς καὶ
καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν
ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα
ὑμῶν.

2²⁴ ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς
λοιποῖς τοῖς ἐν
Θυατείροις, ὅσοι οὐκ
ἔχουσιν τὴν διδαχὴν
ταύτην, οἵτινες οὐκ
ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ
σατανᾶ ὡς λέγουσιν·
οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς
ἄλλο βάρος,

2²⁵ πλὴν ὃ ἔχετε
κρατήσατε ἄχρη[ς] οὐ
ἂν ἦξω.

2²⁶ Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ
τηρῶν ἄχρη τέλους τὰ
ἔργα μου, δώσω αὐτῷ
ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν
ἐθνῶν

a menjar carn
sacrificada als ídols»;
2¹ li he donat temps
perquè es penedís,
però no vol penedir-se
de la seva prostitució.

2² Mira, la llenço a un
llit, i els qui adulteren
amb ella els llenço a
una gran tribulació si
no es penedeixen
d'obrar com ella;

2³ els fills d'ella els faré
morir de mort
desgraciada i totes les
esglésies coneixeran
que jo sóc «el qui
escruta ronyons i
cors», i us «donaré a
cadascú segons les»
vostres «obres».

2⁴ Us dic a vosaltres,
als restants que esteu
a Tiatira, tots els qui
no tenen aquesta
doctrina, els qui no
han conegut les
profunditats de
Satanàs: com es diu,
no poso sobre
vosaltres un altre pes,

2⁵ només allò que teniu
mantingueu-ho fins
que vindré,

2⁶ i a aquell qui surti
vencedor i guardi fins
a la fi les meves obres,
li «donaré potestat
sobre les nacions,

*carn sacrificada als
ídols;*

2¹ li he donat temps
perquè es convertís,
però no vol convertir-se
de la seva
prostitució.

2² Mira, la llenço en un
llit, i els qui adulteren
amb ella, els llenço en
una gran tribulació, si
no deixen d'obrar com
ella;

2³ els fills d'ella, els
faré morir de mort
desgraciada, i totes les
esglésies coneixeran
que jo sóc *el qui
escruta ronyons i cors,*
i us *donaré a
cadascun segons les
vostres obres.*

2⁴ Us dic a vosaltres,
als restants que esteu a
Tiatira, tots els qui no
tenen aquesta doctri-
na, els qui no han
conegut les profun-
ditats de Satanàs, com
es diu: no us imposo
cap altre pes;

2⁵ només allò que
teniu, manteniu-ho
fins que vindré.

2⁶ I al qui sortirà
vencedor i guardarà
fins a la fi les meves
obres, li *donaré
potestat sobre les
nacions,*

2²⁷ καὶ ποιμανεῖ
αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ
σιδηρᾷ ὡς τὰ σκεύη τὰ
κεραμικὰ συντριβεται,
2²⁸ ὡς κἀγὼ εἴληφα
παρὰ τοῦ πατρὸς μου,
καὶ δώσω αὐτῷ τὸν
ἀστέρα τὸν πρωῖνόν.

2²⁹ Ὁ ἔχων οὖς
ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα
λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

²⁷i les pasturarà amb
porra de ferro com
s'esmica la vaixella de
terriça»,

²⁸com Jo també n'he
rebut potestat del meu
Pare; i li donaré
també l'estrella del
matí.

²⁹El qui té oïda que
escolti què diu
l'esperit a les
esglésies.

²⁷ i les pasturarà amb
porra de ferro com és
esmicolada la vaixella
de terrissa,

²⁸ com jo també n'he
rebut potestat del meu
Pare; i li donaré també
l'estel del matí.

²⁹ El qui té orelles, que
escolti què diu
l'Esperit a les
esglésies.»

Capítol III Continuen els missatges als àngels de les set esglésies

Apocalipsi 3,1 Καὶ τῷ
ἀγγέλῳ τῆς ἐν
Σάρδεσιν ἐκκλησίας
γράψον· Τάδε λέγει ὁ
ἔχων τὰ ἑπτὰ
πνεύματα τοῦ θεοῦ καὶ
τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας·
οἶδά σου τὰ ἔργα ὅτι
ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ
νεκρὸς εἶ.

3² γίνου γρηγορῶν καὶ
στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ
ἔμελλον ἀποθανεῖν, οὐ
γὰρ εὗρηκά σου τὰ
ἔργα πεπληρωμένα
ἐνώπιον τοῦ θεοῦ μου.

3³ μνημόνευε οὖν πῶς
εἴληφας καὶ ἤκουσας
καὶ τήρει καὶ
μετανόησον. ἔὰν οὖν
μὴ γρηγορήσης, ἦξω ὡς
κλέπτης, καὶ οὐ μὴ

A l'àngel de Sardis
¹I a l'àngel de l'església
que està a Sardis
escriu: això diu el qui
té els set esperits de
Déu i les set estrelles:
conec les teves obres,
com tens per nom que
vius, però ets mort.
²Posa't en vetlla i
aferma els restants
que estaven per morir,
que no he trobat les
teves obres plenes
davant del meu Déu.

³Recorda, per tant, les
coses que vas escoltar
i acceptar, i guarda-les
i penedeix-te, perquè
si no vigiles, vindrà
com un lladre, i tu no
sabràs a quina hora et

**3 A l'àngel de
Sardis.**— ¹ I a l'àngel
de l'església que hi ha
a Sardis escriu: «Això
diu el qui té els set
Esperits de Déu i les
set estrelles: Conec les
teves obres, com tens
per nom que vius i, en
canvi, estàs mort.
² Desvetlla't i aferma
els restants que
estaven per morir, que
no he trobat les teves
obres perfectes davant
del meu Déu.

³ Recorda, per tant, el
que vas escoltar i
acceptar, guarda-ho i
converteix-te, perquè,
si no vetlles, vindrà
com un lladre, i no
sabràs a quina hora et

γνώσ ποιάν ὥραν ἦξω
ἐπὶ σέ.

3⁴ ἀλλὰ ἔχεις ὀλίγα
ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν ἃ
οὐκ ἐμόλυναν τὰ
ἱμάτια αὐτῶν, καὶ
περιπατήσουσιν μετ'
ἐμοῦ ἐν λευκοῖς, ὅτι
ἄξιοί εἰσιν.

3⁵ Ὁ νικῶν οὕτως
περιβαλεῖται ἐν
ἱματίοις λευκοῖς καὶ οὐ
μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα
αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου
τῆς ζωῆς καὶ
ὁμολογήσω τὸ ὄνομα
αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ
πατρὸς μου καὶ
ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων
αὐτοῦ.

3⁶ Ὁ ἔχων οὖς
ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα
λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

3⁷ Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς
ἐν Φιλαδελφείᾳ
ἐκκλησίας γράψον·
Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ
ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν
κλεῖν Δαυὶδ, ὁ ἀνοίγων
καὶ οὐδεὶς κλείσει καὶ
κλείων καὶ οὐδεὶς
ἀνοίγει·

3⁸ οἶδά σου τὰ ἔργα,
ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν
σου θύραν
ἠνεωγμένην, ἣν οὐδεὶς
δύναται κλείσαι αὐτήν,

vindré a sobre.

4 Però tens a Sardis
uns pocs noms que no
han tacat els seus
vestits i caminaran
amb mi amb vestits
blancs, que dignes en
són.

5 El qui surti vencedor
anirà vestit així amb
vestits blancs i no
«esborraré» el seu
nom «del llibre de la
vida», ans confessaré
el seu nom davant del
meu Pare i dels seus
àngels.

6 El qui té oïda que
escolti què diu
l'esperit a les
esglésies.

**A l'àngel de
Filadèlfia** 7 I l'àngel
de l'església que està a
Filadèlfia escriu: això
diu el Sant, el Verídic,
el qui té «la clau de
David, el qui obre i
ningú no tancarà,
tanca i ningú no
obre»:

8 Conec les teves obres.
Mira, he posat al teu
davant una porta
oberta que ningú no
pot tancar, perquè
tens poca força, però

cauré a sobre.

4 Però tens a Sardis
uns pocs noms que no
s'han tacat els vestits, i
caminaran amb mi
amb vestits blancs,
perquè en són dignes.

5 El qui sortirà
vencedor anirà vestit
així amb vestits blancs,
i no *esborraré* el seu
nom *del llibre de la
vida*, sinó que
reconeixeré el seu nom
davant del meu Pare i
dels seus àngels.

6 El qui té orelles, que
escolti què diu l'Espe-
rit a les esglésies.»

**A l'àngel de
Filadèlfia.** 7 I a
l'àngel de l'església
que hi ha a Filadèlfia
escriu: «Això diu el
Sant, el Veraç, el qui *té
la clau de David, i,
quan obre, ningú no
pot tancar; quan
tanca, ningú no pot
obrir.*

8 Conec les teves
obres. Mira, t'he posat
al davant una porta
oberta que ningú no
pot tancar, perquè,
malgrat que tens poca

ὅτι μικρὰν ἔχεις
δύναμιν καὶ ἐτήρησάς
μου τὸν λόγον καὶ οὐκ
ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

3⁹ ἰδοὺ διδώ ἐκ τῆς
συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ
τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς
Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ
εἰσὶν ἀλλὰ ψεύδονται.
ἰδοὺ ποιήσω αὐτοὺς ἵνα
ἤξουσιν καὶ
προσκυνήσουσιν
ἐνώπιον τῶν ποδῶν
σου καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ
ἠγάπησά σε.

3¹⁰ ὅτι ἐτήρησας τὸν
λόγον τῆς ὑπομονῆς
μου, καὶ γὰρ σε τηρήσω
ἐκ τῆς ὥρας τοῦ
πειρασμοῦ τῆς
μελλούσης ἐρχεσθαι
ἐπὶ τῆς οἰκουμένης
ὅλης πειράσαι τοὺς
κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς
γῆς.

3¹¹ ἔρχομαι ταχύ·
κράτει ὁ ἔχεις, ἵνα
μηδεὶς λάβῃ τὸν
στέφανόν σου.

3¹² Ὁ νικῶν ποιήσω
αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ
ναῶ τοῦ θεοῦ μου καὶ
ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι
καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ
ὄνομα τοῦ θεοῦ μου καὶ
τὸ ὄνομα τῆς πόλεως
τοῦ θεοῦ μου, τῆς
καινῆς Ἱερουσαλὴμ ἢ
καταβαίνουσα ἐκ τοῦ

has guardat la meva
paraula i no has negat
el meu nom.

⁹Heus aquí que dels
de la Sinagoga de
Satanàs, dels qui
diuen d'ells mateixos
que són jueus, però no
ho són, sinó que
menteixen... faré que
«vinguin i es
prosternin davant dels
teus peus», i coneguïn
que «Jo t'he estimat».

¹⁰Perquè has guardat
la paraula de la meva
paciència, també Jo et
guardaré de l'hora de
la temptació que ha de
venir sobre tot el món,
per temptar els
habitants de la terra.

¹¹Vinc de pressa.
Mantén allò que tens,
perquè ningú no
prengui la teva
corona.

¹²El qui surti vencedor
el faré columna en el
temple del meu Déu i
ja no sortirà més a
fora, i escriuré
damunt seu el nom
del meu Déu i «el de
la ciutat» del meu
Déu, la nova
Jerusalem, la que

força, has guardat la
meva paraula i no has
negat el meu nom.

⁹Vet aquí que dels de
la Sinagoga de
Satanàs, dels qui es
diuen jueus, però no
ho són, sinó que
menteixen... faré que
*vinguin i se't
prosternin davant dels
peus*, i reconeguïn que
jo t'he estimat.

¹⁰Perquè has guardat
pacientment la meva
paraula, també jo et
guardaré de l'hora de
la temptació que ha de
venir sobre tot el món
per provar els
habitants de la terra.

¹¹Vinc de pressa.
Mantén allò que tens
perquè ningú no et
prengui la corona.

¹²El qui sortirà
vencedor, el faré
columna al temple del
meu Déu, i ja no en
sortirà més, i escriuré
damunt seu el nom del
meu Déu, *el de la
ciutat* del meu Déu, la
nova Jerusalem, la que
baixa del cel procedent

οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

3¹³ Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

3¹⁴ Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικεῖα ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ θεοῦ·

3¹⁵ οἶδά σου τὰ ἔργα ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἢς ἢ ζεστός.

3¹⁶ οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου.

3¹⁷ ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα καὶ οὐδὲν χρειάν ἔχω, καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός,

3¹⁸ συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσης, καὶ ἱμάτια λευκὰ ἵνα περιβάλη καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ

baixa del cel venint del meu Déu, i el meu «nom nou».

¹³El qui té oïda que escolti què diu l'esperit a les esglésies.

A l'àngel de Laodicea ¹⁴I a l'àngel de l'església que està a Laodicea escriu: això diu l'Amén, «el testimoni fidel» i verídic, el «principi de la creació» de Déu:

¹⁵conec les teves obres, que no ets ni fred ni calent. Tant de bo fossis fred o calent.

¹⁶Així, doncs, perquè ets tebi, ni calent ni fred, estic a punt de vomitar-te de la meva boca.

¹⁷Perquè dius: sóc ric, vaig enriquir-me i no tinc necessitat de res, però no saps que tu ets l'infeliç, ets miserable, pobre, cec i nu,

¹⁸t'aconsello que em compris or provat al foc, per fer-te ric, i vestits blancs per poder-te'n vestir i que no es vegi la vergonya de la teva nuesa, i col·liri per untar els

del meu Déu, i el meu *nom nou*.

¹³ El qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies.»

A l'àngel de Laodicea. ¹⁴ I a l'àngel de l'església que hi ha a Laodicea escriu: «Això diu l'Amén, *el testimoni fidel* i veraç, el *principi de la creació* de Déu:

¹⁵ Conec les teves obres, que no ets ni fred ni calent. Tant de bo que fossis fred o calent!

¹⁶ Així, doncs, perquè ets tebi, ni calent ni fred, t'hauré de vomitar de la meva boca.

¹⁷ Tu dius: «Sóc ric, vaig enriquir-me i ja no em manca res», però no saps que ets tu l'infeliç, ets miserable, pobre, cec i nu;

¹⁸ jo t'aconsello que em compris or provat al foc per fer-te ric, i vestits blancs per poder-te'n vestir i perquè no es vegi la vergonya de la teva nuesa; i col·liri per

αἰσχύνῃ τῆς
γυμνότητός σου, καὶ
κολλ[ο]ύριον ἐγγράσει
τοὺς ὀφθαλμούς σου
ἵνα βλέπῃς.

3¹⁹ ἐγὼ ὅσους ἐὰν
φιλῶ ἐλέγχω καὶ
παιδεύω· ζήλευε οὖν
καὶ μετανόησον.

3²⁰ Ἴδου ἔστηκα ἐπὶ τὴν
θύραν καὶ κρούω· ἐὰν
τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς
μου καὶ ἀνοιξῇ τὴν
θύραν, [καὶ]
εἰσελεύσομαι πρὸς
αὐτὸν καὶ δειπνήσω
μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτός
μετ' ἐμοῦ.

3²¹ Ὁ νικῶν δώσω
αὐτῷ καθίσει μετ' ἐμοῦ
ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς
καγῶ ἐνίκησα καὶ
ἐκάθισα μετὰ τοῦ
πατρὸς μου ἐν τῷ
θρόνῳ αὐτοῦ.

3²² Ὁ ἔχων οὖς
ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα
λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Apocalipsi 4,1 Μετὰ
ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ
θύρα ἠνεωγμένη ἐν τῷ
οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ
πρῶτη ἦν ἤκουσα ὡς
σάλπιγγος λαλοῦσης
μετ' ἐμοῦ λέγων·

teus ulls, que puguis
veure-hi.

¹⁹Jo «tots els qui
estimo els reprenc i
els corregeixo».
Sigues, doncs, zelós i
penedeix-te.

²⁰Mira, estic a la porta
i truco. Si algú escolta
la meva veu i obre la
porta, entraré a casa
seva i dinaré amb ell i
ell amb mi.

²¹Al qui surti vencedor
li donaré de seure
amb mi al meu setial,
com Jo també he
sortit vencedor i m'he
assegut amb el meu
Pare al seu setial.

²²El qui té oïda que
escolti què diu
l'esperit a les
esglésies.

Capítol IV Visió del Senyor Déu Totpoderós

¹Després d'això vaig
veure una porta
oberta al cel, i la veu
primera que havia
sentit com de
trompeta que parlés
amb mi deia: puja

untar-te els ulls, que hi
puguis veure.

¹⁹ Jo, *tots els qui
estimo, els reprenc i
els corregeixo*. Sigues,
doncs, zelós i
converteix-te.

²⁰ Mira, sóc a la porta i
truco. Si algú escolta la
meva veu i obre la
porta, entraré a casa
seva i menjaré amb ell,
i ell amb mi.

²¹ Al qui sortirà
vencedor, li donaré de
seure amb mi al meu
setial, com jo també he
sortit vencedor i m'he
assegut amb el meu
Pare al seu setial.

²² El qui té orelles, que
escolti què diu
l'Esperit a les
esglésies.»

**EL REGNE DE DÉU
4 Déu, Senyor de la
creació, voltat de la
seva cort.**— ¹ Després
d'això, vaig veure una
porta oberta al cel, i
aquella veu com de
trompeta, que al prin-
cipi havia sentit com si
em parlés, deia: «Puja

ἀνάβα ὧδε, καὶ δείξω
σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ
ταῦτα.

4² Εὐθέως ἐγενόμην ἐν
πνεύματι, καὶ ἰδοὺ
θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ
οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν
θρόνον καθήμενος,

4³ καὶ ὁ καθήμενος
ὅμοιος ὄρασει λίθῳ
ιάσπιδι καὶ σαρδίῳ, καὶ
ἶρις κυκλόθεν τοῦ
θρόνου ὅμοιος ὄρασει
σμαραγδίνῳ.

4⁴ Καὶ κυκλόθεν τοῦ
θρόνου θρόνους εἴκοσι
τέσσαρες, καὶ ἐπὶ τοὺς
θρόνους εἴκοσι
τέσσαρας
πρεσβυτέρους
καθημένους
περιβεβλημένους ἐν
ἱματίοις λευκοῖς καὶ ἐπὶ
τὰς κεφαλὰς αὐτῶν
στεφάνους χρυσοῦς.

4⁵ Καὶ ἐκ τοῦ θρόνου
ἐκπορεύονται
ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ
καὶ βρονταί, καὶ ἑπτὰ
λαμπάδες πυρὸς
καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ
θρόνου, ἃ εἰσὶν τὰ ἑπτὰ

aquí i et mostraré «les
coses que s’han
d’esdevenir» després
d’aquestes. Tot seguit
vaig trobar-me sota
[l’acció de] l’esperit

²i heus ací que un
setial estava posat en
el cel, i en el setial un
que hi seia.

Aparició de Déu amb els qui

l’assisteixen. ³El qui
està assegut és
d’aspecte semblant al
jaspi i a la sarda, i
«envolta el setial un
arc de Sant Martí»
d’aspecte semblant a
la maragda.

⁴Al volt del setial hi ha
vint-i-quatre setials, i
en els vint-i-quatre
setials uns ancians
asseguts, vestits amb
mantells blancs, que
duen corones d’or
sobre els seus caps.

⁵Del setial «surten
llamps», veus i trons, i
davant el setial
cremen set torxes de
foc, que són els set
esperits de Déu.

aquí, i et mostraré *les
coses que han de
passar* després d’a-
questes.»

² Tot seguit vaig
trobar-me endut per la
inspiració de l’Esperit,
i vet aquí que hi havia
un setial posat al cel, i
al setial, un que hi
seia.

³ El qui seu és
d’aspecte semblant al
jaspi i a la sarda, i
*envolta el setial un arc
iris* d’aspecte semblant
a la maragda.

⁴ Al voltant del setial
hi ha vint-i-quatre
setials, on seuen uns
ancians, vestits amb
mantells blancs, que
duen corones d’or al
cap.

⁵ Del setial *surten
llamps*, veus i trons, i
davant el setial cremen
set torxes de foc, que
són els set esperits de
Déu.

πνεύματα τοῦ θεοῦ,
4⁶ καὶ ἐνώπιον τοῦ
θρόνου ὡς θάλασσα
υἰαλίνη ὁμοία
κρυστάλλῳ. Καὶ ἐν
μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ
κύκλῳ τοῦ θρόνου
τέσσαρα ζῶα γέμοντα
ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν
καὶ ὀπισθεν.

4⁷ καὶ τὸ ζῶον τὸ
πρῶτον ὅμοιον λέοντι
καὶ τὸ δεύτερον ζῶον
ὅμοιον μόσχῳ καὶ τὸ
τρίτον ζῶον ἔχων τὸ
πρόσωπον ὡς
ἀνθρώπου καὶ τὸ
τέταρτον ζῶον ὅμοιον
ἀετῷ πετομένῳ.

4⁸ καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα,
ἐν καθ' ἐν αὐτῶν ἔχων
ἀνὰ πτέρυγας ἕξ,
κυκλόθεν καὶ ἔσωθεν
γέμουσιν ὀφθαλμῶν,
καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ
ἔχουσιν ἡμέρας καὶ
νυκτὸς λέγοντες· ἅγιος
ἅγιος ἅγιος κύριος ὁ
θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ
ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ
ἐρχόμενος.

4⁹ Καὶ ὅταν δώσουσιν
τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν
καὶ εὐχαριστίαν τῷ
καθημένῳ ἐπὶ τῷ
θρόνῳ τῷ ζῶντι εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων,

4¹⁰ πεσοῦνται οἱ εἴκοσι

6 Davant el setial hi ha
com un mar de vidre
«semblant a gel, i al
mig del setial i al volt
del setial, quatre
vivents, plens d'ulls»
al davant i al darrera.

7 El primer vivent és
semblant a «un lleó»,
el segon vivent
semblant a «un
vedell», el tercer
vivent té «la cara com
d'home» i el quart
vivent és semblant a
«una àguila» que vola.

**Lloança contínua
al Creador.** 8 «Cada
un» dels quatre
vivents «té sis ales»,
«al voltant» i per
dintre «estan plens
d'ulls», i no tenen
repòs de dia ni de nit
dient: «Sant, Sant,
Sant és el Senyor, el
Déu Totpoderós», EL
[qui] ERA, «EL QUI ÉS»
i «EL QUI VE».

9 Sempre que els
vivents donen glòria,
honor i acció de
gràcies al qui seu al
setial, «al qui viu pels
segles» dels segles,

10 els vint-i-quatre

6 Davant el setial hi ha
com un mar de vidre
*semblant a glaç, i al
mig del setial i al
voltant del setial,
quatre vivents, plens
d'ulls* al davant i al
darrera.

7 El primer vivent és
semblant a *un lleó*; el
segon vivent, semblant
a *un vedell*; el tercer
vivent té *la cara com
d'home*, i el quart
vivent és semblant a
una àguila que vola.

8 Cada un dels quatre
vivents té sis ales, al
voltant i per dintre són
plens d'ulls, i no paren
de dir nit i dia: *Sant,
Sant, Sant és el
Senyor, el Déu Totpo-
derós, EL qui ERA, EL
QUI ÉS i EL QUI VE.*

9 Sempre que els
vivents donen glòria,
honor i acció de
gràcies al qui seu al
setial, *al qui viu pels
segles dels segles,*

10 els vint-i-quatre

τέσσαρες πρεσβύτεροι
ἐνώπιον τοῦ
καθημένου ἐπὶ τοῦ
θρόνου καὶ
προσκυνήσουσιν τῷ
ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων καὶ
βαλοῦσιν τοὺς
στεφάνους αὐτῶν
ἐνώπιον τοῦ θρόνου
λέγοντες·

4¹¹ ἄξιος εἶ, ὁ κύριος
καὶ ὁ θεὸς ἡμῶν,
λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ
τὴν τιμὴν καὶ τὴν
δύναμιν, ὅτι σὺ ἐκτίσας
τὰ πάντα καὶ διὰ τὸ
θέλημά σου ἦσαν καὶ
ἐκτίσθησαν.

Apocalipsi 5,1 Καὶ
εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν
τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ
θρόνου βιβλίον
γεγραμμένον ἔσωθεν
καὶ ὀπισθεν
κατεσφραγισμένον
σφραγίσιν ἑπτὰ.

5² καὶ εἶδον ἄγγελον
ἰσχυρὸν κηρύσσοντα ἐν
φωνῇ μεγάλῃ· τίς ἄξιος
ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ
λῦσαι τὰς σφραγίδας
αὐτοῦ;

5³ καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο
ἐν τῷ οὐρανῷ οὐδὲ ἐπὶ

ancians es prosternen
davant del qui seu al
setial, adorant «el qui
viu pels segles» dels
segles, i llencen les
seves corones davant
el setial dient:

¹¹digne sou, Senyor i
Déu nostre, de rebre
la glòria, l'honor i la
força, perquè Vós heu
creat totes les coses, i
pel vostre voler elles
que 'no' existien van
ser creades.

**Capítol v
L'Anyell
redemptor rep el
testament del
Regne de Déu
Document segellat.**

¹Aleshores vaig veure
a la mà dreta del qui
seu al setial «un
document escrit per la
cara interior i la
posterior», clos amb
set segells.

²Vaig veure també un
àngel fort que cridava
amb veu potent: qui és
capaç d'obrir el
document i desfer els
seus segells?

³Però ningú al cel, ni
sobre la terra, ni sota

ancians es prosternen
davant del qui seu al
setial, adorant *el qui
viu pels segles* dels
segles, i llencen les
seves corones davant
del setial dient:

¹¹ «Digne sou, Senyor i
Déu nostre, de rebre la
glòria, l'honor i la
força, perquè vós heu
creat totes les coses, i
pel vostre voler elles,
que no existien, foren
creades.»

**5 L'Anyell rep de
Déu el testament
del Regne. ¹**

Aleshores vaig veure a
la mà dreta del qui seu
al setial *un document
escrit per la cara an-
terior i la posterior*,
clos amb set segells.

² Vaig veure també un
àngel fort que cridava
amb veu potent: «¿Qui
és capaç d'obrir el
document i de desfer-
ne els segells?»

³ Però ningú al cel, ni
sobre la terra, ni sota

τῆς γῆς οὐδὲ ὑποκάτω
τῆς γῆς ἀνοιξαὶ τὸ
βιβλίον οὔτε βλέπειν
αὐτό.

5⁴ καὶ ἔκλαιον πολὺ,
ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὐρέθη
ἀνοιξαὶ τὸ βιβλίον οὔτε
βλέπειν αὐτό.

5⁵ καὶ εἷς ἐκ τῶν
πρεσβυτέρων λέγει μοι·
μὴ κλαῖε, ἰδοὺ ἐνίκησεν
ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς
Ἰούδα, ἡ ῥίζα Δαβὶδ,
ἀνοιξαὶ τὸ βιβλίον καὶ
τὰς ἑπτὰ σφραγίδας
αὐτοῦ.

5⁶ Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ
τοῦ θρόνου καὶ τῶν
τεσσαρῶν ζώων καὶ ἐν
μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων
ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς
ἐσφαγμένον ἔχων
κέρατα ἑπτὰ καὶ
ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ οἱ
εἰσὶν τὰ [ἑπτὰ]
πνεύματα τοῦ θεοῦ
ἀπεσταλμένοι εἰς
πᾶσαν τὴν γῆν.

5⁷ καὶ ἦλθεν καὶ
εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς
τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ
θρόνου.

5⁸ Καὶ ὅτε ἔλαβεν τὸ
βιβλίον, τὰ τέσσαρα
ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι
τέσσαρες πρεσβύτεροι

la terra, no podia obrir
el document ni mirar-
se'l.

4 Jo plorava molt,
perquè no va ser
trobat ningú capaç
d'obrir el document ni
de mirar-se'l,

5 però un dels ancians
em diu: no ploris,
mira, ha triomfat el
«lleó» de la tribu de
«Judà», «el rebrot
de» David, per obrir el
document amb els
seus set segells.

L'únic digne d'obrir el docu- ment és l'Anyell

ressuscitat. **6** Aleshores vaig veure al mig del setial amb els quatre vivents, i en mig dels ancians, un Anyell dret, que semblava com degollat; tenia set banyes i «set ulls», que són els set esperits de Déu «enviats a tota la terra».

7 I va acostar-se per prendre el document de la dreta del qui seia al setial

Lloances a l'Anyell
8i, en prendre'l, els quatre vivents i els vint-i-quatre ancians

la terra, no podia obrir
el document ni mirar-
se'l.

4 Jo plorava molt,
perquè no fou trobat
ningú capaç d'obrir el
document ni de mirar-
se'l;

5 però un dels ancians
em diu: «No ploris;
mira: ha triomfat el
lleó de la tribu de
Judà, el rebrot de
David, per poder obrir
el document amb els
seus set segells.

6 Aleshores vaig veure al mig del setial amb els quatre vivents, i enmig dels ancians, un Anyell dret, que semblava com degollat; tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu *enviats a tota la terra*.

7 S'acostà per prendre el document de la dreta del qui seia al setial

8 i, en prendre'l, els quatre vivents i els vint-i-quatre ancians van caure prosternats

ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ
ἀρνίου ἔχοντες ἕκαστος
κιθάραν καὶ φιάλας
χρυσᾶς γεμούσας
θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ
προσευχαὶ τῶν ἁγίων,

5⁹ καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν
καινὴν λέγοντες· ἄξιός
εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον καὶ
ἀνοῖξαι τὰς σφραγίδας
αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης καὶ
ἠγόρασας τῷ θεῷ ἐν τῷ
αἵματί σου ἐκ πάσης
φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ
λαοῦ καὶ ἔθνους

5¹⁰ καὶ ἐποίησας
αὐτοὺς τῷ θεῷ ἡμῶν
βασιλείαν καὶ ἱερεῖς,
καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ
τῆς γῆς.

5¹¹ Καὶ εἶδον, καὶ
ἤκουσα φωνὴν
ἀγγέλων πολλῶν
κύκλω τοῦ θρόνου καὶ
τῶν ζώων καὶ τῶν
πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ
ἀριθμὸς αὐτῶν
μυριάδες μυριάδων καὶ
χιλιάδες χιλιάδων

5¹² λέγοντες φωνῇ
μεγάλῃ· ἄξιόν ἐστιν τὸ
ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον
λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ
πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ
ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ
δόξαν καὶ εὐλογίαν.

5¹³ καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν
τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς

van caure prosternats
davant l'Anyell, tenint
cadascun una cítara i
unes copes d'or plenes
de perfums, que són
les pregàries dels
sants,

9 i canten «un càntic
nou» dient: digne sou
de prendre el
document i d'obrir els
seus segells, perquè
vau ser degollat i amb
la vostra sang vau
comprar per al 'nostre'
Déu gent de tota tribu,
llengua, poble i nació,
10 i els vau fer
«reialme i sacerdots»
per al nostre Déu, i
regnaran sobre la
terra.

11 Aleshores mirant
vaig sentir la veu
d'una multitud
d'àngels al voltant del
setial, junt amb els
vivents i els ancians.
El seu nombre era
«miríades de miríades
i milers de milers»,

12 que deien amb veu
forta: digne és l'Anyell
que ha estat degollat,
de rebre el poder, la
riquesa, la saviesa, la
força, l'honor, la glòria
i la benedicció.

13 I tota la creació que
hi ha al cel i sobre la

davant l'Anyell, tenint
cadascun una cítara i
unes copes d'or plenes
de perfums, que són
les pregàries dels
sants;

9 i cantaven *un càntic nou*: «Digne sou de
prendre el document i
d'obrir-ne els segells,
perquè fóreu degollat,
i amb la vostra sang
vau comprar per al
nostre Déu gent de
tota tribu, llengua,
poble i nació,
10 i els vau fer *reialme
i sacerdots* per al
nostre Déu, i regnaran
sobre la terra.

11 Aleshores, en la
visió, vaig sentir la veu
d'una multitud
d'àngels al voltant del
setial, junt amb els
vivents i els ancians. El
seu nombre eren
*miríades de miríades i
milers de milers*,

12 i deien amb veu
forta: «Digne és
l'Anyell que ha estat
degollat, de rebre el
poder, la riquesa, la
saviesa, la força,
l'honor, la glòria i la
benedicció».

13 I tota la creació que
hi ha al cel i sobre la

γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς
γῆς καὶ ἐπὶ τῆς
θαλάσσης καὶ τὰ ἐν
αὐτοῖς πάντα ἤκουσα
λέγοντας· τῶ
καθημένῳ ἐπὶ τῶ
θρόνῳ καὶ τῶ ἀρνίῳ ἡ
εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ
ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.

5¹⁴ καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα
ἔλεγον· ἀμήν. καὶ οἱ
πρεσβύτεροι ἔπεσαν
καὶ προσεκύνησαν.

Apocalipsi 6,1 Καὶ
εἶδον ὅτε ἤνοιξεν τὸ
ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν
ἑπτὰ σφραγίδων, καὶ
ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν
τεσσάρων ζώων
λέγοντος ὡς φωνὴ
βροντῆς· ἔρχου.

6² καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ
ἵππος λευκός, καὶ ὁ
καθήμενος ἐπ' αὐτὸν
ἔχων τόξον καὶ ἐδόθη
αὐτῷ στέφανος καὶ
ἐξῆλθεν νικῶν καὶ ἵνα
νικήσῃ.

6³ Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν
σφραγίδα τῆν
δευτέραν, ἤκουσα τοῦ
δευτέρου ζώου
λέγοντος· ἔρχου.

terra, sota la terra i al
mar, amb totes les
coses que hi ha en
aquests llocs, 'totes'
vaig sentir-les que
deien: al qui seu al
setial i a l'Anyell sigui
donada la benedicció i
l'honor, la glòria i el
poder pels segles dels
segles.

¹⁴Els quatre vivents
deien: Amén, i els
ancians van
prosternar-se bo i
adorant.

Capítol VI

**L'Anyell obre els
sis primers segells
Primer segell. Vic-
tòria dels bàrbars.**

¹I quan l'Anyell va
obrir el primer dels
set segells, vaig veure
encara, i vaig sentir un
dels quatre vivents
que deia com amb veu
de tro: vine.

²Aleshores vaig veure
un «cavall blanc», i el
qui muntava sobre
tenia un arc; van
donar-li una corona i
va sortir vencedor i
perquè vencés.

**Segon segell. Guer-
ra civil.** ³I quan va
obrir el segon segell,
vaig sentir el segon
vivent que deia: vine.

terra, sota la terra i al
mar, amb les coses que
hi ha en aquests llocs,
totes, vaig sentir-les
que deien: «Al qui seu
al setial i a l'Anyell
siguin donats la
benedicció i l'honor, la
glòria i el poder pels
segles dels segles.»

¹⁴ Els quatre vivents
deien: «Amén.» I els
ancians van
prosternar-se bo i
adorant.

**6 L'Anyell obre els
segells del testa-
ment. Calamitats**

**que precedeixen el
Regne de Déu.** — ¹ I
quan l'Anyell va obrir
el primer dels set
segells, en la visió
encara vaig sentir un
dels quatre vivents que
deia com amb veu de
tro: «Vine.»

² Aleshores vaig veure
un *cavall blanc*, i el
qui hi muntava tenia
un arc; li donaren una
corona, i va sortir
vencedor i per
continuar vencedor.

³ I quan va obrir el
segon segell, vaig
sentir el segon vivent
que deia: «Vine.»

6⁴ καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός, καὶ τῶ καθήμενῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῶ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξουσιν καὶ ἐδόθη αὐτῶ μάχαιρα μεγάλη.

6⁵ Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

6⁶ καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· χοῖνιξ σίτου δηναρίου καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῶν δηναρίου, καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης.

6⁷ Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγοντος· ἔρχου.

6⁸ καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐτῶ [ὁ] θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ' αὐτοῦ καὶ ἐδόθη αὐτοῖς

4 I va sortir un altre «cavall roig», i al qui muntava sobre van donar-li poder de treure la pau de la terra, perquè es matessin els uns als altres, i van donar-li una gran espasa.

Tercer segell. Fam.

5 I quan va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer vivent que deia: vine. Aleshores vaig veure un «cavall negre», i el qui muntava sobre tenia una balança a la mà,

6 i vaig sentir com una veu en mig dels quatre vivents que deia: un picotí de blat un denari, i tres picotins d'ordi un denari, però el vi i l'oli no els facis malbé.

Quart segell. La pesta i la mort. 7 I quan va obrir el quart segell, vaig sentir la veu del quart vivent que deia: vine.

8 Aleshores vaig veure un cavall cendrós; el qui muntava sobre tenia per nom La Mort, i l'Hades seguia amb ell. I van donar-los potestat sobre la

4 I va sortir un altre *cavall, roig*, i al qui hi muntava, li donaren poder de treure la pau de la terra perquè es matessin els uns als altres, i li donaren una gran espasa.

5 I quan va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer vivent que deia: «Vine.» Aleshores vaig veure un *cavall negre*, i el qui hi muntava tenia una balança a la mà;

6 i vaig sentir com una veu enmig dels quatre vivents que deia: «Un picotí de blat, un denari; tres picotins d'ordi, un denari; però el vi i l'oli, no els facis malbé.»

7 I quan va obrir el quart segell, vaig sentir la veu del quart vivent que deia: «Vine.»

8 Aleshores vaig veure un cavall cendrós; el qui hi muntava tenia per nom La Mort, i el seu Reialme el seguia. I els donaren potestat sobre la quarta part de

ἐξουσία ἐπὶ τὸ
τέταρτον τῆς γῆς
ἀποκτεῖναι ἐν ῥομφαίᾳ
καὶ ἐν λιμῶ καὶ ἐν
θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν
θηρίων τῆς γῆς.

6⁹ Καὶ ὅτε ἤνοιξεν τὴν
πέμπτην σφραγίδα,
εἶδον ὑποκάτω τοῦ
θυσιαστηρίου τὰς
ψυχὰς τῶν
ἐσφαγμένων διὰ τὸν
λόγον τοῦ θεοῦ καὶ διὰ
τὴν μαρτυρίαν ἣν
εἶχον.

6¹⁰ καὶ ἔκραξαν φωνῇ
μεγάλῃ λέγοντες· ἕως
πότε, ὁ δεσπότης ὁ
ἅγιος καὶ ἀληθινός, οὐ
κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ
αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν
κατοικούντων ἐπὶ τῆς
γῆς;

6¹¹ καὶ ἐδόθη αὐτοῖς
ἐκάστῳ στολὴ λευκὴ
καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα
ἀναπαύσονται ἔτι
χρόνον μικρόν, ἕως
πληρωθῶσιν καὶ οἱ
σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ
ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ
μέλλοντες
ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ
αὐτοί.

6¹² Καὶ εἶδον ὅτε
ἤνοιξεν τὴν σφραγίδα
τὴν ἕκτην, καὶ σεισμός

quarta part de la terra,
per matar amb
«espasa, fam i pesta, i
amb les feres» de la
terra.

Cinquè segell. Pregària dels

màrtirs. ⁹I quan va
obrir el cinquè segell,
vaig veure sota l'altar
les ànimes dels qui
havien estat morts per
causa de la paraula de
Déu i pel
testimoniatge que
tenien.

¹⁰I van cridar amb veu
forta dient: fins quan,
o Senyor, Sant i veraç,
no jutjareu i venjareu
la nostra sang contra
els habitants de la
terra?

¹¹Aleshores van donar
a cadascun un vestit
blanc, dient-los que
repossessin encara per
poc temps, fins que
arribin a completar el
nombre dels seus
conservents i germans
que han de ser morts
com ells.

**Sisè segell. Cata-
clismes còsmics.** ¹²I
quan va obrir el sisè
segell, vaig veure

la terra per a matar
amb *espasa, fam i
pesta, i amb les feres*
de la terra.

⁹ I quan va obrir el
cinquè segell, vaig
veure sota l'altar, les
ànimes dels qui havien
estat matats per causa
de la paraula de Déu i
pel testimoniatge que
mantenien.

¹⁰ I cridaren amb veu
forta dient: «¿Fins
quan, Senyor, sant i
veraç, no fareu justícia
i demanareu compte
de la nostra sang als
habitants de la terra?»

¹¹ Aleshores van donar
a cadascun un vestit
blanc tot dient-los que
repossessin encara per
poc temps, fins que
s'arribi a completar el
nombre dels seus
conservents i germans
que han de ser matats
com ells.

¹² I quan va obrir el
sisè segell, vaig veure

μέγας ἐγένετο καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα

6¹³ καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκὴ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη,

6¹⁴ καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν.

6¹⁵ Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλιάρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δούλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων

6¹⁶ καὶ λέγουσιν τοῖς ὄρεσιν καὶ ταῖς πέτραις· πέσετε ἐφ' ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου,

6¹⁷ ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτῶν, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

encara que es feia un gran terratrèmol, «el sol es va tornar negre» com sac de pèl, «la lluna es va tornar» tota com «sang»,

¹³«les estrelles del cel van caure» a la terra, «com quan la figuera», sacsejada per una gran ventada, llença les seves figures rebordonides,

¹⁴«el cel es va plegar com un full que s'enrotlla», i totes les muntanyes i les illes van moure's del seu lloc.

¹⁵Els reis de la terra i els magnats, els tribuns, els rics, els forts i tots els esclaus amb els lliures «van amagar-se a les coves i roques» de les muntanyes,

¹⁶«dient a les muntanyes i a les roques: caiguen sobre nosaltres i amagueu-nos» d'aquell qui seu al setial i de la ira de l'Anyell,

¹⁷perquè ha vingut «el gran dia de la seva ira, i ¿qui es pot sostenir?»

que es produïa un gran terratrèmol, *el sol es va tornar negre* com sac de pèl, *la lluna es va tornar* tota com *sang*,

¹³ *les estrelles del cel van caure* a la terra, *com quan la figuera*, sacsejada per una gran ventada, s'espolsa les figures rebordonides;

¹⁴ *el cel va desaparèixer* com un full que s'enrotlla, i totes les muntanyes i les illes van moure's del seu lloc.

¹⁵ Els reis de la terra i els magnats, els tribuns, els rics, els valents i tots els esclaus amb els lliures *van amagar-se a les coves i les roques* de les muntanyes

¹⁶ *tot dient a les muntanyes i a les roques: «Caieu damunt nostre i amagueu-nos d'aquell qui seu al setial i de la ira de l'Anyell,*

¹⁷ *perquè ha vingut el gran dia de la seva ira, i ¿qui es pot sostenir?»*

Capítol VII
Els servents de Déu
són marcats al
front

Prohibició als àn-
gels de fer mal.

¹Després d'això vaig veure quatre àngels drets als quatre angles de la terra, retenint els quatre vents de la terra perquè no bufi el vent sobre la terra, ni sobre el mar, ni sobre cap arbre.

²Vaig veure també un altre àngel que pujava de sol ixent tenint la marca del Déu viu, i va cridar amb veu forta als quatre àngels que tenien concedit el poder de fer mal a la terra i a la mar

³dient: no feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que «marquem» els servents del nostre Déu «en els seus fronts».

Els escollits d'Isra-
el són marcats. ⁴I vaig sentir el nombre dels marcats: cent quaranta-quatre mil marcats de totes les tribus dels fills d'Israel:

7 Un àngel marca
els servents de Déu
per preservar-los
dels càstigs. ¹

Després d'això, vaig veure quatre àngels drets als quatre angles de la terra, que retenien els quatre vents de la terra perquè no bufés el vent ni sobre la terra, ni sobre el mar, ni sobre cap arbre.

² Vaig veure també un altre àngel que pujava de sol ixent i tenia el senyal del Déu viu, i va cridar amb veu forta als quatre àngels que tenien concedit el poder de fer mal a la terra i al mar:

³ «No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que *marquem* els servents del nostre Déu *en els seus fronts*».

⁴ I vaig sentir el nombre dels senyalats amb la marca: cent quaranta-quatre mil de totes les tribus dels israelites:

Apocalipsi 7,1 Μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἐστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

² Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου ἔχοντα σφραγίδα θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξεν φωνῇ μεγάλη τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν

³ λέγων· μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μήτε τὴν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, ἄχρι σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

⁴ Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων, ἑκατὸν τεσσεράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν

Ἰσραήλ·

7⁵ ἕκ φυλῆς Ἰούδα
δώδεκα χιλιάδες
ἔσφραγισμένοι, ἕκ
φυλῆς Ρουβὴν δώδεκα
χιλιάδες, ἕκ φυλῆς Γὰδ
δώδεκα χιλιάδες,
7⁶ ἕκ φυλῆς Ἀσήρ
δώδεκα χιλιάδες, ἕκ
φυλῆς Νεφθαλίμ
δώδεκα χιλιάδες, ἕκ
φυλῆς Μανασσῆ
δώδεκα χιλιάδες,
7⁷ ἕκ φυλῆς Συμεών
δώδεκα χιλιάδες, ἕκ
φυλῆς Λευὶ δώδεκα
χιλιάδες, ἕκ φυλῆς
Ἰσσαχάρ δώδεκα
χιλιάδες,
7⁸ ἕκ φυλῆς Ζαβουλών
δώδεκα χιλιάδες, ἕκ
φυλῆς Ἰωσήφ δώδεκα
χιλιάδες, ἕκ φυλῆς
Βενιαμὴν δώδεκα
χιλιάδες
ἔσφραγισμένοι.

7⁹ Μετὰ ταῦτα εἶδον,
καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς,
ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν
οὐδεὶς ἐδύνατο, ἕκ
παντὸς ἔθνους καὶ
φυλῶν καὶ λαῶν καὶ
γλωσσῶν ἑστῶτες
ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ
ἐνώπιον τοῦ ἀγνίου

5de la tribu de Judà
dotze mil marcats, de
la tribu de Ruben,
dotze mil, de la tribu
de Gad, dotze mil,

6de la tribu d'Aser,
dotze mil, de la tribu
de Neftalí, dotze mil,
de la tribu de
Manassès, dotze mil,

7de la tribu de Simeó,
dotze mil, de la tribu
de Leví, dotze mil, de
la tribu d'Issacar,
dotze mil,

8de la tribu de
Zabulon, dotze mil, de
la tribu de Josep,
dotze mil, de la tribu
de Benjamí, dotze mil
marcats.

**Una multitud de
tots els pobles
s'uneix als fills
d'Israel; lloança a
Déu i a l'Anyell.**

9Després d'això vaig
veure encara, i heus
ací que una gran
multitud, que ningú
no hauria pogut
comptar, de tota
nacionalitat i de totes
les tribus, pobles i
llengües estaven drets

5 de la tribu de Judà,
dotze mil; de la tribu
de Rubèn, dotze mil;
de la tribu de Gad,
dotze mil;

6 de la tribu d'Aser,
dotze mil; de la tribu
de Neftalí, dotze mil;
de la tribu de Manasés,
dotze mil;

7 de la tribu de Simeó,
dotze mil; de la tribu
de Leví, dotze mil; de
la tribu d'Issacar,
dotze mil;

8 de la tribu de Zabuló,
dotze mil; de la tribu
de Josep, dotze mil; de
la tribu de Benjamí,
dotze mil senyalats.

**Els fidels de tots els
pobles s'uniran al
triomf d'Israel.— 9**

Després d'això, vaig
veure encara una gran
multitud, que ningú no
hauria pogut comptar,
de tota nacionalitat i
de totes les tribus,
pobles i llengües, que
estaven drets davant el

περιβεβλημένους
στολὰς λευκάς καὶ
φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν
αὐτῶν,

7¹⁰ καὶ κράζουσιν
φωνῇ μεγάλη λέγοντες·
ἡ σωτηρία τῷ θεῷ ἡμῶν
τῷ καθήμενῷ ἐπὶ τῷ
θρόνῳ καὶ τῷ ἀρνίῳ.

7¹¹ Καὶ πάντες οἱ
ἄγγελοι εἰστήκεισαν
κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ
τῶν πρεσβυτέρων καὶ
τῶν τεσσαρῶν ζώων
καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον
τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ
πρόσωπα αὐτῶν καὶ
προσεκύνησαν τῷ θεῷ
7¹² λέγοντες· ἀμήν, ἡ
εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ
ἡ σοφία καὶ ἡ
εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ
καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ
ἰσχὺς τῷ θεῷ ἡμῶν εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων· ἀμήν.

7¹³ Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ
τῶν πρεσβυτέρων
λέγων μοι· οὗτοι οἱ
περιβεβλημένοι τὰς
στολὰς τὰς λευκάς
τίνες εἰσὶν καὶ πόθεν
ἦλθον;

7¹⁴ καὶ εἶρηκα αὐτῷ·
κύριέ μου, σὺ οἶδας. καὶ
εἶπέν μοι· οὗτοι εἰσὶν οἱ
ἐρχόμενοι ἐκ τῆς
θλίψεως τῆς μεγάλης

davant el setial i
davant l'Anyell, vestits
de blanc, amb palmes
a les mans,

¹⁰i cridaven amb veu
forta dient: hosanna al
nostre Déu, que seu
en el setial, i a
l'Anyell.

La cort celestial s'uneix a la lloança.

¹¹I tots els àngels
estaven al voltant del
setial, dels ancians i
dels quatre vivents, i
van caure sobre la
seva faç davant el
setial, adorant Déu

¹²i dient: amén.
Benedicció, glòria,
saviesa, acció de
gràcies, honor,
potència i força al
nostre Déu pels segles
dels segles, amén.

Explicació d'un dels ancians

¹³Aleshores un dels
ancians va parlar
dient-me: aquests que
estan vestits de blanc
qui són i d'on vénen?

¹⁴Jo li vaig dir: senyor
meu, vós ho sabeu. Ell
va dir-me: són els qui
vénen de la gran
tribulació, i «han
rentat els seus

setial i davant l'Anyell,
vestits de blanc, amb
palmes a les mans,

¹⁰ i cridaven amb veu
forta: «Hosanna al
nostre Déu, que seu al
setial, i a l'Anyell!»

¹¹ I tots els àngels eren
al voltant del setial,
dels ancians i dels
quatre vivents, i
caigueren de cara a
terra davant el setial
adorant Déu

¹² i dient: «Amén.
Benedicció, glòria,
saviesa, acció de
gràcies, honor,
potència i força al
nostre Déu pels segles
dels segles, amén.»

¹³ Aleshores un dels
ancians em va parlar:
«Aquests que van
vestits de blanc, qui
són i d'on vénen?»

¹⁴ Jo li vaig dir:
«Senyor meu, vós ho
sabeu.» Ell em digué:
«Són els qui vénen de
la gran tribulació, i
han rentat els seus

καὶ ἔπλυναν τὰς
στολὰς αὐτῶν καὶ
ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ
αἵματι τοῦ ἀρνίου.

7¹⁵ διὰ τοῦτό εἰσιν
ἐνώπιον τοῦ θρόνου
τοῦ θεοῦ καὶ
λατρεύουσιν αὐτῷ
ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν
τῷ ναῶ αὐτοῦ, καὶ ὁ
καθήμενος ἐπὶ τοῦ
θρόνου σκηνώσει ἐπ’
αὐτούς.

7¹⁶ οὐ πεινάσουσιν ἔτι
οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι
οὐδὲ μὴ πέση ἐπ’
αὐτούς ὁ ἥλιος οὐδὲ
πᾶν καῦμα,

7¹⁷ ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνά
μέσον τοῦ θρόνου
ποιμανεῖ αὐτούς καὶ
ὀδηγήσει αὐτούς ἐπὶ
ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων,
καὶ ἔξαλείψει ὁ θεὸς
πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν
ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Apocalipsi 8,1 Καὶ
ὅταν ἤνοιξεν τὴν
σφραγίδα τὴν ἑβδόμην,
ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ
οὐρανῷ ὡς ἡμῶριον.

8² Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ

vestits», blanquejant-
los «en la sang» de
l’Anyell.

¹⁵Per això estan
davant el setial de
Déu, donant-li culte
dia i nit en el seu
temple, i el qui seu al
setial habitarà entre
ells.

¹⁶«No tindran ja fam,
no tindran més set, ni
els ‘molestarà’ el sol,
ni xardor de cap
mena»,

¹⁷perquè l’Anyell que
està al mig del setial
«els pasturarà,
conduint-los a fonts
d’aigües de vida», i
«Déu eixugarà tota
llàgrima dels seus
ulls».

Capítol VIII L’Anyell obre el setè segell. — Apareixen set àngels amb

**trompetes. Toquen
els quatre primers
Setè segell. Apari-
ció dels set àngels.**

¹I quan va obrir el setè
segell, es va fer silenci
al cel, cosa de mitja
hora.

²Vaig veure aleshores

*vestits blanquejant-los
en la sang de l’Anyell.*

¹⁵ Per això, es troben
davant el setial de Déu
donant-li culte nit i dia
al seu temple; i el qui
seu al setial habitarà
entre ells.

¹⁶ *No tindran ja fam,
no tindran més set, ni
els molestarà el sol ni
xardor de cap mena,*

¹⁷ *perquè l’Anyell que
és al mig del setial els
pasturarà i els con-
duirà a les fonts de les
aigües de la vida, i
Déu els eixugarà tota
llàgrima dels ulls».*

**8 Set tocs de
trompeta anuncien
el Regne. Càstigs
contra els idòla-
tres.**— ¹ Quan va obrir
el setè segell, es féu
silenci al cel, cosa de
mitja hora.

² Vaig veure aleshores

ἀγγέλους οἱ ἐνώπιον
τοῦ θεοῦ ἐστήκασιν,
καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς
ἑπτὰ σάλπιγγες.

8³ Καὶ ἄλλος ἄγγελος
ἦλθεν καὶ ἐστάθη ἐπὶ
τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων
λιβανωτὸν χρυσοῦν,
καὶ ἐδόθη αὐτῷ
θυμιάματα πολλά, ἵνα
δώσει ταῖς προσευχαῖς
τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ
τὸ θυσιαστήριον τὸ
χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον
τοῦ θρόνου.

8⁴ καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς
τῶν θυμιαμάτων ταῖς
προσευχαῖς τῶν ἁγίων
ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου
ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.

8⁵ καὶ εἶληφεν ὁ
ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν
καὶ ἐγένετο αὐτὸν ἐκ
τοῦ πυρὸς τοῦ
θυσιαστηρίου καὶ
ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ
ἐγένοντο βρονταὶ καὶ
φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ
καὶ σεισμός.

8⁶ Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι
οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ
σάλπιγγας ἠτοίμασαν
αὐτοὺς ἵνα
σαλπίσωσιν.

8⁷ Καὶ ὁ πρῶτος
ἐσάλπισεν· καὶ ἐγένετο
χάλαζα καὶ πῦρ

els set àngels que
assisteixen davant
Déu, i van donar-los
set trompetes.

**Les pregàries dels
sants preparen els
càstigs de Déu.** ³Un
altre àngel va venir
amb un braser d'or, va
posar-se vora l'altar, i
van donar-li una gran
quantitat de perfums,
per oferir-los amb les
pregàries dels sants
sobre l'altar d'or que
està davant del setial,
⁴i el fum dels perfums,
amb les pregàries dels
sants, va pujar de mà
de l'àngel en presència
de Déu.

⁵Després va prendre
«el braser, el va
omplir del foc de
l'altar, va llençar-lo» a
la terra, i van esclatar
trons, veus i llamps,
acompanyats d'un
terratrèmol,

⁶i els set àngels que
tenien set trompetes,
van preparar-se per
tocar.

**Primer toc de
trompeta. Gran pe-
dregada.** ⁷El primer
va tocar i va haver-hi
«una pedregada

els set àngels que estan
d'assistents davant de
Déu, i van donar-los
set trompetes.

³ Un altre àngel vingué
amb un braser d'or, va
posar-se vora l'altar, i
li donaren una gran
quantitat de perfums,
per oferir-los junt amb
les pregàries dels sants
sobre l'altar d'or que hi
ha davant del setial;
⁴ i el fum dels perfums,
junt amb les pregàries
dels sants, va pujar de
la mà de l'àngel a la
presència de Déu.

⁵ Després l'àngel
prengué el *braser, el
va omplir del foc de
l'altar, va llençar-lo* a
la terra, i van esclatar
trons, veus i llamps,
acompanyats d'un
terratrèmol,

⁶ i els set àngels que
tenien les set
trompetes van
preparar-se per tocar.

⁷ El primer va tocar, i
es produí una
pedregada barrejada

μεμιγμένα ἐν αἵματι
καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν,
καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς
κατεκάη καὶ τὸ τρίτον
τῶν δένδρων κατεκάη
καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς
κατεκάη.

8⁸ Καὶ ὁ δεῦτερος
ἄγγελος ἐσάλπισεν·
καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ
καιόμενον ἐβλήθη εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ
ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς
θαλάσσης αἷμα

8⁹ καὶ ἀπέθανεν τὸ
τρίτον τῶν κτισμάτων
τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ τὰ
ἔχοντα ψυχὰς καὶ τὸ
τρίτον τῶν πλοίων
διεφθάρησαν.

8¹⁰ Καὶ ὁ τρίτος
ἄγγελος ἐσάλπισεν·
καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας
καιόμενος ὡς λαμπὰς
καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ
τρίτον τῶν ποταμῶν
καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν
ὕδατων,

8¹¹ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
ἀστέρος λέγεται ὁ
Ἄψινθος, καὶ ἐγένετο
τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων
εἰς ἄψινθον καὶ πολλοὶ
τῶν ἀνθρώπων

barrejada amb foc i
sang», que va ser
llençada a la terra, i la
tercera part de la terra
es va abrusar, la
tercera part dels
arbres es va abrusar,
tota l'herba verda es
va abrusar.

**Segon toc. La
tercera part del
mar es torna sang.**

⁸El segon àngel va
tocar, i es va llençar al
mar com una gran
muntanya roent de
foc. La tercera part del
mar es va tornar sang,
⁹la tercera part de les
criatures que hi ha al
mar i tenen vida va
morir, i la tercera part
de les naus va ser
destruïda.

**Tercer toc. Una
tercera part de les
aigües dolces es
torna amarga.**

¹⁰El
tercer àngel va tocar, i
«un astre gran», encès
com una torxa, «va
caure del cel» sobre la
tercera part dels rius i
sobre les fonts de les
aigües.

¹¹El nom de l'astre es
diu Absenta, i la
tercera part de les
aigües va convertir-se
en absenta, tant que
molts dels homes van

amb foc i sang, que
fou llançada a la terra,
i la tercera part de la
terra, la tercera part
del arbres i tota l'herba
verda es van abrusar.

⁸ El segon àngel va
tocar, i fou precipitada
al mar com una gran
*muntanya roent de
foc*. La tercera part del
mar es va tornar sang,
⁹ la tercera part de les
criatures que hi ha al
mar i tenen vida va
morir, i la tercera part
de les naus fou
destruïda.

¹⁰ El tercer àngel va
tocar, i *un astre gran*,
encès com una torxa,
va caure del cel sobre
la tercera part dels rius
i sobre les fonts de les
aigües.

¹¹ El nom de l'astre és
Absenta, i la tercera
part de les aigües va
convertir-se en
absenta, tant, que
molts dels homes van

ἀπέθανον ἐκ τῶν
ύδάτων ὅτι
ἐπικράνθησαν.

8¹² Καὶ ὁ τέταρτος
ἄγγελος ἐσάλπισεν·
καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον
τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον
τῆς σελήνης καὶ τὸ
τρίτον τῶν ἀστέρων,
ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον
αὐτῶν καὶ ἡ ἡμέρα μὴ
φάνη τὸ τρίτον αὐτῆς
καὶ ἡ νύξ ὁμοίως.

8¹³ Καὶ εἶδον, καὶ
ἤκουσα ἑνὸς ἀετοῦ
πετομένου ἐν
μεσουρανήματι
λέγοντος φωνῇ
μεγάλῃ· οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ
τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ
τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν
φωνῶν τῆς σάλπιγγος
τῶν τριῶν ἀγγέλων
τῶν μελλόντων
σαλπίζειν.

Apocalipsi 9,1 Καὶ ὁ
πέμπτος ἄγγελος
ἐσάλπισεν· καὶ εἶδον
ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν,
καὶ ἔδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς
τοῦ φρέατος τῆς
ἀβύσσου

morir de les aigües,
perquè s'havien tornat
amargues.

Quart toc. S'enfos-
queixen el dia i la
nit. ¹²El quart àngel

va tocar, i va ser
atacada la tercera part
del sol, la tercera part
de la lluna i la tercera
part dels estels,
enfosquint-se i
disminuint una
tercera part la llum
del dia, i la de la nit
igualmente.

Anunci dels tres
darrers tocs. ¹³Vaig
veure encara, i vaig
sentir una àguila que
volava pel mig del cel,
dient amb veu potent:
ai, ai, ai dels habitants
de la terra pels altres
tocs de trompeta dels
tres àngels que estan
per tocar.

Capítol IX
Toquen els àngels
cinquè i sisè
Cinquè toc. Una
invasió d'insectes
infernals turmenta
els homes. ¹El

cinquè àngel va tocar,
i vaig veure «una
estrella caiguda del cel
a la terra». Van donar-
li la clau del pou de
l'abisme,

morir de les aigües,
perquè s'havien tornat
amargues.

¹² El quart àngel va
tocar, i fou atacada la
tercera part del sol, de
la lluna i de les
estrelles, de manera
que se n'enfosquí la
tercera part, i disminuí
una tercera part la
llum del dia, i la de la
nit, igualment.

¹³ I en la visió encara
vaig sentir una àguila
que volava pel mig del
cel dient amb veu
forta: «Ai, ai, al dels
habitants de la terra
pels altres tocs de
trompeta dels tres
àngels que estan a
punt de tocar!»

9 ¹ El cinquè àngel va
tocar, i vaig veure una
estrella caiguda del cel
a la terra. Li donaren
la clau del pou de
l'abisme,

9² καὶ ἤνοιξεν τὸ
φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ
ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ
φρέατος ὡς καπνὸς
καμίνου μεγάλης, καὶ
ἐσκοτώθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ
αἴθρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ
φρέατος.

9³ καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ
ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν
γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς
ἐξουσία ὡς ἔχουσιν
ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι
τῆς γῆς.

9⁴ καὶ ἐρρέθη αὐταῖς
ἵνα μὴ ἀδικήσουσιν τὸν
χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ
πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν
δένδρον, εἰ μὴ τοὺς
ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ
ἔχουσι τὴν σφραγίδα
τοῦ θεοῦ ἐπὶ τῶν
μετώπων.

9⁵ καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἵνα
μὴ ἀποκτείνωσιν
αὐτούς, ἀλλ' ἵνα
βασανισθῆσονται
μῆνας πέντε, καὶ ὁ
βασανισμὸς αὐτῶν ὡς
βασανισμὸς σκορπίου
ὅταν παῖση ἄνθρωπον.

9⁶ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις
ἐκεῖναις ζητήσουσιν οἱ
ἄνθρωποι τὸν θάνατον
καὶ οὐ μὴ εὕρῃσουσιν
αὐτόν, καὶ
ἐπιθυμήσουσιν
ἀποθανεῖν καὶ φεύγει ὁ
θάνατος ἀπ' αὐτῶν.

²va obrir el pou de
l'abisme i «va pujar
una fumerada d'un
gran forn», tant que el
sol i l'aire van
enfosquir-se del fum
del pou.

³Aleshores «van
sortir» del fum «unes
llagostes cap a la
terra», i se'ls va donar
poder com el que
tenen els escorpins de
la terra,

⁴dient-los que no
fessin mal a l'herba de
la terra, ni a res de
verd, ni a cap arbre,
sinó solament als
homes que no tenen
«la marca» de Déu «al
front».

⁵I els va ser concedit,
no de matar-los, sinó
que siguin torturats
durant cinc mesos. El
seu turment és com el
turment de l'escorpí
quan pica un home.

⁶Aquells dies
«buscaran els homes
la mort i no la
trobaran», desitjaran
morir, però la mort
fugí d'ells.

² va obrir el pou de
l'abisme, i en *va pujar*
una fumarada com la
fumarada d'un gran
forn, tant, que el sol i
l'aire van enfosquir-se
a causa del fum del
pou.

³ Aleshores *van sortir*
del fum unes llagostes
cap a la terra, i els fou
donat poder com el
que tenen els
escorpins de la terra,

⁴ dient-los que no
fessin mal a l'herba de
la terra, ni a res de
verd, ni a cap arbre,
sinó solament als
homes que no tenen *la*
marca de Déu *al front*.

⁵ I els fou concedit, no
pas de matar-los, sinó
de torturar-los durant
cinc mesos. El seu
turment és com el
turment de l'escorpí
quan pica un home.

⁶ Aquells dies *els*
homes buscaran la
mort, i no *la*
trobaran; desitjaran
morir, però la mort en
fugirà.

9⁷ Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκροῖδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσῶ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων,

9⁸ καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν,

9⁹ καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἀρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον,

9¹⁰ καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε,

9¹¹ ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου, ὄνομα αὐτῶ Ἐβραϊστί Ἀβαδδών, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

9¹² Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἔρχεται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

7 La semblança de les llagostes era així: «semblaven cavalls a punt per a la guerra», duïen sobre els seus caps com unes corones que semblaven d'or, i les seves cares eren com les cares humanes.

8 Tenien els cabells com els cabells de les dones, «les seves dents eren com les dels lleons»,

9 duïen unes cuirasses com cuirasses d'acer, i «el so» de les seves ales era «com el de molts carros» de cavalls «que corren a la guerra».

10 Tenen unes cues semblants als escorpins, amb fiblons ( ) a les cues. El seu poder és de fer mal als homes durant cinc mesos.

11 Com a rei seu tenen l'àngel de l'abisme, anomenat en hebreu Abaddon, i en grec Apol·lyon.

12 L'ai primer ha passat. Encara vénen dos ais després d'això.

7 L'aspecte de les llagostes era així: *semblaven cavalls equipats per a la guerra*, duïen al cap com unes corones que semblaven d'or, i les seves cares eren com les humanes.

8 Tenien els cabells com els de les dones, *les seves dents eren com les dels lleons*,

9 duïen unes cuirasses com d'acer i *el so de les seves ales era com el de molts carros de cavalls quan corren a la guerra*.

10 Tenen unes cues semblants a les dels escorpins, amb fiblons a les cues. El seu poder és de fer mal als homes durant cinc mesos.

11 Tenen com a rei l'àngel de l'abisme, anomenat en hebreu Abaddon, és a dir, Destructor.

12 L'ai primer ha passat. Encara vénen dos ais després d'això.

9¹³ Καὶ ὁ ἕκτος
ἄγγελος ἐσάλπισεν·
καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν
ἐκ τῶν [τεσσάρων]
κεράτων τοῦ
θυσιαστηρίου τοῦ
χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον
τοῦ θεοῦ,

9¹⁴ λέγοντα τῷ ἕκτῳ
ἀγγέλω, ὁ ἔχων τὴν
σάλπιγγα· λῦσον τοὺς
τέσσαρας ἀγγέλους
τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ
ποταμῷ τῷ μεγάλῳ
Εὐφράτῃ.

9¹⁵ καὶ ἐλύθησαν οἱ
τέσσαρες ἄγγελοι οἱ
ἠτοιμασμένοι εἰς τὴν
ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ
μῆνα καὶ ἔνιαυτόν, ἵνα
ἀποκτείνωσιν τὸ τρίτον
τῶν ἀνθρώπων.

9¹⁶ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν
στρατευμάτων τοῦ
ἵππικοῦ δισμυριάδες
μυριάδων, ἤκουσα τὸν
ἀριθμὸν αὐτῶν.

9¹⁷ Καὶ οὕτως εἶδον
τοὺς ἵππους ἐν τῇ
ὄρασει καὶ τοὺς
καθημένους ἐπ' αὐτῶν,
ἔχοντας θώρακας
πυρίνους καὶ
ὑακινθίνους καὶ
θειώδεις, καὶ αἱ
κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς
κεφαλαὶ λεόντων, καὶ
ἐκ τῶν στομάτων

Sisè toc. La invasió d'una cavalleria fantàstica fa morir una tercera part dels homes.

¹³El sisè àngel va tocar, i vaig sentir una veu que venia dels quatre corns de l'altar d'or que hi ha davant Déu, ¹⁴que deia al sisè àngel, el que tenia la trompeta: deixa anar els quatre àngels que estan lligats vora el gran riu, l'Euftrat.

¹⁵Aleshores van ser deslligats els quatre àngels, que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per matar la tercera part dels homes.

¹⁶El nombre de l'exèrcit de cavalleria era de vint mil miríades; vaig sentir-ne dir el nombre.

¹⁷Els cavalls i els qui els muntaven vaig veure'ls així en la visió: duïen cuirasses de foc, jacint i sofre, els caps dels cavalls són com caps de lleó, i de la seva boca surt foc, fum i sofre.

¹³ El sisè àngel va tocar, i vaig sentir una veu que venia dels quatre corns de l'altar d'or que hi ha davant de Déu,

¹⁴ que deia al sisè àngel, el que tenia la trompeta: «Deixa anar els quatre àngels que hi ha lligats vora el gran riu, l'Euftrat».

¹⁵ Aleshores foren deslligats els quatre àngels, que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per matar la tercera part dels homes.

¹⁶ El nombre de l'exèrcit de cavalleria era de vint mil miríades; vaig sentir-ne dir el nombre.

¹⁷ Els cavalls i els qui els muntaven, vaig veure'ls així en la visió: duïen cuirasses de foc, de jacint i de sofre, els caps dels cavalls són com caps de lleó, i de la seva boca surt foc, fum i sofre.

αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ
καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

9¹⁸ ἀπὸ τῶν τριῶν
πληγῶν τούτων
ἀπεκτάνθησαν τὸ
τρίτον τῶν ἀνθρώπων,
ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ
καπνοῦ καὶ τοῦ θείου
τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ
τῶν στομάτων αὐτῶν.

9¹⁹ ἢ γὰρ ἐξουσία τῶν
ἵππων ἐν τῷ στόματι
αὐτῶν ἐστὶν καὶ ἐν ταῖς
οὐραῖς αὐτῶν, αἱ γὰρ
οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι
ὄφρεσιν, ἔχουσαι
κεφαλὰς καὶ ἐν αὐταῖς
ἀδικοῦσιν.

9²⁰ Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν
ἀνθρώπων, οἱ οὐκ
ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς
πληγαῖς ταύταις, οὐδὲ
μετενόησαν ἐκ τῶν
ἔργων τῶν χειρῶν
αὐτῶν, ἵνα μὴ
προσκυνησοῦσιν τὰ
δαιμόνια καὶ τὰ εἰδῶλα
τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ
ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ
καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ
ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν
δύνανται οὔτε ἀκούειν
οὔτε περιπατεῖν,

9²¹ καὶ οὐ μετενόησαν
ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν
οὔτε ἐκ τῶν φαρμάκων
αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς
πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ
τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

¹⁸D'aquestes tres
plagues, el foc, el fum
i el sofre que surt de la
seva boca, van morir
la tercera part dels
homes,

¹⁹perquè el poder dels
cavalls està a la seva
boca i a la seva cua,
perquè la seva cua,
que s'assembla a les
serps, té un cap, i amb
ell fan mal.

²⁰La resta dels homes,
els qui no van morir
d'aquestes plagues, no
van convertir-se de
«les obres de les seves
mans», per deixar
d'adorar els dimonis i
«els ídols d'or i
argent, de bronze,
pedra i fusta, que no
poden veure-hi, ni
sentir-hi o caminar»,

²¹ni tampoc van
convertir-se dels seus
homicidis i malefics,
ni de la seva
fornicació, ni dels seus
robatoris.

¹⁸ D'aquestes tres
plagues, del foc, del
fum i del sofre que surt
de la seva boca, va
morir la tercera part
dels homes,

¹⁹ perquè el poder dels
cavalls és a la seva
boca i a la seva cua, i la
seva cua, semblant a
les serps, té un cap, i
amb ell fan mal.

²⁰ La resta dels homes,
els qui no van morir
d'aquestes plagues, no
van convertir-se de *les*
obres de les seves
mans, per a deixar
d'adorar els dimonis i
els ídols d'or i de
plata, de bronze,
pedra i fusta, que no
poden veure-hi ni
sentir-hi ni caminar,

²¹ ni tampoc no van
convertir-se dels seus
homicidis i malefics,
ni de la seva
fornicació, ni dels seus
robatoris.

Capítol x
Un àngel gloriós
anuncia el misteri
de Déu

Apocalipsi 10,1 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ ἡ ἴρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός,

10² καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἠνεωγμένον. καὶ ἔθηκεν τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς,

10³ καὶ ἔκραξεν φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκάται. καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

10⁴ καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ ἤμελλον γράφειν, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς.

Aparició de l'àngel.
¹Aleshores vaig veure un altre àngel vigorós, que baixava del cel vestit de núvol, amb l'iris que li envoltava el cap. La seva faç era com el sol, i les seves cames com columnes de foc.

²Tenia a la mà un full obert, i tot posant el peu dret sobre el mar i l'esquerre sobre la terra,

³va cridar amb veu forta, com un lleó que brama. **Set trons diuen unes paraules secretes.** Així que va cridar, els set trons van parlar amb les seves veus.

⁴Després de parlar els set trons, jo anava a escriure, però vaig sentir una veu del cel que deia: clou sota segell les coses que han dit els set trons, no les escriguis.

10 Anunci solemne del Regne de Déu.—

¹Aleshores vaig veure un altre àngel vigorós, que baixava del cel vestit d'un núvol, amb l'arc iris al voltant del cap. La seva cara era com el sol, i les seves cames, com columnes de foc.

²Tenia a la mà un full obert i, tot posant el peu dret sobre el mar i l'esquerre sobre la terra,

³ va cridar amb veu forta com un lleó que rugeix. Així que va cridar, els set trons van parlar amb les seves veus.

⁴ Després de parlar els set trons, jo anava a escriure, però vaig sentir una veu del cel que deia: «Guarda sota segell el que han dit els set trons: no ho escriguis.»

10⁵ Καὶ ὁ ἄγγελος, ὄν
εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς
θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς, ἦρεν τὴν χεῖρα
αὐτοῦ τὴν δεξιάν εἰς
τὸν οὐρανόν

10⁶ καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ
ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων, ὃς ἔκτισεν
τὸν οὐρανόν καὶ τὰ ἐν
αὐτῷ καὶ τὴν γῆν καὶ
τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν
θάλασσαν καὶ τὰ ἐν
αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι
ἔσται,

10⁷ ἀλλ' ἐν ταῖς
ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ
ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν
μέλλη σαλπίζειν, καὶ
ἐτελέσθῃ τὸ μυστήριον
τοῦ θεοῦ, ὡς
εὐηγγέλισεν τοὺς
ἑαυτοῦ δούλους τοὺς
προφήτας.

10⁸ Καὶ ἡ φωνὴ ἦν
ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
πάλιν λαλοῦσαν μετ'
ἐμοῦ καὶ λέγουσαν·
ὑπάγε λάβε τὸ βιβλίον
τὸ ἠνεωγμένον ἐν τῇ
χειρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ
ἐστῶτος ἐπὶ τῆς
θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς.

10⁹ καὶ ἀπῆλθα πρὸς
τὸν ἄγγελον λέγων

L'àngel jura que al setè toc s'acomplirà el misteri de Déu.

⁵Després, l'àngel que
havia vist dret sobre el
mar i sobre la terra
«va alçar la mà dreta
cap al cel,

⁶i va jurar pel qui viu
fins els segles» dels
segles, «el qui va crear
el cel amb tot el que
conté, i la terra amb
tot el que conté, i la
mar amb tot el que
conté», que no hi
haurà més tardança,

⁷perquè als dies que
ha de tocar el setè
àngel, quan ell vagi a
tocar la trompeta,
s'acomplirà el misteri
de Déu, segons la
bona nova que «té
anunciada als seus
servents, els
profetes».

**El vident rep de
nou una missió de
profetitzar sobre
els pobles.** ⁸Després,
la veu que havia sentit
del cel va parlar amb
mi de nou dient-me:
vés, pren el full obert
a la mà de l'àngel que
està sobre el mar i la
terra.

⁹Vaig anar, doncs, cap
a l'àngel, dient-li que

⁵ Després, l'àngel que
havia vist dret sobre el
mar i sobre la terra *va
alçar la mà dreta cap
al cel,*

*⁶ i va jurar pel qui viu
pels segles dels segles,
que va crear el cel
amb tot el que conté, i
la terra amb tot el que
conté, i la mar amb tot
el que conté, que no hi
haurà més tardança,*

⁷ perquè els dies que
ha de tocar el setè
àngel, al moment de
tocar ell la trompeta,
s'acomplirà el misteri
de Déu, segons el
missatge joíós que *té
anunciat als seus
servents, els profetes.*

Joan rep l'encàrrec d'anunciar noves profecies. ⁸ Després,

la veu que havia sentit
del cel em parlà de
nou: «Vés, pren el full
obert a la mà de l'àngel
que està dret sobre el
mar i la terra.»

⁹ Vaig anar, doncs, cap
a l'àngel dient-li que

αὐτῶ δοῦναί μοι τὸ
βιβλαρίδιον. καὶ λέγει
μοι· λάβε καὶ κατάφαγε
αὐτό, καὶ πικρανεῖ σου
τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ
στόματί σου ἔσται
γλυκὺ ὡς μέλι.

10¹⁰ Καὶ ἔλαβον τὸ
βιβλαρίδιον ἐκ τῆς
χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ
κατέφαγον αὐτό, καὶ ἦν
ἐν τῷ στόματί μου ὡς
μέλι γλυκὺ καὶ ὅτε
ἔφαγον αὐτό,
ἐπικράνθη ἡ κοιλία
μου.

10¹¹ καὶ λέγουσίν μοι·
δεῖ σε πάλιν
προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς
καὶ ἔθνεσιν καὶ
γλώσσαις καὶ
βασιλεῦσιν πολλοῖς.

Apocalipsi 11,1 Καὶ
ἔδόθη μοι κάλαμος
ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων·
ἔγειρε καὶ μέτρησον
τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ καὶ
τὸ θυσιαστήριον καὶ
τοὺς προσκυνοῦντας ἐν
αὐτῷ.

em donés «el full. Ell
em diu: pren-lo i
devora'l», i t'amargarà
el ventre, però a la
teva boca serà dolç
com la mel.

¹⁰«Vaig prendre
aleshores el full» de la
mà de l'àngel «i el vaig
devorar, i a la meua
boca era dolç com la
mel», però després de
menjar-me'l el meu
ventre en va sentir
amargor.

¹¹I em diu: cal que
profetitzis encara
sobre molts pobles,
nacions, llengües i
reis.

Capítol XI
El temple de Déu
preservat durant la
profanació de la
ciutat santa. —
Missió de dos
testimonis. — Setè
toc de trompeta i
realització del
Regne de Déu
El vident amida el
temple. ¹Aleshores
van donar-me una
cana semblant a una
vara, tot dient: vés,
amida el temple de
Déu i l'altar, amb els
qui hi adoren,

em donés *el full*. I em
diu: «*Pren-lo i*
devora'l, i t'amargarà
el ventre, però a la
boca et serà dolç com
la mel».

¹⁰ Vaig prendre
aleshores *el full* de la
mà de l'àngel i *el vaig*
devorar, i a la boca
m'era dolç com la mel,
però després de
menjar-me'l, el ventre
en va sentir amargor.

¹¹ I em diu: «Cal que
profetitzis encara
sobre molts pobles,
nacions, llengües i
reis.»

11 El temple serà
preservat de la
profanació.
Predicació de dos
profetes. — ¹
Aleshores van donar-
me una cana semblant
a una vara tot dient:
«Vés, amida el temple
de Déu i l'altar, amb
els qui hi adoren,

11² καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἐκβαλε ἔξωθεν καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσιν, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσιν μῆνας τεσσαράκοντα [καὶ] δύο.

11³ Καὶ δώσω τοῖς δυσὶν μάρτυσίν μου καὶ προφητεύουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα περιβεβλημένοι σάκκου.

11⁴ οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ κυρίου τῆς γῆς ἐστῶτες.

11⁵ καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θελήσῃ αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτως δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

11⁶ οὗτοι ἔχουσιν τὴν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανόν, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν

²però el pati exterior llença'l fora i no l'amidis perquè «ha estat donat als gentils» [**Profanació de la ciutat santa.**] que trepitjaran «la ciutat santa» quaranta-dos mesos.

Missió de dos testimonis.

³Mentrestant donaré als meus dos testimonis de profetitzar durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de sac.

⁴Aquests dos són «les dues oliveres i els dos lampadaris que estan a la presència del Senyor de la terra».

⁵Si algú vol fer-los mal, surt foc de la seva boca, que devora els seus enemics. Si algú vol fer-los mal, així ha de morir.

⁶Ells tenen poder de cloure el cel, perquè no caigui pluja durant els dies de la seva profecia, i tenen poder sobre les aigües per convertir-les en sang, i per afligir la terra amb calamitats de tota mena sempre que

² però el pati exterior, llença'l fora i no l'amidis, perquè *ha estat donat als pagans*, que trepitjaran la *ciutat santa* quaranta-dos mesos.

³ Mentrestant donaré als meus dos testimonis de profetitzar durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de sac.

⁴ Aquests són *les dues oliveres i els dos lampadaris que es troben a la presència del Senyor de la terra.*

⁵ Si ningú vol fer-los mal, els surt foc de la boca, que devora els seus enemics. Si ningú vol fer-los mal, així ha de morir.

⁶ Ells tenen poder de cloure el cel perquè no caigui pluja durant els dies de la seva profecia, i tenen poder sobre les aigües per a convertir-les en sang i per a afligir la terra amb calamitats de tota mena, sempre que

πάση πληγῇ ὅσακις ἐὰν
θελήσωσιν. vulguin.

11⁷ Καὶ ὅταν τελέσωσιν
τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν,
τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον
ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει
μετ' αὐτῶν πόλεμον
καὶ νικήσει αὐτούς καὶ
ἀποκτενεῖ αὐτούς.

11⁸ καὶ τὸ πτώμα
αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας
τῆς πόλεως τῆς
μεγάλης, ἣτις καλεῖται
πνευματικῶς Σόδομα
καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ
ὁ κύριος αὐτῶν
ἐσταυρώθη.

11⁹ καὶ βλέπουσιν ἐκ
τῶν λαῶν καὶ φυλῶν
καὶ γλωσσῶν καὶ
ἔθνῶν τὸ πτώμα αὐτῶν
ἡμέρας τρεῖς καὶ ἡμισυ
καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν
οὐκ ἀφίουσιν τεθῆναι
εἰς μνήμα.

11¹⁰ καὶ οἱ
κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς
γῆς χαίρουσιν ἐπ'
αὐτοῖς καὶ
εὐφραίνονται καὶ δῶρα
πέμψουσιν ἀλλήλοις,
ὅτι οὗτοι οἱ δύο
προφηταὶ ἐβασάνισαν
τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ
τῆς γῆς.

**Mort dels dos
testimonis.** ⁷Però
quan acabin de donar
el seu testimoniatge,
«la bèstia que retorna
de l'abisme els farà la
guerra, els vencerà i
els matarà,

⁸i les seves despulles
quedaran a la plaça de
la gran ciutat, que
s'anomena
espiritualment
Sodoma i Egipte, on
també el Senyor d'ells
va ser crucificat.

⁹Gent dels diversos
pobles, tribus,
llengües i nacions
veuen les seves
despulles tres dies i
mig, i no permeten
que les seves despulles
siguin posades al
sepulcre.

¹⁰Els habitants de la
terra se n'alegren i ho
celebren, i s'enviaran
resents els uns als
altres, perquè aquests
dos profetes havien
turmentat els
habitants de la terra.

vulguin.

⁷ Però, quan acabin de
donar el seu
testimoniatge, *la
bèstia que torna de
l'abisme els farà la
guerra, els vencerà i
els matarà,*

⁸ i les seves despulles
quedaran a la plaça de
la gran ciutat, que
s'anomena
espiritualment
Sodoma i Egipte, on
també el seu Senyor
fou crucificat.

⁹ Gent dels diversos
pobles, tribus, llengües
i nacions veuen les
seves despulles tres
dies i mig, i no
permeten que les seves
despulles siguin
posades al sepulcre.

¹⁰ Els habitants de la
terra se n'alegren i ho
celebren, i s'envien
resents els uns als
altres, perquè aquests
dos profetes havien
turmentat els
habitants de la terra.

11¹¹ Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡμισυ πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ θεοῦ εἰσηλθεν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.

11¹² καὶ ἤκουσαν φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης αὐτοῖς· ἀνάβατε ὧδε, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτούς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

11¹³ Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσεν καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτὰ καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.

11¹⁴ Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται ταχύ.

11¹⁵ Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισεν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ λέγοντες· ἐγένετο ἡ

Els dos testimonis ressusciten i pugen al cel.

¹¹Però després dels tres dies i mig, «una alenada de vida» venint de Déu «va entrar en ells, van posar-se drets sobre el seus peus», i un gran pànic va caure sobre els qui els veien.

¹²Vaig sentir' aleshores venir del cel una veu forta que els deia: pugeu ací. Van pujar, doncs, al cel en el núvol, veient-ho els seus enemics.

Ruïna de la ciutat.

¹³En aquell moment va haver-hi un gran terratrèmol, una desena part de la ciutat es va ensorrar, set mil homes van morir en el terratrèmol, i els restants van quedar aterrits i donaven glòria al Déu del cel.

¹⁴Ja ha passat el segon ai i arriba de seguida l'ai tercer.

Setè toc.

Realització del Regne de Déu. ¹⁵El setè àngel va tocar, i va haver-hi al cel una gran cridòria de veus que deien: s'ha

¹¹ Però després dels tres dies i mig, *una alenada de vida que venia de Déu va entrar en ells, van posar-se drets sobre els peus*, i un gran pànic caigué sobre els qui els veien.

¹² Vaig sentir aleshores venir del cel una veu forta que els deia: «Pugeu aquí». Van pujar, doncs, al cel en el núvol, veient-ho els seus enemics.

¹³ En aquell moment hi hagué un gran terratrèmol, una desena part de la ciutat es va ensorrar, set mil homes van morir en el terratrèmol, i els supervivents van quedar aterrits i donaven glòria al Déu del cel.

¹⁴ Ja ha passat el segon ai, i arriba de seguida el tercer ai.

Arriba el Regne de Déu. ¹⁵ El setè àngel va tocar, i es produí al cel una gran cridòria de veus que deien: «S'ha realitzat el

βασιλεία τοῦ κόσμου
τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ
τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ
βασιλεύσει εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11¹⁶ Καὶ οἱ εἴκοσι
τέσσαρες πρεσβύτεροι
[οἱ] ἐνώπιον τοῦ θεοῦ
καθήμενοι ἐπὶ τοὺς
θρόνους αὐτῶν ἔπεσαν
ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν
καὶ προσεκύνησαν τῷ
θεῷ

11¹⁷ λέγοντες·
εὐχαριστοῦμέν σοι,
κύριε ὁ θεὸς ὁ
παντοκράτωρ, ὁ ὢν καὶ
ὁ ἦν, ὅτι εἴληφας τὴν
δύναμίν σου τὴν
μεγάλην καὶ
ἐβασίλευσας.

11¹⁸ καὶ τὰ ἔθνη
ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν
ἡ ὀργή σου καὶ ὁ καιρὸς
τῶν νεκρῶν κριθῆναι
καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν
τοῖς δούλοις σου τοῖς
προφήταις καὶ τοῖς
ἁγίοις καὶ τοῖς
φοβουμένοις τὸ ὄνομά
σου, τοὺς μικροὺς καὶ
τοὺς μεγάλους, καὶ
διαφθεῖραι τοὺς
διαφθείροντας τὴν γῆν.

11¹⁹ Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς
τοῦ θεοῦ ὁ ἐν τῷ
οὐρανῷ καὶ ᾤφθη ἡ
κιβωτὸς τῆς διαθήκης

realitzat el regnat «del
Senyor nostre i del seu
Crist» sobre el món, i
«regnarà pels segles
dels segles».

¹⁶Aleshores els vint-i-
quatre ancians que
estan asseguts a la
presència de Déu en
els seus setials, van
caure sobre la seva
faç, adorant Déu

¹⁷i dient: us donem
gràcies, «Senyor Déu
Totpoderós», «EL QUI
ÉS» i «EL [qui] ERA,
perquè heu pres el
vostre gran poder i ja
regneu.

¹⁸«Les nacions estaven
furioses», però ha
vingut «la vostra ira» i
el temps de ser jutjats
els morts, de donar la
recompensa als
vostres servents els
profetes, als sants i als
qui temen el vostre
nom, petits i grans, i
de fer malbé els qui
fan malbé la terra.

**Apareix l'arca de
l'aliança.** ¹⁹Després
va obrir-se el temple
de Déu que hi ha al
cel, i l'arca de la seva
aliança va aparèixer

regnat *del Senyor
nostre i del seu Crist*
sobre el món, i
*regnarà pels segles
dels segles!*

¹⁶ Aleshores els vint-i-
quatre ancians que
seuen a la presència de
Déu en els seus setials
van caure de cara a
terra adorant Déu

¹⁷ i dient: «Us donem
gràcies, *Senyor Déu
Totpoderós*, EL QUI
ÉS i EL qui ERA, perquè heu
pres el vostre gran
poder i ja regneu.

¹⁸ *Les nacions estaven
furioses*, però ha
vingut *la vostra ira* i el
temps de jutjar els
morts, de donar la
recompensa als vostres
servents, els profetes,
als sants i als qui
temen el vostre nom,
petits i grans, i de
destruir els qui
corrompen la terra.»

¹⁹ Després s'obrí el
temple de Déu que hi
ha al cel, i l'arca de la
seva aliança va
aparèixer al seu

αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ,
καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ
καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ
καὶ σεισμός καὶ χάλαζα
μεγάλη.

Apocalipsi 12,1 Καὶ
σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν
τῷ οὐρανῷ, γυνὴ
περιβεβλημένη τὸν
ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη
ὑποκάτω τῶν ποδῶν
αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς αὐτῆς
στέφανος ἀστέρων
δώδεκα,

12² καὶ ἐν γαστρὶ
ἔχουσα, καὶ κράζει
ὠδίνουσα καὶ
βασανιζομένη τεκεῖν.

12³ καὶ ὤφθη ἄλλο
σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ,
καὶ ἰδοὺ δράκων μέγας
πυρρός ἔχων κεφαλὰς
ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα
καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς
αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα,

12⁴ καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ
σύρει τὸ τρίτον τῶν
ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ
καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς
τὴν γῆν. Καὶ ὁ δράκων
ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς
γυναικὸς τῆς
μελλούσης τεκεῖν, ἵνα
ὅταν τέκη τὸ τέκνον

en el seu temple,
mentre esclataven
llamps, veus i trons,
acompanyats de
terratrèmol i
pedregada gran.

Capítol XII

La mare de Crist perseguida pel diable

**Apareix una dona
encinta.** ¹I es va
veure un gran prodigi
al cel: una dona
vestida del sol amb la
lluna sota els peus, i
sobre el seu cap una
corona de dotze
estrelles.

²Està encinta i crida
«en els dolors del
part, turmentada per
infantar».

**Apareix un dragó
que vol devorar el
seu fill.** ³Es va veure

encara un altre
prodigi al cel: un gran
dragó roig que té set
caps i «deu banyes»;
sobre els seus caps hi
ha deu diademes,

⁴i la seva cua
arrossega la tercera
part dels «astres del
cel, llençant-los a la
terra». Aleshores el
dragó es va aturar
davant la dona que
havia d'infantar, per
devorar el seu fill així
que infantés.

temple, mentre
esclataven llamps,
veus i trons,
acompanyats de
terratrèmol i de gran
pedregada.

12 Sió infanta el Messies. Indignació del diable.

— ¹I es
veié un gran prodigi al
cel: una dona vestida
del sol, amb la lluna
sota els peus, i sobre el
cap una corona de
dotze estrelles.

² Està embarassada i
crida *en els dolors del
part, turmentada per
a infantar*.

³ Es veié encara un
altre prodigi al cel: un
gran drac roig que té
set caps i *deu banyes*;
sobre els caps hi ha
deu diademes,
⁴ i la cua arrossega la
tercera part dels *astres
del cel, i els llança a la
terra*. Aleshores el
drac es va aturar
davant la dona que
havia d'infantar per
devorar el seu fill, així
que infantés.

αὐτῆς καταφάγη.

12⁵ καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρσεν, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ. καὶ ἠρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ.

12⁶ καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.

12⁷ Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος. καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησεν καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,

12⁸ καὶ οὐκ ἴσχυσεν οὐδὲ τόπος εὐρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ.

12⁹ καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν

Neix el Crist i puja al cel. La mare es refugia la desert.

⁵Ella, doncs, «va infantar» un fill, «un noi» que ha de «pasturar totes les nacions amb porra de ferro»; el seu fill va ser arrabassat prop de Déu i prop del seu setial,

⁶i la dona va fugir cap al desert, on té un lloc preparat per Déu, perquè l'alimentin allà mil dos-cents seixanta dies.

El dragó és llençat des del cel.

⁷Al cel, mentrestant, va declarar-s'hi guerra. Miquel i els seus àngels anaven a combatre amb el dragó. El dragó amb els seus àngels va combatre,

⁸però no van poder guanyar, i ja no van poder tenir més lloc al cel.

⁹El gran dragó, «la serp» antiga, l'anomenat diable i Satanàs, el qui enganya tot el món, va ser llençat a la terra, i els seus àngels van ser

⁵ Ella, doncs, va *infantar* un fill, *un noi* que ha de *pasturar totes les nacions amb porra de ferro*. El seu fill fou arrabassat prop de Déu i prop del seu setial,

⁶ i la dona va fugir cap al desert, on té un lloc preparat per Déu, perquè l'alimentin allà mil dos-cents seixanta dies.

⁷ Mentrestant va esclatar una guerra al cel: Miquel i els seus àngels anaven a combatre amb el drac. També el drac amb els seus àngels va combatre,

⁸ però no pogueren guanyar, i ja no van poder tenir més lloc al cel.

⁹ El gran drac, *la serp* antiga, l'anomenat diable i Satanàs, el qui enganya tot el món, fou llençat a la terra, i els seus àngels foren llençats amb ell.

οἰκουμένην ὄλην,
ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ
οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ'
αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

12¹⁰ καὶ ἤκουσα φωνὴν
μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ
λέγουσαν· ἄρτι ἐγένετο
ἡ σωτηρία καὶ ἡ
δύναμις καὶ ἡ βασιλεία
τοῦ θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ
ἐξουσία τοῦ χριστοῦ
αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ
κατήγωρ τῶν ἀδελφῶν
ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν
αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ
θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ
νυκτός.

12¹¹ καὶ αὐτοὶ
ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ
αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ
τὸν λόγον τῆς
μαρτυρίας αὐτῶν καὶ
οὐκ ἠγάπησαν τὴν
ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι
θανάτου.

12¹² διὰ τοῦτο
εὐφραίνεσθε, [οἱ]
οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς
σκηνοῦντες. οὐαὶ τὴν
γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,
ὅτι κατέβη ὁ διάβολος
πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν
μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον
καιρὸν ἔχει.

12¹³ Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ
δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς

llençats amb ell.

¹⁰I vaig sentir una
gran veu al cel que
deia: ara s'ha realitzat
la salvació, la
potència, el regnat del
nostre Déu, i el poder
del seu Crist, perquè
ha estat llençat
l'acusador dels nostres
germans, aquell qui
els acusava de dia i de
nit davant del nostre
Déu.

¹¹Els l'han vençut per
la sant de l'Anyell i per
la paraula del seu
testimoniatge, no
estimant la seva
pròpia vida fins a la
mort.

¹²Per això «esteu-ne
joiosos, o cels» i els
qui hi habiteu; ai de la
terra i del mar, perquè
us ha baixat el diable
ple de gran furor,
sabent que té poc
temps.

**El dragó
persegueix la dona,
però Déu la
protegeix.** ¹³Quan va
veure el dragó que
havia estat llençat a la

¹⁰ I vaig sentir una
gran veu al cel que
deia «Ara s'ha realitzat
la salvació, la potència,
el regnat del nostre
Déu, i el poder del seu
Crist, perquè ha estat
expulsat l'acusador
dels nostres germans,
aquell qui els acusava
nit i dia davant del
nostre Déu.

¹¹ L'han vençut per la
sang de l'Anyell i per la
paraula del seu
testimoniatge, i han
menyspreat la pròpia
vida fins a la mort.

¹² Per això *estigueu-ne
joiosos, el cel* i els qui
hi habiteu; ai de la
terra i del mar, perquè
us ha baixat el diable
ple de gran furor,
sabent que té poc
temps».

¹³ Quan el drac es va
veure llançat a la terra,

τὴν γῆν, ἐδίωξεν τὴν
γυναῖκα ἣτις ἔτεκεν τὸν
ἄρσενά.

12¹⁴ καὶ ἐδόθησαν τῇ
γυναικὶ αἱ δύο
πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ
μεγάλου, ἵνα πέτηται
εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν
τόπον αὐτῆς, ὅπου
τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν
καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ
καιροῦ ἀπὸ προσώπου
τοῦ ὄφεως.

12¹⁵ καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφης
ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ
ὀπίσω τῆς γυναικὸς
ὔδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα
αὐτὴν ποταμοφόρητον
ποιήσῃ.

12¹⁶ καὶ ἐβοήθησεν ἡ
γῆ τῇ γυναικὶ καὶ
ἠνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα
αὐτῆς καὶ κατέπιεν τὸν
ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ
δράκων ἐκ τοῦ
στόματος αὐτοῦ.

12¹⁷ καὶ ὠργίσθη ὁ
δράκων ἐπὶ τῇ γυναικὶ
καὶ ἀπῆλθεν ποιῆσαι
πόλεμον μετὰ τῶν
λοιπῶν τοῦ σπέρματος
αὐτῆς τῶν τηρούντων
τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ
καὶ ἐχόντων τὴν
μαρτυρίαν Ἰησοῦ.

12¹⁸ Καὶ ἐστάθη ἐπὶ
τὴν ἄμμον τῆς
θαλάσσης.

terra, va perseguir la
dona que havia
infantat el noi,

¹⁴però van ser donades
a la dona les dues ales
de la gran àguila,
perquè volés cap al
desert, cap al seu lloc,
on és alimentada «un
temps, uns temps i
una meitat de temps»,
fora de les mirades de
«la serp».

¹⁵«La serp» aleshores
va llençar per la boca
aigua com un riu
darrera la dona, per
fer que la riuada se
l'emportés,

¹⁶però la terra va
socórrer la dona, i
obrint la seva boca va
engolir el riu que el
dragó havia llençat
per la boca.

¹⁷El dragó es va
indignar, i se'n va
anar per fer la guerra
contra els restants de
la descendència d'ella,
els qui guarden els
manaments de Déu i
tenen el testimoniatge
de Jesús,

¹⁸i va aturar-se
damunt la sorra del
mar.

va perseguir la dona
que havia infantat el
noi,

¹⁴ però foren donades
a la dona les dues ales
de la gran àguila
perquè volés cap al
desert, cap al seu lloc,
on és alimentada *un
temps, uns temps i
una meitat de temps*,
fora de les mirades de
la serp.

¹⁵ *La serp* aleshores va
vomitar per la boca
aigua com un riu
darrera la dona per fer
que la riuada se
l'emportés;

¹⁶ però la terra va
socórrer la dona i,
obrint la boca, va
engolir el riu que el
drac havia vomitat per
la boca.

¹⁷ El drac es va
indignar contra la
dona, i se'n anà a fer
guerra contra els
restants de *la
descendència d'ella*,
els qui guarden els
manaments de Déu i
mantenen el
testimoniatge de
Jesús;

¹⁸ i s'aturà damunt la
sorra del mar.

Capítol XIII
Dues bèsties
monstruoses seran
els agents del
diable

Apocalipsi 13,1 Καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὄνομα[τα] βλασφημίας.

13² καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

13³ καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον, καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔθεραπεύθη. Καὶ ἔθραυσθη ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου

13⁴ καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι, ὅτι ἔδωκεν τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ

Primera bèstia: poder imperial, impietat, persecució. ¹Vaig veure aleshores «pujar del mar una bèstia» que «tenia deu banyes» i set caps; duia sobre les banyes deu diademes, i sobre els seus caps, títols blasfems.

²La bèstia que vaig veure era «semblant a una pantera», les seves potes eren «com d'ós», i la seva boca, com una boca de «lleó». El dragó va donar-li la seva força, el seu tron i un gran poder.

³Un dels seus caps estava com ferit mortalment, però la seva ferida mortal va ser guarida. Tota la terra es va meravellar darrera la bèstia,

⁴i adoraven el dragó, perquè havia donat el poder a la bèstia, i adoraven la bèstia dient: qui és semblant

13 Els emperadors ajudats d'un fals profeta, es fan adorar de tothom. ¹

Vaig veure aleshores *pujar del mar una bèstia que tenia deu banyes* i set caps; duia sobre les banyes deu diademes, i sobre els caps, títols blasfems.

² La bèstia que vaig veure era *semblant a una pantera*, tenia les potes *com d'ós*, i la boca, com una boca de *lleó*. El drac va donar-li la seva força, el seu tron i un gran poder.

³ Un dels seus caps estava com ferit mortalment, però la seva ferida mortal fou curada. Tota la terra es va meravellar darrera la bèstia,

⁴ i adoraven el drac, perquè havia donat el poder a la bèstia, i adoraven la bèstia tot dient: «¿Qui és

θηρίω λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ καὶ τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;

13⁵ Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ποιῆσαι μῆνας τεσσεράκοντα [καὶ] δύο.

13⁶ καὶ ἤνοιξεν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίας πρὸς τὸν θεὸν βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

13⁷ καὶ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλώσσαν καὶ ἔθνος.

13⁸ καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

13⁹ Εἴ τις ἔχει οὖς ἀκουσάτω.

13¹⁰ εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς

a la bèstia, i qui podrà fer-li la guerra?

⁵I se li va donar «una boca que deia grans coses» i blasfèmies, se li va donar, també, poder «d'obrar» durant quaranta-dos mesos,

⁶i ella va obrir la boca per proferir blasfèmies contra Déu, per blasfemar contra el seu nom i el seu habitacle, contra els qui habiten al cel.

⁷Se li va donar, també, «de fer la guerra al sants i de vèncer-los», i «se li va donar poder» sobre tota tribu, poble, llengua i nació,

⁸i tots els habitants de la terra l'adoraran, aquell de qui el nom no està escrit, des de la creació del món, al llibre de la vida de l'Anyell degollat.

⁹Si algú té oïda que escolti:

¹⁰«si algú és per a la captivitat, a la

semblant a la bèstia, i qui podrà fer-li la guerra?»

⁵I li fou donada *una boca que deia paraules altives* i blasfèmies; li fou donat també poder *d'obrar* durant quaranta-dos mesos,

⁶i obrí la boca per proferir blasfèmies contra Déu, per blasfemar contra el seu nom i la seva mansió, contra els qui habiten al cel.

⁷Li fou donat també *de fer la guerra als sants i de vèncer-los*, i *li fou donat poder* sobre tota tribu, poble, llengua i nació,

⁸i tots els habitants de la terra l'adoraran, tot aquell el nom del qual no està escrit, des de la creació del món, al llibre de la vida de l'Anyell degollat.

⁹Si algú té orelles, que escolti:

¹⁰*Si algú és destinat a la captivitat, a la*

αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἵ
τις ἐν μαχαίρῃ
ἀποκτανθῆναι αὐτὸν
ἐν μαχαίρῃ
ἀποκτανθῆναι. Ὡδέ
ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ
πίστις τῶν ἁγίων.

13¹¹ Καὶ εἶδον ἄλλο
θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ
τῆς γῆς, καὶ εἶχεν
κέρατα δύο ὅμοια
ἀρνίῳ καὶ ἐλάλει ὡς
δράκων.

13¹² καὶ τὴν ἐξουσίαν
τοῦ πρώτου θηρίου
πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον
αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν
γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ
κατοικοῦντας ἵνα
προσκυνήσουσιν τὸ
θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ
ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ
τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

13¹³ καὶ ποιεῖ σημεῖα
μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ
ποιῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
καταβαίνειν εἰς τὴν
γῆν ἐνώπιον τῶν
ἀνθρώπων,

13¹⁴ καὶ πλανᾷ τοὺς
κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς
γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ
ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι
ἐνώπιον τοῦ θηρίου,

captivitat», se'n va;
«si algú» 'ha de morir'
«amb l'espasa, amb
l'espasa» cal que mori.
Aquí està la paciència
i la fe dels sants.

**Segona bèstia.
falsa profecia,
culte dels
emperadors,
persecució.**

¹¹Vaig veure després una
altra bèstia que pujava
de la terra; tenia dues
banyes semblants a
[l']Anyell, però
parlava com [el]
dragó.

¹²Exerceix tot el poder
de la primera bèstia a
la seva presència, i fa
que la terra i tots els
seus habitants adordin
aquella bèstia primera
de qui la ferida mortal
havia estat guarida.

¹³Fa també grans
prodigis, fins a fer
baixar foc del cel a la
terra, a presència dels
homes,

¹⁴enganyant els
habitants de la terra
amb els prodigis que li
ha estat concedit de
fer davant la bèstia, i

*captivitat anirà; si
algú ha de morir a
espasa, a espasa cal
que morí. Aquí es dóna
la paciència i la fe dels
sants.*

¹¹ Vaig veure després
una altra bèstia que
pujava de la terra;
tenia dues banyes com
l'Anyell, però parlava
com el drac.

¹² Exerceix tot el poder
de la primera bèstia a
la seva presència, i fa
que la terra i tots els
seus habitants adordin
aquella bèstia primera
la ferida mortal de la
qual havia estat
curada.

¹³ Fa també grans
prodigis, fins a fer
baixar foc del cel a la
terra a presència dels
homes,

¹⁴ i enganya els
habitants de la terra
amb els prodigis que li
ha estat concedit de fer
davant la bèstia, i diu

λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρης καὶ ἔζησεν.

13¹⁵ Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἢ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ [ἵνα] ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσιν τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου ἀποκτανθῶσιν.

13¹⁶ καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δῶσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν

13¹⁷ καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

13¹⁸ Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν. ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου, ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ

dient als habitants de la terra que facin una imatge a la bèstia que té aquella ferida de l'espasa i ha reviscut.

¹⁵També se li va concedir que donés alè de vida a la imatge de la bèstia, perquè fins i tot la imatge de la bèstia parli, i fes que «tots els qui no adoren la imatge» de la bèstia siguin morts.

¹⁶I a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, fa que els posin un encuny a la mà dreta o al front,

¹⁷que ningú no pugui comprar o vendre fora del qui tingui l'encuny, el nom de la bèstia o el nombre del seu nom.

¹⁸Aquí està l'enginy: qui sigui intel·ligent que calculi el nombre de la bèstia, que és nombre d'home; el seu nombre és sis-cents seixanta-sis.

als habitants de la terra que facin una imatge a la bèstia que té aquella ferida de l'espasa i ha tornat a vida.

¹⁵ També li fou concedit de donar alè de vida a la imatge de la bèstia perquè fins i tot la imatge de la bèstia parlés, i li fou concedit de fer que *tots els qui no adoren la imatge* de la bèstia siguin matats.

¹⁶ I a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, fa que els posin un encuny a la mà dreta o al front

¹⁷ a fi que ningú no pugui comprar o vendre fora del qui tingui l'encuny, el nom de la bèstia o la xifra del seu nom.

¹⁸ Aquí cal l'enginy: qui sigui intel·ligent, que calculi la xifra de la bèstia, que és una xifra d'home; la seva xifra és sis-cents seixanta-sis.

Capítol XIV
Les primícies, que
són els homes
verges. Segra dels
fidels i verema dels
adoradors de la
bèstia

Apocalipsi 14,1 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀρνίον ἐστὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

14² καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης, καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα ὡς κιθαριζόντων κιθαρίζοντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.

14³ καὶ ᾄδουσιν [ὡς] ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς

L'Anyell amb
144.000 verges.

¹Vaig veure encara, i l'Anyell estava sobre la muntanya de Sion, i amb Ell cent quaranta-quatre mil, que tenen el nom d'Ell i el nom del seu Pare escrit sobre els fronts.

²I vaig sentir una veu del cel, com la veu de grans onades i com la veu d'un gran tro; aquella veu que vaig sentir era també com la dels cantors de cítara quan pulsen les seves cítares,

³i «canten un càntic nou» davant del setial, dels quatre vivents i dels ancians, i ningú no podia aprendre el càntic, fora dels cent quaranta-quatre mil, que havien estat comprats de la terra.

14 Desenllaç de la
persecució.

Primícies
ofrenades a Déu.— ¹

Vaig veure encara l'Anyell que estava sobre la muntanya de Sió, i amb ell cent quaranta-quatre mil, que porten escrit al front el nom d'ell i el nom del seu Pare.

² I vaig sentir una veu del cel, com la veu de grans onades i com la veu d'un gran tro; aquella veu que vaig sentir era també com la dels cantors de cítara quan polsen les seves cítares,

³ i *canten un càntic nou* davant del setial i davant dels quatre vivents i dels ancians, i ningú no podia aprendre el càntic, fora dels cent quaranta-quatre mil, que havien estat comprats de la terra.

γῆς.

14⁴ οὗτοι εἰσιν οἱ μετὰ
γυναικῶν οὐκ
ἐμολύνθησαν,
παρθένοι γάρ εἰσιν,
οὗτοι οἱ ἀκολουθοῦντες
τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν
ὑπάγη. οὗτοι
ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ
θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ,

14⁵ καὶ ἐν τῷ στόματι
αὐτῶν οὐχ εὐρέθη
ψεῦδος, ἄμωμοί εἰσιν.

14⁶ Καὶ εἶδον ἄλλον
ἄγγελον πετόμενον ἐν
μσουρανήματι, ἔχοντα
εὐαγγέλιον αἰώνιον
εὐαγγελίσει ἐπὶ τοὺς
καθημένους ἐπὶ τῆς
γῆς καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος
καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν
καὶ λαόν,

14⁷ λέγων ἐν φωνῇ
μεγάλῃ· φοβήθητε τὸν
θεὸν καὶ δότε αὐτῷ
δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα
τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ
προσκυνήσατε τῷ
ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν
καὶ τὴν γῆν καὶ
θάλασσαν καὶ πηγὰς
ὕδατων.

14⁸ Καὶ ἄλλος ἄγγελος
δεύτερος ἠκολούθησεν
λέγων· ἔπεσεν ἔπεσεν

⁴Aquests són els qui
no s'havien maculat
amb dones, car són
verges. Aquests són
els qui segueixen
l'Anyell arreu on vagi.
Aquests van ser
adquirits d'entre els
homes com a primícia
per a Déu i per a
l'Anyell

⁵i «a la seva boca no
s'hi ha trobat
mentida»; són
irreprensibles.

Anunci del judici.

⁶Vaig veure després
un altre àngel que
volava pel mig del cel,
portant una bona
nova eterna, per
anunciar-la als
habitants de la terra, a
tota nació, tribu,
llengua i poble,

⁷i deia amb veu forta:
temeu Déu i doneu-li
glòria, perquè ha
vingut l'hora del seu
judici; adoreu «aquell
qui ha fet el cel, la
terra, el mar» i les
fonts d'aigües.

**Anunci de la
caiguda de**

Babilònia. ⁸Un altre
segon ( ) va seguir

⁴ Aquests són els qui
no s'havien maculat
amb dones: són
verges. Aquests són els
qui segueixen l'Anyell
arreu on vagi. Aquests
foren adquirits d'entre
els homes com a
primícia per a Déu i
per a l'Anyell,

⁵ i a la seva boca, no
s'hi ha trobat falsedat;
són irreprensibles.

**Tres àngels
anuncien un**

judici. — ⁶ Vaig veure
després un altre àngel
que volava pel mig del
cel portant un
missatge joiós etern,
per anunciar-lo als
habitants de la terra, a
tota nació, tribu,
llengua i poble,
⁷ i deia amb veu forta:
«Temeu Déu i
glorifiqueu-lo, perquè
ha arribat l'hora del
seu judici; adoreu
*aquell qui ha fet el cel,
la terra, el mar* i les
fonts de les aigües.»

⁸ Un altre segon àngel
va seguir dient: «Ha

Βαβυλῶν ἡ μεγάλη ἢ ἐκ
τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ
τῆς πορνείας αὐτῆς
πεπότικεν πάντα τὰ
ἔθνη.

14⁹ Καὶ ἄλλος ἄγγελος
τρίτος ἠκολούθησεν
αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ
μεγάλῃ· εἴ τις
προσκυνεῖ τὸ θηρίον
καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ
καὶ λαμβάνει χάραγμα
ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ
ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ,

14¹⁰ καὶ αὐτὸς πίεται
ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ
τοῦ θεοῦ τοῦ
κεκερασμένου ἀκράτου
ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς
ὀργῆς αὐτοῦ καὶ
βασανισθήσεται ἐν
πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον
ἀγγέλων ἀγίων καὶ
ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.

14¹¹ καὶ ὁ καπνὸς τοῦ
βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς
αἰῶνας αἰώνων
ἀναβαίνει, καὶ οὐκ
ἔχουσιν ἀνάπαυσιν
ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ
προσκυνούντες τὸ
θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα
αὐτοῦ καὶ εἴ τις
λαμβάνει τὸ χάραγμα
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

dient: «ha caigut, ha
caigut Babilònia» la
gran, la que a totes les
nacions ha fet beure
del vi de l'orgia de la
seva prostitució.

Anunci del càstig etern per als adoradors de la bèstia.

⁹Un altre
tercer àngel va seguir-
los dient amb veu
força: si algú adora la
bèstia o la seva
imatge, i en pren
l'encuny sobre el front
o a la mà,
¹⁰també ell «beurà del
vi de l'ardor de Déu,
abocat sense barreja a
la copa de la seva ira»,
i serà turmentat amb
foc «i sofre» davant
els àngels sants i
davant l'Anyell.

¹¹«El fum del seu
turment puja per
segles de segles», i no
tenen repòs de dia ni
de nit els qui adoren la
bèstia i la seva imatge,
o si algú pren l'encuny
del seu nom.

*caigut, ha caigut
Babilònia, la gran, la
que a totes les nacions
ha fet beure del vi de
l'orgia de la seva
prostitució.»*

⁹ Un altre tercer àngel
va seguir-los dient
amb veu força: «Si algú
adora la bèstia o la
seva imatge i en pren
l'encuny al front o a la
mà,
¹⁰ també ell *beurà del
vi de l'ardor de Déu,
abocat sense barreja a
la copa de la seva ira,*
i serà turmentat amb
foc i sofre davant els
àngels sants i davant
l'Anyell.

¹¹ *El fum del seu
turment puja per
segles de segles, i no
tenen repòs nit i dia
els qui adoren la bèstia
i la seva imatge, o si
algú pren l'encuny del
seu nom.*

**Paciència i
benaurança dels
qui guarden els
manaments de**

Déu. ¹²Aquí està la paciència dels sants, dels qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús.

¹² Aquí es dóna la paciència dels sants, dels qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús.

Els fidels són

segats. — ¹³ Aleshores vaig sentir una veu del cel que deia: «Escriu: feliços els morts que moren en el Senyor des d'ara. Sí, diu l'esperit; que reposin dels seus treballs, ja que les seves obres els acompanyen.»

¹³ Aleshores vaig sentir una veu del cel que deia: escriu: benaurats els morts que moren en el Senyor des d'ara. Sí, diu l'esperit; que reposin dels seus treballs, car les seves obres els acompanyen.

**El Fill de l'home ve
a jutjar. Segra dels
fidels.**

¹⁴ Vaig veure després un núvol blanc, «i sobre el núvol un» que seia, «semblant a un fill d'home», que duia sobre el cap una corona d'or, i a la mà una falç esmolada. ¹⁵ Un altre àngel va sortir del temple, cridant amb veu forta devers el qui seia sobre el núvol: «tira la teva falç» i sega, perquè ha arribat l'hora de segar, «que el sembrat» de la terra «ja és sec».

¹⁴ Vaig veure després un núvol blanc, *i sobre el núvol un* que hi seia, *semblant a un fill d'home*, que duia al cap una corona d'or, i a la mà, una falç esmolada. ¹⁵ Un altre àngel va sortir del temple cridant amb veu forta al qui seia sobre el núvol: «*Tira la falç* i sega, perquè ha arribat l'hora de segar, *que el sembrat* de la terra *ja és sec*».

14 ¹² Ὡδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.

14 ¹³ Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· γράψον· μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαήσονται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τὰ γὰρ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.

14 ¹⁴ Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκὴ, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενον ὅμοιον υἱὸν ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.

14 ¹⁵ καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ κράζων ἐν φωνῇ μεγάλῃ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· πέμψον τὸ δρέπανόν σου καὶ θέρισον, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ

θερισμὸς τῆς γῆς.

14¹⁶ καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς νεφέλης τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

14¹⁷ Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.

14¹⁸ καὶ ἄλλος ἄγγελος [ἐξῆλθεν] ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου [ὁ] ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἐφώνησεν φωνῇ μεγάλη τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ λέγων· πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς.

14¹⁹ καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν καὶ ἐτρύγησεν τὴν ἀμπελον τῆς γῆς καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ θεοῦ τὸν μέγαν.

14²⁰ καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξωθεν τῆς πόλεως καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπὸ σταδίων

¹⁶I el qui seia sobre el núvol va llençar la seva falç a la terra, i la terra va ser segada.

Verema per al cup de la ira de Déu.

¹⁷Un altre àngel va sortir del temple del cel, que tenia també ell un falçó esmolat,

¹⁸i un altre àngel va sortir de l'altar, un que té potestat sobre el foc, i va cridar amb veu forta devers el qui tenia el falçó esmolat, dient: tira el teu falçó esmolat i verema els gotims del cep de la terra, que els seus raïms ja són madurs.

¹⁹I l'àngel va llençar el seu falçó a la terra, va veremar el cep de la terra, va tirar-ho al gran cup de la ira de Déu,

²⁰i «el cup va ser trepitjat» fora de la ciutat, i va sortir sang del cup fins als ronçals dels cavalls a una distància de mil sis-

¹⁶ I el qui seia sobre el núvol va tirar la falç a la terra, i la terra fou segada.

Els adoradors de Roma, veremats i trepitjats al cup.

¹⁷ Un altre àngel, que tenia també un falçó esmolat, va sortir del temple del cel,

¹⁸ i un altre àngel, un que té potestat sobre el foc, va sortir de l'altar, i va cridar amb veu forta al qui tenia el falçó esmolat: «Tira el falçó esmolat i verema els gotims del cep de la terra, que els seus raïms ja són madurs.

¹⁹ I l'àngel va tirar el falçó a la terra, va veremar el cep de la terra, va llençar-ho al gran cup de la ira de Déu,

²⁰ i *el cup fou trepitjat* fora de la ciutat, i va sortir sang del cup fins a les brides dels cavalls a una distància de mil sis-cents estadis.

χιλίων ἑξακοσίων.

Apocalipsi 15,1 Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἀγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἑσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ θεοῦ.

15² Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρὶ καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην ἔχοντας κιθάρας τοῦ θεοῦ.

15³ καὶ ἄδουσιν τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου λέγοντες· μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, κύριε ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοὶ σου, ὁ βασιλεὺς τῶν

cents estadis.

**Capítol xv
Càntic dels
vencedors de la
bèstia. Apareixen
set àngels amb les
set plagues
darreres**

Aparició dels set àngels. ¹Vaig veure després un altre senyal al cel, gran i meravellós: set àngels que tenien les «set» darreres «plagues», perquè amb elles és consumada la ira de Déu.

Els vencedors de la bèstia canten a Déu. ²Vaig veure també com un mar de vidre barrejat amb foc, i els qui sortien vencedors de la bèstia, de la seva imatge i del nombre del seu nom vaig veure que estaven sobre el mar de vidre, tenint cítares de Déu,

3 i canten el càntic de Moisès, el servent de Déu, i el càntic de l'Anyell, dient: «grans i meravelloses són les vostres obres», o Senyor, Déu Totpoderós, «justos i fidels els vostres camins», «o Rei de les nacions».

15¹ Vaig veure després un altre senyal al cel, gran i meravellós: set àngels que tenien les *set* darreres *plagues*, perquè amb elles serà consumada la ira de Déu.

Càntic dels vencedors.— ² Vaig veure també com un mar de vidre barrejat amb foc, i vaig veure que els qui sortien vencedors de la bèstia, de la seva imatge i de la xifra del seu nom eren sobre el mar de vidre, amb cítares de Déu,

³ i canten el càntic de Moisès, el servent de Déu, i el càntic de l'Anyell dient: «*Grans i meravelloses son les vostres obres*, Senyor, Déu Totpoderós, *justos i fidels els vostres camins*, *Rei de les nacions*».

ἔθνων·

15⁴ τίς οὐ μὴ φοβηθῆ,
κύριε, καὶ δοξάσει τὸ
ὄνομά σου; ὅτι μόνος
ὁσῖος, ὅτι πάντα τὰ
ἔθνη ἤξουσιν καὶ
προσκυνήσουσιν
ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ
δικαιώματά σου
ἐφανερώθησαν.

15⁵ Καὶ μετὰ ταῦτα
εἶδον, καὶ ἠνοίγη ὁ
ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ
μαρτυρίου ἐν τῷ
οὐρανῷ,

15⁶ καὶ ἐξῆλθον οἱ
ἑπτὰ ἄγγελοι [οἱ]
ἔχοντες τὰς ἑπτὰ
πληγὰς ἐκ τοῦ ναοῦ
ἐνδεδυμένοι λίνον
καθαρὸν λαμπρὸν καὶ
περιεζωσμένοι περὶ τὰ
στήθη ζώνας χρυσαῖς.

15⁷ καὶ ἐν ἐκ τῶν
τεσσαράρων ζώων ἔδωκεν
τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις
ἑπτὰ φιάλας χρυσαῖς
γεμούσας τοῦ θυμοῦ
τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.

15⁸ καὶ ἐγεμίσθη ὁ
ναὸς καπνοῦ ἐκ τῆς
δόξης τοῦ θεοῦ καὶ ἐκ
τῆς δυνάμεως αὐτοῦ,

4 «Qui no temerà»,
Senyor, i no
«glorificarà el vostre
nom»? perquè Vós sol
sou sant, perquè
«totes les nacions
vindran i es
prosternaran davant
vostre», perquè s'han
fet públics els vostres
veredictes.

Els set àngels reben les copes de les plagues.

5 Després d'això vaig
veure com s'obria el
temple del tabernacle
del testimoniatge en el
cel,

6 i van sortir del
temple els set àngels
que tenien les «set
plagues», vestits de lli
net esplèndid, i
cenyits al volt del pit
amb cenyidors d'or.

7 Un dels quatre
vivents va donar als
set àngels set copes
d'or, plenes de la ira
del Déu que viu pels
segles dels segles,

8 i «el temple es va
omplir de fum per la
glòria de Déu» i el seu
poder, «tant que
ningú no podia entrar

4 *¿Qui no temerà,*
Senyor, i no
glorificarà el vostre
nom? Perquè només
vós sou sant, perquè
totes les nacions
vindran i es
prosternaran davant
vostre, perquè s'han
fet públics els vostres
veredictes.»

Set plagues contra els adoradors de

Roma. — **5** Després
d'això, vaig veure com
s'obria el temple del
tabernacle del
testimoniatge al cel,
6 i sortiren del temple
els set àngels que
tenien les *set plagues*,
vestits de lli net
esplèndid, i cenyits al
voltant del pit amb
cenyidors d'or.

7 Un dels quatre
vivents donà als set
àngels set copes d'or,
plenes de la ira del
Déu que viu pels segles
dels segles,

8 *i el temple es va*
omplir de fum per la
glòria de Déu i pel seu
poder, *tant, que ningú*
no podia entrar al

καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο
εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν
ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ
ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ
ἀγγέλων.

Apocalipsi 16,1 Καὶ ἤκουσα μεγάλης φωνῆς ἐκ τοῦ ναοῦ λεγούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· ὑπάγετε καὶ ἐκχέετε τὰς ἑπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

16² Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐγένετο ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνούντας τὴν εἰκόνα αὐτοῦ.

16³ Καὶ ὁ δεῦτερος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ ζωῆς ἀπέθανεν τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ.

16⁴ Καὶ ὁ τρίτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ

al temple» fins que estiguessin acabades les «set plagues» dels set àngels.

Capítol xvi Els àngels aboquen les copes de les set plagues

1 I vaig sentir que una veu forta deia des del temple als set àngels: aneu i aboqueu a la terra les set copes de la ira de Déu.

Primera copa, sobre la terra. ²Va marxar el primer i va abocar la seva copa cap a la terra, i va sortir «una úlcera» dolenta i maligna als homes que tenien l'encuny de la bèstia i als qui adoraven la seva imatge.

Segona copa, sobre el mar. ³El segon va abocar la seva copa cap al mar i «es va tornar sang» com d'un mort; tots els animals que viuen al mar «es van morir».

Tercera copa, sobre les aigües dolces. ⁴El tercer va abocar la seva copa cap «als rius» i les

temple fins que s'haguessin acabat les *set plagues* dels set àngels.

16 ¹ I vaig sentir una veu forta que deia des del temple als set àngels: «Aneu i aboqueu a la terra les set copes de la ira de Déu.»

² El primer se n'anà i abocà la seva copa cap a la terra, i va sortir *una úlcera* dolenta i maligna als homes que tenien l'encuny de la bèstia i als qui adoraven la seva imatge.

³ El segon abocà la seva copa cap al mar, i *es va tornar sang* com d'un mort; tots els animals que viuen al mar *es van morir*.

⁴ El tercer abocà la seva copa cap *als rius* i

ἐγένετο αἷμα.

16⁵ Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· δίκαιος εἶ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας,

16⁶ ὅτι αἷμα ἀγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν καὶ αἷμα αὐτοῖς [δ]έδωκας πιεῖν, ἄξιοι εἰσιν.

16⁷ Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· ναὶ κύριε ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθινὰ καὶ δίκαια αἰ κρίσεις σου.

16⁸ Καὶ ὁ τέταρτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον, καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρὶ.

16⁹ καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ τοῦ ἔχοντος τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

16¹⁰ Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου, καὶ ἐγένετο

fonts de les aigües, i «es van tornar sang».

5 I vaig sentir l'àngel de les aigües que deia: «sou just», «EL QUI ÉS» i EL [quí] ERA, «el sant», quan doneu aquestes sentències, **6** perquè ells «han vessat la sang dels sants» i dels profetes, i Vós els heu fet beure sang. En són mereixedors.

7 Vaig sentir també l'altar que deia: Sí, «o Senyor», Déu Totpoderós, «rectes i justos són els vostres judicis».

Quarta copa, sobre el sol. **8** El quart va abocar la seva copa sobre el sol, i se li va donar que pogués cremar els homes amb foc;

9 els homes, que es cremaven per la gran xardor, van blasfemar contra el nom del Déu que té poder sobre aquestes plagues, però no es van convertir per donar-li glòria.

Cinquena copa, sobre el tron de la bèstia. **10** El cinquè àngel va abocar la seva copa sobre el

les fonts de les aigües, i *es van tornar sang.*

5 I vaig sentir l'àngel de les aigües que deia: «*Sou just, EL QUI ÉS* i EL qui ERA, *el sant*, quan doneu aquestes sentències, **6** perquè ells *han vessat la sang dels sants* i dels profetes, i vós els heu fet beure sang. En són mereixedors.»

7 Vaig sentir també l'altar que deia: «Sí, *Senyor*, Déu Totpoderós, *rectes i justos són els vostres judicis.*»

8 El quart abocà la seva cop a sobre el sol, i li fou concedit que pogués cremar els homes amb foc;

9 els homes, que es cremaven per la gran xardor, van blasfemar contra el nom del Déu que té poder sobre aquestes plagues, però no es van convertir per donar-li glòria.

10 El cinquè àngel abocà la seva copa sobre el tron de la

ή βασιλεία αὐτοῦ
ἐσκοτωμένη, καὶ
ἐμασῶντο τὰς γλώσσας
αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου,

16¹¹ καὶ
ἐβλασφήμησαν τὸν
θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ
τῶν πόνων αὐτῶν καὶ
ἐκ τῶν ἐλκῶν αὐτῶν
καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ
τῶν ἔργων αὐτῶν.

16¹² Καὶ ὁ ἕκτος
ἐξέχεεν τὴν φιάλην
αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν
τὸν μέγαν τὸν
Εὐφράτην, καὶ
ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ
αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ
ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν
ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου.

16¹³ Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ
στόματος τοῦ
δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ
στόματος τοῦ θηρίου
καὶ ἐκ τοῦ στόματος
τοῦ ψευδοπροφήτου
πνεύματα τρία
ἀκάθαρτα ὡς βάρραχοι·

16¹⁴ εἰσὶν γὰρ
πνεύματα δαιμονίων
ποιοῦντα σημεῖα, ἃ
ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς
βασιλεῖς τῆς
οἰκουμένης ὅλης
συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς
τὸν πόλεμον τῆς
ἡμέρας τῆς μεγάλης
τοῦ θεοῦ τοῦ
παντοκράτορος.

tron de la bèstia, i el
seu reialme va quedar
entenebrit; la gent es
mossegava la llengua
de pena,

¹¹ i van blasfemar
contra el Déu del cel
pels seus dolors i
úlceres, però no es van
penedir de les seves
obres.

Sisena copa, sobre l'Euftrat. Coalició

dels reis. ¹²El sisè
àngel va abocar la seva
copa sobre el gran riu,
l'Euftrat, i la seva aigua
es va eixugar, per
preparar el camí als
reis de sol ixent.

¹³I vaig veure sortir de
la boca del dragó, de
la boca de la bèstia i
de la boca del pseudo-
profeta tres esperits
impur, com unes
granotes;

¹⁴són efectivament
esperits de dimonis
taumaturgs, que se'n
van cap als reis de tot
el món, a fi de reunir-
los per a la batalla del
gran dia del Déu
Totpoderós.

bèstia, i el seu reialme
va quedar entenebrit;
la gent es mossegava la
llengua de dolor,

¹¹ i van blasfemar
contra el Déu del cel
pels seus dolors i les
seves úlceres, però no
es van convertir de les
seves obres.

¹² El sisè àngel abocà
la seva copa sobre el
gran riu, l'Euftrat, i la
seva aigua es va
eixugar per preparar el
camí als reis de sol
ixent.

¹³ I vaig veure sortir de
la boca del drac, de la
boca de la bèstia i de la
boca del pseudo-
profeta tres esperits
impurs, com unes
granotes;

¹⁴ són efectivament
esperits de dimonis
taumaturgs, que se'n
van a trobar els reis de
tot el món a fi de
reunir-los per a la
batalla del gran dia del
Déu Totpoderós.

16¹⁵ Ἴδου ἔρχομαι ὡς κλέπτης. μακάριος ὁ γρηγορῶν καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῆ καὶ βλέπωσιν τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.

16¹⁶ Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδῶν.

16¹⁷ Καὶ ὁ ἕβδομος ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀέρα, καὶ ἐξῆλθεν φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονεν.

16¹⁸ καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμός ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ' οὗ ἄνθρωπος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς τηλικούτος σεισμός οὕτω μέγας.

16¹⁹ καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη καὶ αἱ πόλεις τῶν ἔθνων ἔπεσαν. καὶ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

16²⁰ καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγεν καὶ ὄρη οὐχ

¹⁵Mira, vinc com un lladre; benaurat el qui vetlla sense treure's de sobre els vestits, perquè no se n'hagi d'anar nu deixant veure la seva vergonya.

¹⁶Va reunir-los, doncs, al lloc anomenat en hebreu Harmagedon.

Setena copa, sobre l'aire. Cataclismes.

¹⁷El setè àngel va abocar la seva copa sobre l'aire, i una gran veu va sortir del temple, de la part del setial, que deia: està fet.

¹⁸I van esclatar llamps, veus i trons: va haver-hi també un gran terratrèmol, «com no hi havia hagut» cap terratrèmol tan gran «des que l'home va començar d'existir sobre la terra».

¹⁹La gran ciutat va quedar feta tres trossos, les ciutats dels gentils es van esfondrar, i Babilònia, la gran, va ser recordada davant Déu, per donar-li «el calze del vi de la seva ira» ardent.

²⁰Les illes van fugir, van desaparèixer les

¹⁵ Mira, vinc com un lladre; feliç d'aquell qui vetlla sense treure's de sobre els vestits, perquè no se n'hagi d'anar tot nu, i li vegin les vergonyes.

¹⁶ Va reunir-los, doncs, al lloc anomenat en hebreu Harmagedó.

¹⁷ El setè àngel abocà la seva copa sobre l'aire, i una gran veu va sortir del temple, de la part del setial, que deia: «Ja està fet.»

¹⁸ I van esclatar llamps, veus i trons; hi hagué també un gran terratrèmol, *com no n'hi havia hagut* cap de tan gran *d'ençà que l'home va comentar a existir sobre la terra.*

¹⁹ La gran ciutat va quedar feta tres trossos; les ciutats dels pagans es van esfondrar, i Déu es va recordar de Babilònia, la gran, per donar-li *la copa de vi de la seva ira* ardent.

²⁰ Les illes van fugir, van desaparèixer les

εύρέθησαν.
16²¹ καὶ χάλαζα
μεγάλη ὡς ταλαντιαία
καταβαίνει ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς
ἀνθρώπους, καὶ
ἐβλασφήμησαν οἱ
ἄνθρωποι τὸν θεὸν ἐκ
τῆς πληγῆς τῆς
χάλαζης, ὅτι μεγάλη
ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς
σφόδρα.

Apocalipsi 17,1 Καὶ
ἦλθεν εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ
ἀγγέλων τῶν ἔχόντων
τὰς ἑπτὰ φιάλας καὶ
ἐλάλησεν μετ' ἐμοῦ
λέγων· δεῦρο, δεῖξω σοι
τὸ κρῖμα τῆς πόρνῆς
τῆς μεγάλης τῆς
καθημένης ἐπὶ ὑδάτων
πολλῶν,

17² μεθ' ἧς
ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς
τῆς γῆς καὶ
ἐμεθύσθησαν οἱ
κατοικοῦντες τὴν γῆν
ἐκ τοῦ οἴνου τῆς
πορνείας αὐτῆς.

17³ καὶ ἀπήνεγκέν με
εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι.
Καὶ εἶδον γυναῖκα
καθημένην ἐπὶ θηρίον
κόκκινον, γέμον[τα]

muntanyes,
²¹i una gran
pedregada, de pedres
com talents, baixa del
cel sobre els homes,
però els homes van
blasfemar contra Déu
per la plaga de la
pedregada, perquè la
seva plaga era
enorme.

**Capítol XVII
Babilònia i la
bèstia que la porta
Un àngel condueix
el vident al desert.**

¹Aleshores va venir un
dels set àngels que
tenien les set copes, i
va parlar amb mi
dient: vine, et faré
veure la condemna de
la gran prostituta que
està «assegada sobre
mars d'aigües»,
²amb qui «han
fornicat els reis de la
terra», i els habitants
de la terra «s'han
embriagat amb el vi»
de la seva fornicació.

**Apareix una dona
muntada sobre una
bèstia.** ³Va dur-me,
doncs, al desert en
esperit, i vaig veure
una dona muntada
sobre una bèstia de
color grana, plena de

muntanyes,
²¹ i una gran
pedregada de pedres
com talents baixà del
cel sobre els homes;
però els homes van
blasfemar contra Déu
per la plaga de la
pedregada, perquè la
seva plaga era enorme.

**17 Destrucció de la
capital
perseguidora.** ¹

Aleshores va venir un
dels set àngels que
tenien les set copes, i
em va parlar així:
«Vine, et mostraré la
condemna de la gran
prostituta *assegada
sobre mars d'aigües*,
² amb qui *han fornicat
els reis de la terra*, i
els habitants de la
terra *s'han embriagat
amb el vi* de la seva
fornicació.

³ Va transportar-me,
doncs, en esperit al
desert, i vaig veure una
dona muntada sobre
una bèstia de color

ὀνόματα βλασφημίας,
ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ
κέρατα δέκα.

17⁴ καὶ ἡ γυνὴ ἦν
περιβεβλημένη
πορφυροῦν καὶ
κόκκινον καὶ
κεχρυσωμένη χρυσίῳ
καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ
μαργαρίταις, ἔχουσα
ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ
χειρὶ αὐτῆς γέμον
βδελυγμάτων καὶ τὰ
ἀκάθαρτα τῆς πορνείας
αὐτῆς

17⁵ καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον
αὐτῆς ὄνομα
γεγραμμένον,
μυστήριον, Βαβυλῶν ἡ
μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν
πορνῶν καὶ τῶν
βδελυγμάτων τῆς γῆς.

17⁶ καὶ εἶδον τὴν
γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ
τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων
καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν
μαρτύρων Ἰησοῦ. Καὶ
ἐθαύμασα ἰδὼν αὐτὴν
θαῦμα μέγα.

17⁷ Καὶ εἶπέν μοι ὁ
ἄγγελος· διὰ τί
ἐθαύμασας; ἐγὼ ἐρῶ
σοι τὸ μυστήριον τῆς
γυναικὸς καὶ τοῦ
θηρίου τοῦ
βαστάζοντος αὐτὴν τοῦ
ἔχοντος τὰς ἑπτὰ
κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα
κέρατα.

títols blasfems, que
tenia set caps i «deu
banyes».

4La dona estava
vestida de porpra i
grana, i guarnida d'or,
amb pedres precioses i
perles; tenia «una
copa d'or» a la mà,
plena d'abominacions
i de les impureses de
la seva prostitució.

5Sobre el front duia un
nom escrit: MISTERI:
BABILÒNIA, LA GRAN, LA
MARE DE LES
PROSTITUTES I DE LES
ABOMINACIONS DE LA
TERRA.

**Explicació de
l'àngel.** 6I vaig veure
la dona embriagant-se
amb la sang dels
màrtirs de Jesús. En
veure-la vaig quedar
ple de gran sorpresa,

7però l'àngel em va
dir· per què t'has
sorrès? Jo et diré el
misteri de la dona i de
la bèstia que la porta,
la que té aquests set
caps i aquestes deu
banyes.

grana, plena de títols
blasfems, amb set caps
i *deu banyes*.

4 La dona anava
vestida de porpra i
grana, i guarnida d'or
amb pedres precioses i
perles; tenia *una copa
d'or* a la mà, plena
d'abominacions i de
les impureses de la
seva prostitució.

5 Sobre el front duia
un nom escrit:
MISTERI: BABILÒNIA, LA
GRAN, LA MARE DE LES
PROSTITUTES I DE LES
ABOMINACIONS DE LA
TERRA.

6 I vaig veure la dona
embriagant-se amb la
sang dels sants i dels
testimonis de Jesús.
En veure-la, vaig
quedar ple de gran
sorpresa,

7 però l'àngel em va
dir: «¿Per què t'has
sorrès? Jo et diré el
misteri de la dona i de
la bèstia que la porta,
la que té aquests set
caps i aquestes deu
banyes.

17⁸ Τὸ θηρίον ὃ εἶδες ἦν καὶ οὐκ ἔστιν καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει, καὶ θαυμασθήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλεπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν καὶ οὐκ ἔστιν καὶ παρέσται

17⁹ ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ ἑπτὰ ὄρη εἰσὶν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθεται ἐπ' αὐτῶν. καὶ βασιλεῖς ἑπτὰ εἰσιν·

17¹⁰ οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὐπω ἦλθεν, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μείναι.

17¹¹ καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστιν καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστιν καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ ἐστιν, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.

17¹² Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὐπω ἔλαβον, ἀλλὰ ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσιν μετὰ τοῦ θηρίου.

Qui és la bèstia. ⁸La bèstia que has vist era i no és, tornarà a pujar de l'abisme i se'n va a la perdició. Els habitants de la terra, aquells de qui no està escrit el nom al llibre de la vida des de la creació del món, quedaran meravellats en veure la bèstia, perquè era i no és, i es tornarà a presentar.

Qui són els set caps. ⁹Aquí cal la intel·ligència, algú que tingui enginy. Els set caps són set muntanyes on la dona seu, i són set reis.

¹⁰Cinc d'ells han caigut, l'un és, l'altre encara no ha vingut, i quan vingui ha de durar poc.

¹¹La bèstia que era i no és serà la vuitena i és també dels set, i se'n va a la perdició.

Qui són les deu banyes. ¹²«Les deu banyes» que has vist «són deu reis» que no han rebut encara la reialesa, però durant una hora rebran el poder com a reis junt amb la bèstia.

⁸ La bèstia que has vist era i no és, tornarà a pujar de l'abisme i se'n va a la perdició. Els habitants de la terra, aquells el nom dels quals no està escrit al llibre de la vida d'ençà de la creació del món, quedaran meravellats en veure la bèstia, perquè era i no és, i es tornarà a presentar.

⁹ Aquí cal intel·ligència, algú que tingui enginy. Els sets caps són set muntanyes on la dona seu, i són set reis.

¹⁰ Cinc d'ells han caigut, l'un és, l'altre encara no ha vingut, i quan vingui ha de durar poc.

¹¹ La bèstia que era i no és serà la vuitena, i és també dels set, i se'n va a la perdició.

¹² Les deu banyes que has vist són deu reis que no han rebut encara la dignitat reial, però durant una hora rebran el poder com a reis junt amb la bèstia.

17¹³ οὔτοι μίαν γνώμην
ἔχουσιν καὶ τὴν
δύναμιν καὶ ἔξουσίαν
αὐτῶν τῷ θηρίῳ
διδόασιν.

17¹⁴ οὔτοι μετὰ τοῦ
ἀρνίου πολεμήσουσιν
καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει
αὐτούς, ὅτι κύριος
κυρίων ἐστὶν καὶ
βασιλεὺς βασιλέων καὶ
οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ
καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

17¹⁵ Καὶ λέγει μοι· τὰ
ῥήματα ἃ εἶδες οὗ ἢ
πόρνη κάθηται, λαοὶ
καὶ ὄχλοι εἰσὶν καὶ ἔθνη
καὶ γλῶσσαι.

17¹⁶ καὶ τὰ δέκα
κέρατα ἃ εἶδες καὶ τὸ
θηρίον οὔτοι
μισήσουσιν τὴν πόρνην
καὶ ἡρημωμένην
ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ
γυμνήν καὶ τὰς σάρκας
αὐτῆς φάγονται καὶ
αὐτὴν κατακαύσουσιν
ἐν πυρὶ.

17¹⁷ ὁ γὰρ θεὸς ἔδωκεν
εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν
ποιῆσαι τὴν γνώμην
αὐτοῦ καὶ ποιῆσαι μίαν
γνώμην καὶ δοῦναι τὴν
βασιλείαν αὐτῶν τῷ
θηρίῳ ἄχρι
τελεσθῆσονται οἱ λόγοι
τοῦ θεοῦ.

17¹⁸ καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες

13 Aquests reis tenen
un sol dissigni, deixar
a disposició de la
bèstia la seva força i el
seu poder.

14 Ells faran guerra
contra l'Anyell, però
l'Anyell els vencerà,
perquè «és Senyor de
senyor i Rei de reis», i
tots els cridats que
estan amb Ell són
escollits i fidels.

15 Em diu encara: «Les
aigües» que has vist,
on seu la prostituta,
són pobles, multituds,
nacions i llengües.

16 «Les deu banyes»
que has vist i la bèstia
avorriran la
prostituta, la deixaran
solitària i nua, es
menjaran les seves
carns i la incendiaran
amb foc,

17 perquè Déu ha posat
en els seus cors la
voluntat de complir el
seu dissigni, de
complir un sol
dissigni, que és deixar
el seu reialme a
dissposició de la bèstia,
fins que quedin
acomplertes les
paraules de Déu.

La dona és Roma.

13 Aquests reis tenen
un sol dissigni: deixar a
dissposició de la bèstia
la seva força i el seu
poder.

14 Faran guerra contra
l'Anyell, però l'Anyell
els vencerà, perquè és
*Senyor de senyors i
Rei de reis*, i tots els
cridats que van amb ell
són escollits i fidels.»

15 Em diu encara: «Les
aigües que has vist, on
seu la prostituta, són
pobles, multituds,
nacions i llengües.

16 Les *deu banyes* que
has vist i la bèstia
avorriran la prostituta,
la deixaran solitària i
nua, es menjaran les
seves carns i la
incendiaran amb foc,

17 perquè Déu ha posat
en els seus cors la
voluntat de complir el
seu dissigni, que és de
deixar el seu reialme a
dissposició de la bèstia,
fins que quedin
acomplertes les
paraules de Déu.

18 I la dona que has

ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη
ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ
τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

Apocalipsi 18,1 Μετὰ
ταῦτα εἶδον ἄλλον
ἄγγελον καταβαίνοντα
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔχοντα
ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ
ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς
δόξης αὐτοῦ.

18² καὶ ἔκραξεν ἐν
ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων·
ἔπεσεν ἔπεσεν
Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, καὶ
ἐγένετο κατοικητήριον
δαίμονιων καὶ φυλακὴ
παντὸς πνεύματος
ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ
παντὸς ὀρνέου
ἀκαθάρτου [καὶ
φυλακὴ παντὸς θηρίου
ἀκαθάρτου] καὶ
μεμισημένον,

18³ ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ
θυμοῦ τῆς πορνείας
αὐτῆς πέπωκαν πάντα
τὰ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς
τῆς γῆς μετ' αὐτῆς
ἐπόρνευσαν καὶ οἱ
ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς
δυναμείας τοῦ σιδήρου
αὐτῆς ἐπλούτησαν.

¹⁸I la dona que has vist
és la gran ciutat que té
la sobirania sobre els
reis de la terra.

Capítol XVIII
Ensorrament de
Babilònia
Un àngel proclama
la caiguda de

Babilònia. ¹Després
d'això vaig veure
baixar del cel un altre
àngel que tenia un
gran poder; la terra es
va il·luminar amb la
seva glòria,
²i va cridar amb una
veu forta dient: «ha
caigut, ha caigut la
gran Babilònia», i s'ha
convertit en «domicili
dels dimonis» i refugi
de tota mena
d'esperits impurs i de
tota mena d'ocells
impurs i detestables,

³perquè «totes les
nacions havien begut
en el vi» de l'orgia de
la seva prostitució,
«els reis de la terra
havien fornicat» amb
ella, i els comerciants
de la terra s'havien
enriquit amb la
potència del seu luxe.

vist és la gran ciutat
que té la sobirania
sobre els reis de la
terra.»

18¹ Després d'això,
vaig veure baixar del
cel un altre àngel que
tenia un gran poder; la
terra es va il·luminar
amb el seu esclat,
²i va cridar amb totes
les seves forces: «*Ha
caigut, ha caigut
Babilònia, la gran, i
s'ha convertit en
domicili dels dimonis i
refugi de tota mena
d'esperits impurs i de
tota mena d'ocells
impurs i detestables,*

³ perquè *totes les
nacions havien begut
del vi de l'orgia de la
seva prostitució; els
reis de la terra havien
fornicat amb ella, i els
comerciants de la terra
s'havien enriquit amb
la potència del seu
luxe.*»

18⁴ Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· ἐξέλθατε ὁ λαός μου ἐξ αὐτῆς ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς ἵνα μὴ λάβητε,

18⁵ ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἀμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.

18⁶ ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν καὶ διπλώσατε τὰ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς, ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασεν κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν,

18⁷ ὅσα ἐδόξασεν αὐτὴν καὶ ἐστρηνίασεν, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος, ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει ὅτι κάθημαι βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἰμί καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω.

18⁸ διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πλῆγαι αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται, ὅτι

Una veu adverteix al poble de Déu que surti de la ciutat.

4 Vaig sentir encara una altra veu que deia des del cel: «sortiu d'ella, poble meu», que no us féssiu solidaris dels seus pecats, i no us toqués part en les seves calamitats, **5** perquè els seus pecats s'han quedat adherits fins al cel, i Déu ha fet memòria de les seves injustícies.

6 «Pagueu-li segons la seva paga», torneu-li el doble «de les seves obres», ompliu el doble la copa de les seves mixtions.

7 Tant com ella s'ha donat a l'esplendor i al luxe, doneu-li de turment i dol. «Perquè diu en el seu cor: jo sec com a reina, no sóc vídua ni veuré mai el dol»,

8 per això «en un sol dia vindran» les seves calamitats: la mort, el dol, la fam, i quedarà feta cendres pel foc, perquè és «fort el Senyor» Déu que «l'ha

4 Vaig sentir encara una altra veu que deia des del cel: «*Sortiu-ne, poble meu*», que no us féssiu solidaris dels seus pecats, i no prenguéssiu part en les seves calamitats, **5** perquè els seus pecats s'han acumulat fins al cel, i Déu ha fet memòria de les seves injustícies.

6 *Pagueu-la segons la seva paga*, torneu-li el doble *de les seves obres*, ompliu el doble la copa de les seves barreges.

7 Tant com ella s'ha donat a l'esplendor i al luxe, doneu-li turment i dol. *Perquè diu en el seu cor: jo sec com a reina, no sóc vídua ni veuré mai el dol;*

8 per això, *en un sol dia vindran* les seves calamitats: la mort, el dol, la fam, i quedarà feta cendres pel foc, perquè és *fort el Senyor* Déu que *l'ha*

ἰσχυρὸς κύριος ὁ θεὸς ὁ
κρίνας αὐτήν.

18⁹ Καὶ κλαύσουσιν
καὶ κόψονται ἐπ’ αὐτήν
οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ
μετ’ αὐτῆς
πορνεύσαντες καὶ
σπρηνιάσαντες, ὅταν
βλέπωσιν τὸν καπνὸν
τῆς πυρώσεως αὐτῆς,

18¹⁰ ἀπὸ μακρόθεν
ἐστηκότες διὰ τὸν
φόβον τοῦ βασιανισμοῦ
αὐτῆς λέγοντες· οὐαὶ
οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη,
Βαβυλῶν ἡ πόλις ἡ
ἰσχυρά, ὅτι μᾶ ὥρα
ἤλθεν ἡ κρίσις σου.

18¹¹ Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς
γῆς κλαίουσιν καὶ
πενθοῦσιν ἐπ’ αὐτήν,
ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν
οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι

18¹² γόμον χρυσοῦ καὶ
ἀργύρου καὶ λίθου
τιμίου καὶ μαργαριτῶν
καὶ βυσσίνου καὶ
πορφύρας καὶ σιρικοῦ
καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν
ξύλον θύϊνον καὶ πᾶν
σκεῦος ἐλεφάντινον
καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ
ξύλου τιμιωτάτου καὶ
χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ
μαρμάρου,

18¹³ καὶ κιννάμωμον

condemnada».

Plany dels reis.

⁹«Els reis de la terra
que havien fornicat»
amb ella i s’havien
donat al luxe,
«ploraran i es
lamentaran» quan
vegin el fum del seu
incendi,

¹⁰aturats lluny per por
del seu turment, tot
dient: ai, ai, la gran
ciutat, Babilònia, la
ciutat forta, que en
una hora ha vingut la
teva condemna!

Plany dels

comerciants.

¹¹«Els
comerciants de la
terra també «ploren i
es dolen» ‘d’ells
mateixos’, perquè ja
ningú no compra la
seva mercaderia
¹²d’or i argent, de
pedres precioses i
perles, de lli, de
porpra, de seda i
grana, tota la fusta de
tuia, tots els objectes
de vori, tots els
objectes de la fusta
més preciosa, d’aram,
de ferro i de marbre;

¹³el cinamon, l’amom,

condemnada.

⁹ *Els reis de la terra
que havien fornicat
amb ella i s’havien
donat al luxe ploraran
i es lamentaran* quan
veuran el fum del seu
incendi,

¹⁰ aturats lluny per por
del seu turment tot
dient: «Ai, ai, la gran
ciutat, Babilònia, la
ciutat forta, que en
una hora ha vingut la
teva condemna!»

¹¹ *Els comerciants de
la terra també ploren i
es dolen* d’ells

mateixos, perquè ja
ningú no compra la
seva mercaderia

¹² d’or i de plata, de
pedres precioses i de
perles, de lli, de
porpra, de seda i de
grana, tota la fusta de
tuia, tots els objectes
de vori, tots els
objectes de la fusta
més preciosa, d’aram,
de ferro i de marbre;

¹³ el cinamom,

καὶ ἄμωμον καὶ
θυμιάματα καὶ μύρον
καὶ λίβανον καὶ οἶνον
καὶ ἔλαιον καὶ
σεμίδαλιν καὶ σῖτον καὶ
κτήνη καὶ πρόβατα, καὶ
ἵππων καὶ ῥεδῶν καὶ
σωμάτων, καὶ ψυχὰς
ἀνθρώπων.

18¹⁴ καὶ ἡ ὀπώρα σου
τῆς ἐπιθυμίας τῆς
ψυχῆς ἀπήλθεν ἀπὸ
σοῦ, καὶ πάντα τὰ
λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ
ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ καὶ
οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ
εὐρήσουσιν.

18¹⁵ Οἱ ἔμποροι τούτων
οἱ πλουτήσαντες ἀπ’
αὐτῆς ἀπὸ μακρόθεν
στήσονται διὰ τὸν
φόβον τοῦ βασιανισμοῦ
αὐτῆς κλαίοντες καὶ
πενθοῦντες

18¹⁶ λέγοντες· οὐαὶ
οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη,
ἡ περιβεβλημένη
βύσσινον καὶ
πορφυροῦν καὶ
κόκκινον καὶ
κεχρυσωμένη [ἐν]
χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ
καὶ μαργαρίτῃ,

18¹⁷ ὅτι μιᾶ ὥρᾳ
ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος
πλοῦτος. Καὶ πᾶς
κυβερνήτης καὶ πᾶς ὁ
ἐπὶ τόπον πλέων καὶ

els perfums i
ungüents, l’encens, el
vi, l’oli, la farina
blanca, el blat, el
bestiar, les ovelles, el
mercat de cavalls,
carruatges, esclaus i
les vides humanes.

¹⁴El temps tardoral
que la teva ànima
cobejava t’ha fugit,
tota la teva
abundància i el teu
esplendor han
desaparegut i no es
retrobaran mai més.

¹⁵Els comerciants
d’aquests articles, que
s’havien enriquit a
causa d’ella,
s’aturaran lluny per
por del seu turment,
«plorant i dolent-se»,

¹⁶dient: Ai, la gran
ciutat, que es vestia de
lli, de porpra i grana, i
es guarnia amb or, i
pedres precioses i
perles,

¹⁷que només en una
hora ha quedat
devastada tanta
riquesa! **Plany dels
mariners.** Tots «els
pilots», tots els

l’amom, els perfums i
els unguents, l’encens,
el vi, l’oli, la farina
blanca, el blat, el
bestiar, les ovelles, el
mercat de cavalls,
carruatges, esclaus i
les vides humanes.

¹⁴ El temps tardoral
que la teva ànima
cobejava t’ha fugit,
tota la teva
abundància i el teu
esplendor han
desaparegut, i no
seran retrobats mai
més.

¹⁵ *Els comerciants*
d’aquests articles, que
s’havien enriquit a
causa d’ella, s’aturaran
lluny per por del seu
turment, *plorant i*
dolent-se,

¹⁶ tot dient: «Ai, la
gran ciutat, que es
vestia de lli, de porpra
i de grana, i es guarnia
amb or, pedres
precioses i perles,

¹⁷ que només en una
hora ha quedat
devastada tanta
riquesa!»
Tots *els pilots*, tots els
navegants locals,

ναύται καὶ ὅσοι τὴν
θάλασσαν ἐργάζονται,
ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν

18¹⁸ καὶ ἔκραζον
βλέποντες τὸν καπνὸν
τῆς πυρώσεως αὐτῆς
λέγοντες· τίς ὁμοία τῇ
πόλει τῇ μεγάλῃ;

18¹⁹ καὶ ἔβαλον χοῦν
ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν
καὶ ἔκραζον κλαίοντες
καὶ πενθοῦντες
λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ
πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ἣ
ἐπλούτησαν πάντες οἱ
ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ
θαλάσσει ἐκ τῆς
τιμιότητος αὐτῆς, ὅτι
μᾶ ὥρα ἠρημώθη.

18²⁰ Εὐφραίνου ἐπ’
αὐτῇ, οὐρανὲ καὶ οἱ
ἄγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι
καὶ οἱ προφῆται, ὅτι
ἔκρινεν ὁ θεὸς τὸ κρίμα
ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

18²¹ Καὶ ἦρεν εἷς
ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον
ὡς μύλινον μέγαν καὶ
ἔβαλεν εἰς τὴν
θάλασσαν λέγων·
οὕτως ὀρμήματι
βληθήσεται Βαβυλῶν ἡ
μεγάλη πόλις καὶ οὐ μὴ
εὕρεθῆ ἔτι.

18²² καὶ φωνῇ
κιθαρωδῶν καὶ

navegants locals,
«mariners i tots els
qui viuen del mar van
aturar-se» lluny,

¹⁸cribant mentre
miraven el fum del seu
incendi i dient: «qui
es podia comparar»
amb la gran ciutat?

¹⁹«I llençant pols en
l’aire sobre el seus
caps, cridaven plorant
i dolent-se», dient: ai,
ai, la gran ciutat, en la
qual «s’havien
enriquit amb la seva
opulència tots els qui
tenen vaixells al mar»,
que només en una
hora «ha quedat
devastada».

Joia al cel.

²⁰«Alegra-te’n, o cel»,
amb els sants, els
apòstols i els profetes,
que Déu ha jutjat
contra ella la vostra
causa!

**Acció simbòlica
d’un àngel.**

²¹Després un àngel
forçut va alçar «una
pedra» gran com una
mola «i la va llençar»
al mar «dient: així»,
impetuosament serà
llençada «Babilònia,
la gran» ciutat, «i no
es trobarà mai més».

²²En tu no es sentirà
mai més la veu» dels
cantors de cítara,

*mariners i tots els qui
viuen del mar van
aturar-se lluny*

¹⁸ cridant, mentre
miraven el fum del seu
incendi, i dient: «*¿Qui
es podia comparar
amb la gran ciutat?*»

¹⁹ *I tirant-se pols al
cap, cridaven plorant
i dolent-se, tot dient:
«Ai, ai, la gran ciutat,
on s’havien enriquit
amb la seva opulència
tots els qui tenen
vaixells al mar, que
només en una hora ha
quedat devastada!»*

²⁰ *Alegra-te’n, cel,
amb els sants, els
apòstols i els profetes,
que Déu ha jutjat
contra ella la vostra
causa!»*

²¹ Després un àngel
vigorós va alçar *una
pedra* gran com una
mola *i la va llençar* al
mar tot dient: «*Així,
impetuosament, serà
precipitada Babilònia,
la gran ciutat, i no la
trobaran mai més.*

²² *En tu no se sentirà
mai més la veu dels
cantors de cítara, dels*

μουσικῶν καὶ αὐλητῶν
καὶ σαλπιστῶν οὐ μὴ
ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ
πᾶς τεχνίτης πάσης
τέχνης οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔν
σοι ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου
οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι
ἔτι,

18²³ καὶ φῶς λύχνου οὐ
μὴ φάνη ἔν σοι ἔτι, καὶ
φωνὴ νυμφίου καὶ
νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῆ
ἔν σοι ἔτι· ὅτι οἱ
ἔμποροὶ σου ἦσαν οἱ
μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι
ἔν τῇ φαρμακείᾳ σου
ἐπλανήθησαν πάντα
τὰ ἔθνη,

18²⁴ καὶ ἔν αὐτῇ αἷμα
προφητῶν καὶ ἀγίων
εὐρέθη καὶ πάντων τῶν
ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς
γῆς.

Apocalipsi 19,1 Μετὰ
ταῦτα ἤκουσα ὡς
φωνὴν μεγάλην ὄχλου
πολλοῦ ἔν τῷ οὐρανῷ
λεγόντων· ἀλληλουϊά·
ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα
καὶ ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ
ἡμῶν,

19² ὅτι ἀληθινὰ καὶ

«dels músics», dels
flautistes, dels
trompeters; no es
trobarà mai més
artesa de qualsevol
ofici, no es sentirà
més «el so de la
mola»,

²³no es veurà més «la
resplendor del llum»,
no es sentirà més «la
veu de l'espòs i de
l'esposa», perquè els
teus «comerciants
eren els magnats de la
terra», perquè amb les
teves pocions s'han
esgarriat totes les
nacions,

²⁴i en ella s'ha trobat
la sang dels profetes i
dels sants, junt amb la
de tots els qui han
estat immolats sobre
la terra.

Capítol XIX

Càntic de lloança.

— Final de la visió.

— El Verb de Déu

vencedor dels seus
enemics

**Lloança a Déu pels
seus judicis.**

¹Després d'això vaig
sentir al cel com
l'aldarull d'una gran
gentada, que cridaven:
al·leluia! hosanna!
glòria i poder al nostre
Déu,

²perquè «els seus

*músics, dels flautistes,
dels trompeters; no es
trobarà mai més artesà
de qualsevol ofici, no
se sentirà més el so de
la mola,*

²³ no es veurà més la
resplendor del llum,
no se sentirà més la
veu de l'espòs i de
l'esposa, perquè els
teus *comerciants eren*
els magnats de la
terra, perquè amb les
teves pocions s'han
esgarriat tots els
pobles,

²⁴ i en ella s'ha trobat
la sang dels profetes i
dels sants, junt amb la
de tots els qui han
estat immolats sobre la
terra.»

**19 Lloança a la
justícia de Déu i
anunci de les noces
de l'anyell.**— ¹

Després d'això, vaig
sentir al cel com la
cridòria d'una gran
multitud, que clamava:
«Al·leluia! Hosanna!
Glòria i poder al nostre
Déu,

² perquè *els seu judicis*

δίκαιαι αἱ κρίσεις
αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινεν τὴν
πόρνην τὴν μεγάλην
ἣτις ἔφθειρεν τὴν γῆν
ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς,
καὶ ἐξεδίκησεν τὸ αἷμα
τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ
χειρὸς αὐτῆς.

19³ καὶ δευτέρον
εἶρηκαν· ἀλληλουϊά·
καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς
ἀναβαίνει εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

19⁴ καὶ ἔπεσαν οἱ
πρεσβύτεροι οἱ εἴκοσι
τέσσαρες καὶ τὰ
τέσσαρα ζῶα καὶ
προσεκύνησαν τῷ θεῷ
τῷ καθήμενῷ ἐπὶ τῷ
θρόνῳ λέγοντες· ἀμήν
ἀλληλουϊά,

19⁵ Καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ
θρόνου ἐξῆλθεν
λέγουσα· αἰνεῖτε τῷ
θεῷ ἡμῶν πάντες οἱ
δούλοι αὐτοῦ [καὶ] οἱ
φοβούμενοι αὐτόν, οἱ
μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

19⁶ Καὶ ἤκουσα ὡς
φωνὴν ὄχλου πολλοῦ
καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων
πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν
βροντῶν ἰσχυρῶν
λεγόντων· ἀλληλουϊά,
ὅτι ἐβασίλευσεν κύριος
ὁ θεὸς [ἡμῶν] ὁ
παντοκράτωρ.

judicis són rectes i
justos»: ha jutjat la
gran prostituta, que
corrompia la terra
amb la seva
prostitució, i «ha
reclamat justícia per
la sang dels seus
servents, que la mà
d'ella havia vessada».

³I deien altra vegada:
al·leluia! «El fum
d'ella va pujant pels
segles» dels segles!

⁴Aleshores els vint-i-
quatre ancians amb
els quatre vivents van
prosternar-se per
adorar Déu, que seu
sobre el setial, dient:
amén! al·leluia!

**Lloança a Déu pel
seu regnat.** ⁵Després
va sortir del setial una
veu que deia: «lloeu
Déu» tots «els seus
servents», «tots els
qui el temeu, petits i
grans».

⁶Vaig sentir, doncs,
com la veu d'una gran
multitud, com la veu
de les onades, com la
veu de trons violents,
que deien: al·leluia!
que «el Senyor» Déu
nostre, el Totpoderós,
«ja és rei».

*són rectes i justos: ha
condemnat la gran
prostituta, que
corrompia la terra amb
la seva prostitució, i ha
reclamat justícia per
la sang dels seus
servents, que la mà
d'ella havia vessat.»*

³ I repetien: «Al·leluia!
*El fum d'ella va pujant
pels segles dels
segles!*»

⁴ Aleshores els vint-i-
quatre ancians amb els
quatre vivents van
prosternar-se per
adorar Déu, que seu
sobre el setial, dient:
«Amén! Al·leluia!»

⁵ Després va sortir del
setial una veu que
deia: «*Lloeu Déu tots
els seus servents, tots
els qui el temen, petits
i grans.*»

⁶ Vaig sentir, doncs,
com la veu d'una gran
multitud, com la veu
de les onades, com la
veu de trons violents,
que deien: «Al·leluia!
Que *el Senyor* Déu
nostre, el Totpoderós,
ja regna.»

19⁷ χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιῶμεν καὶ δάσωμεν τὴν δόξαν αὐτῶ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἠτοίμασεν ἑαυτήν

19⁸ καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρὸν καθαρὸν· τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστίν.

19⁹ Καὶ λέγει μοι· γράψον· μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι· καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ θεοῦ εἰσιν.

19¹⁰ καὶ ἔπεσα ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῶ. καὶ λέγει μοι· ὄρα μή· σύνδουλός σου εἰμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἔχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· τῶ θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία Ἰησοῦ ἐστίν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

19¹¹ Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἠνεωγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’

7 *Alegrem-nos i exultem» i donem-li glòria, perquè ha vingut l’hora de les noces de l’Anyell. La seva esposa ja està preparada,*

8 *li ha estat concedit de poder vestir-se de lli blanquejat esplèndid, perquè el lli són les bones obres dels sants.*

9 *Ell em diu: escriu: benaurats els qui estan convidats al banquet de les noces de l’Anyell.*

Fi de la visió. Em diu encara: aquestes són les paraules verídiques de Déu.

10 *Jo vaig prosternar-me als seus peus per adorar-lo, però ell em diu: Ves que no ho facis. Sóc conservent teu i dels teus germans que tenen el testimoniatge de Jesús. Déu has d’adorar. Perquè l’esperit de profecia és testimoniatge de Jesús.*

El Verb de Déu victoriós. 11 *Vaig veure després el cel obert, i va aparèixer un cavall blanc; el qui*

7 *Alegrem-nos i exultem i donem-li glòria, perquè ha vingut l’hora de les noces de l’Anyell. La seva esposa ja està preparada,*

8 *i li ha estat concedit de poder vestir-se de lli ben blanc, esplèndid, perquè el lli són les bones obres dels sants.»*

9 *I em diu: «Escriu: Feliços els qui són convidats al banquet de les noces de l’Anyell.»*

Em diu encara: «Aquestes són les paraules verídiques de Déu.»

10 *Jo vaig prosternar-me als seus peus per adorar-lo, però ell em digué: «Ves que no ho facis. Sóc servent com tu i com els teus germans que mantenen el testimoniatge de Jesús. Déu has d’adorar.» Perquè l’esperit de profecia és testimoniatge de Jesús.*

Triomf del Rei de reis. 11 *Després, vaig veure obert el cel, i aparegué un cavall*

αὐτὸν [καλούμενος]
πιστὸς καὶ ἀληθινός,
καὶ ἐν δικαιοσύνῃ
κρίνει καὶ πολεμεῖ.

19¹² οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ
αὐτοῦ [ὡς] φλόξ πυρός,
καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν
αὐτοῦ διαδήματα
πολλά, ἔχων ὄνομα
γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς
οἶδεν εἰ μὴ αὐτός,

19¹³ καὶ
περιβεβλημένος
ἱμάτιον βεβαμμένον
αἵματι, καὶ κέκληται τὸ
ὄνομα αὐτοῦ ὁ λόγος
τοῦ θεοῦ.

19¹⁴ Καὶ τὰ
στρατεύματα [τὰ] ἐν τῷ
οὐρανῷ ἠκολούθει
αὐτῷ ἐφ' ἵπποις
λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι
βύσσινον λευκὸν
καθαρόν.

19¹⁵ καὶ ἐκ τοῦ
στόματος αὐτοῦ
ἐκπορεύεται ῥομφαία
ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ
πατάξῃ τὰ ἔθνη, καὶ
αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτούς
ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, καὶ
αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν
τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ
τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ τοῦ
παντοκράτορος,

19¹⁶ καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ
ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν
μηρὸν αὐτοῦ ὄνομα
γεγραμμένον· Βασιλεὺς

muntava dalt
s'anomena FIDEL I
VERÍDIC, que «jutja» i
fa la guerra «amb
justícia».

¹²«Els seus ulls són
flama de foc», al seu
cap duu moltes
diademes, porta escrit
un nom, que ningú no
sap fora d'Ell,

¹³va vestit amb «un
mantell xopat de
sang», i el seu nom és
EL VERB DE DÉU.

¹⁴Els exèrcits del cel el
segueixen dalt de
cavalls blancs, vestits
de lli ben blanc,

¹⁵ «de la seva boca»
surt una espasa
esmolada «per batre»
amb ella «els pobles
gentils». I Ell «els
pasturarà amb porra
de ferro»; Ell «trepitja
el cup» de vi de la ira
ardent del Déu
Totpoderós.

¹⁶Sobre el mantell i
sobre el seu flanc
porta un nom escrit:
REI DE REIS I SENYOR

blanc; el qui hi
muntava s'anomena
FIDEL I VERÍDIC, que
jutja i fa la guerra amb
justícia.

¹² Els seus ulls són
flama de foc, al seu
cap duu moltes
diademes, porta escrit
un nom, que ningú no
sap fora d'ell,

¹³ va vestit amb un
mantell xopat de sang,
i el seu nom és LA
PARAULA DE DÉU.

¹⁴ Els exèrcits del cel el
segueixen dalt de
cavalls blancs, vestits
de lli ben blanc,

¹⁵ i de la boca li surt
una espasa esmolada
per batre amb ella els
pobles pagans. I els
pasturarà amb porra
de ferro; trepitja el
cup del vi de la ira
ardent de Déu
Totpoderós.

¹⁶ Sobre el mantell i
sobre el flanc porta un
nom escrit: REI DE REIS
I SENYOR DE SENYORS.

βασιλέων καὶ κύριος
κυρίων.

19¹⁷ Καὶ εἶδον ἓνα
ἄγγελον ἐστῶτα ἐν τῷ
ἡλίῳ καὶ ἔκραξεν [ἐν]
φωνῇ μεγάλη λέγων
πᾶσιν τοῖς ὀρνέοις τοῖς
πετομένοις ἐν
μεσουρανήματι· Δεῦτε
συνάχθητε εἰς τὸ
δεῖπνον τὸ μέγα τοῦ
θεοῦ

19¹⁸ ἵνα φάγητε
σάρκας βασιλέων καὶ
σάρκας χιλιάρχων καὶ
σάρκας ἰσχυρῶν καὶ
σάρκας ἵππων καὶ τῶν
καθημένων ἐπ' αὐτῶν
καὶ σάρκας πάντων
ἐλευθέρων τε καὶ
δούλων καὶ μικρῶν καὶ
μεγάλων.

19¹⁹ Καὶ εἶδον τὸ
θηρίον καὶ τοὺς
βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ
στρατεύματα αὐτῶν
συνηγμένα ποιῆσαι τὸν
πόλεμον μετὰ τοῦ
καθημένου ἐπὶ τοῦ
ἵππου καὶ μετὰ τοῦ
στρατεύματος αὐτοῦ.

19²⁰ καὶ ἐπιάσθη τὸ
θηρίον καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ
ψευδοπροφήτης ὁ
ποιήσας τὰ σημεῖα

DE SENYORS.

Un àngel invita els ocells per menjar- se els cadàvers després de la

batalla. ¹⁷Vaig veure
després un àngel dret
al sol, que «va cridar»
amb veu forta, dient
«a tots els ocells que
volaven» pel mig del
cel: «veniu, aplegueu-
vos per al gran àpat de
Déu,

¹⁸per menjar carn de
reis», de tribuns «i
d'herois, carn de
cavalls i dels seus
cavallers», carn de
tota mena de gent,
lliures i esclaus, petits
i grans.

Desfeta dels

enemics. ¹⁹Aleshores
vaig veure la bèstia i
els reis de la terra amb
els seus exèrcits
aplegats per fer la
guerra contra el qui
muntava dalt del
cavall i contra el seu
exèrcit.

²⁰Però la bèstia va ser
capturada, i amb ella
el pseudo-profeta que
havia fet prodigis
davant d'ella,

¹⁷ Vaig veure després
un àngel dret al sol,
que *va cridar* amb veu
forta, dient *a tots els
ocells que volaven* pel
mig del cel: «*Veniu,
aplegueu-vos per al
gran àpat de Déu,*

¹⁸ *per menjar carn de
reis, de tribuns i
d'herois, carn de
cavalls i dels seus
cavallers, carn de tota
mena de gent, lliures i
esclaus, petits i
grans.*»

¹⁹ Aleshores vaig veure
la bèstia i els *reis de la
terra* amb els seus
exèrcits *aplegats* per
fer la guerra *contra* el
qui muntava dalt del
cavall i contra el seu
exèrcit.

²⁰ Però la bèstia fou
capturada, i amb ella
el pseudo-profeta que
havia fet prodigis
davant d'ella i havia

ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς
ἐπλάνησεν τοὺς
λαβόντας τὸ χάραγμα
τοῦ θηρίου καὶ τοὺς
προσκυνοῦντας τῇ
εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες
ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς
τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς
τῆς καιομένης ἐν θείῳ.
19²¹ καὶ οἱ λοιποὶ
ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ
ὄρμφαίᾳ τοῦ
καθημένου ἐπὶ τοῦ
ἵππου τῇ ἐξελεύσει ἐκ
τοῦ στόματος αὐτοῦ,
καὶ πάντα τὰ ὄρνεα
ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν
σαρκῶν αὐτῶν.

Apocalipsi 20,1 Καὶ
εἶδον ἄγγελον
καταβαίνοντα ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ ἔχοντα τὴν
κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ
ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ
τὴν χεῖρα αὐτοῦ.
20² καὶ ἐκράτησεν τὸν
δράκοντα, ὁ ὄφις ὁ
ἀρχαῖος, ὃς ἐστὶν
Διάβολος καὶ ὁ
Σατανᾶς, καὶ ἔδησεν
αὐτὸν χίλια ἔτη
20³ καὶ ἔβαλεν αὐτὸν
εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ
ἐκλείσεν καὶ

enganyant els qui
rebien l'encuny de la
bèstia i els qui
adoraven la seva
imatge; vius van ser
llençats tots dos a
l'estany de foc encès
amb sofre.

²¹Els restants van ser
morts amb l'espasa
del qui muntava dalt
del cavall, aquella que
sortia de la seva boca,
i tots els ocells es van
atipar de les seves
carns.

Capítol xx Regne mil·lenari de Crist. — Darrera conspiració de les nacions. Judici final

**El dragó lligat per
mil anys.** ¹Després
vaig veure baixar del
cel un àngel que tenia
la clau de l'abisme i
una gran cadena a la
mà;
²va agafar el dragó,
«la serp» antiga, que
és el diable i Satanàs,
va lligar-lo per mil
anys,

³va llençar-lo a
l'abisme, tancant amb
clau i segellant

enganyat els qui rebien
l'encuny de la bèstia i
els qui adoraven la
seva imatge; tots dos
foren precipitats vius a
l'estany de foc encès
amb sofre.

²¹ Els restants foren
matats amb l'espasa
del qui muntava dalt
del cavall, aquella que
li sortia de la boca; i
tots els ocells es van
saciar de les seves
carns.

**20 El Messies regna
amb els seus
fidels.**— ¹ Després
vaig veure baixar del
cel un àngel que tenia
a la mà la clau de
l'abisme i una gran
cadena;
² va agafar el drac, *la
serp* antiga, que és el
diable i Satanàs, va
lligar-lo per mil anys,

³ va llançar-lo a
l'abisme i tancà amb
clau i segellà l'entrada

ἐσφράγισεν ἐπάνω
αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ
ἔτι τὰ ἔθνη ἄχρη
τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη.
μετὰ ταῦτα δεῖ λυθῆναι
αὐτὸν μικρὸν χρόνον.

20⁴ Καὶ εἶδον θρόνους
καὶ ἐκάθισαν ἐπ'
αὐτοὺς καὶ κρίμα ἐδόθη
αὐτοῖς, καὶ τὰς ψυχὰς
τῶν πεπελεκισμένων
διὰ τὴν μαρτυρίαν
Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν
λόγον τοῦ θεοῦ καὶ
οἵτινες οὐ
προσεκύνησαν τὸ
θηρίον οὐδὲ τὴν εἰκόνα
αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔλαβον
τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ
μέτωπον καὶ ἐπὶ τὴν
χεῖρα αὐτῶν. καὶ
ἔζησαν καὶ
ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ
Χριστοῦ χίλια ἔτη.

20⁵ οἱ λοιποὶ τῶν
νεκρῶν οὐκ ἔζησαν
ἄχρη τελεσθῇ τὰ χίλια
ἔτη. Αὕτη ἡ ἀνάστασις
ἡ πρώτη.

20⁶ μακάριος καὶ ἅγιος
ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ
ἀναστάσει τῇ πρώτῃ·
ἐπὶ τούτων ὁ δεῦτερος
θάνατος οὐκ ἔχει
ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται

l'entrada darrera seu,
perquè no enganyi
més les nacions, fins
que es compleixin els
mil anys. Després
haurà de ser deslligat
per poc temps.

Resurrecció dels màrtirs i fidels.

⁴Vaig veure encara
«uns setials on es van
asseure, i els fou
confiat el judici».
[Vaig veure] també les
ànimes dels qui
havien estat
decapitats per causa
del testimoni de
Jesús i de la paraula
de Déu, junt amb els
qui no havien adorat
la bèstia ni la seva
imatge, ni n'havien
acceptat l'encuny
sobre el front o sobre
la mà; tots van tornar
a viure i van regnar
amb Crist durant mil
anys.

⁵Els altres morts no
van reviuir fins a
haver-se complert els
mil anys . Aquesta és
la primera
resurrecció.

⁶Benaurat i sant aquell
qui té part en la
primera resurrecció!
La segona mort no té
poder sobre ells, ans
seran «sacerdots de
Déu» i de Crist, i

darrera seu perquè no
enganyi més les
nacions, fins que es
compleixin els mil
anys. Després haurà de
ser deslligat per poc
temps.

⁴ Vaig veure encara
*uns setials on es van
asseure, i els fou
confiat el poder de
jutjar.* Vaig veure
també les ànimes dels
qui havien estat
decapitats a causa del
testimoni de Jesús
i de la paraula de Déu,
junt amb els qui no
havien adorat la bèstia
ni la seva imatge, ni
n'havien acceptat
l'encuny sobre el front
o sobre la mà; tots van
tornar a viure i van
regnar amb el Crist
durant mil anys.

⁵ Els altres morts no
van reviuir fins que
s'hagueren complert
els mil anys. Aquesta
és la primera
resurrecció.

⁶ Feliç i sant aquell qui
participa en la primera
resurrecció! La segona
mort no té poder sobre
ells, sinó que seran
sacerdots de Déu i del
Crist, i regnaran amb

ἱερεῖς τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ
Χριστοῦ καὶ
βασιλεύσουσιν μετ'
αὐτοῦ [τὰ] χίλια ἔτη.

20⁷ Καὶ ὅταν τελεσθῇ
τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται
ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς
φυλακῆς αὐτοῦ

20⁸ καὶ ἐξελεύσεται
πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ
ἐν ταῖς τέσσαρσιν
γωνίαις τῆς γῆς, τὸν
Γῶγ καὶ Μαγῶγ,
συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς
τὸν πόλεμον, ὧν ὁ
ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς ἡ
ἄμμος τῆς θαλάσσης.

20⁹ καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ
τὸ πλάτος τῆς γῆς καὶ
ἐκύκλευσαν τὴν
παρεμβολὴν τῶν ἁγίων
καὶ τὴν πόλιν τὴν
ἠγαπημένην, καὶ
κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ καὶ
κατέφαγεν αὐτούς.

20¹⁰ καὶ ὁ διάβολος ὁ
πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη
εἰς τὴν λίμνην τοῦ
πυρὸς καὶ θείου ὄπου
καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ
ψευδοπροφήτης, καὶ
βασανισθήσονται
ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων.

20¹¹ Καὶ εἶδον θρόνον
μέγαν λευκὸν καὶ τὸν

regnarán amb Ell
durant mil anys.

El dragó torna a seduir els gentils. ^{7I}

quan s'hauran
complet els mil anys,
Satanàs serà deslligat
de la seva presó,

⁸i sortirà per enganyar
els pobles gentils dels
quatre costats de la
terra, «Gog i Magog,
per conduir-los
plegats» a la guerra.
El seu nombre és com
la sorra del mar.

⁹Van pujar, doncs,
«per tota l'extensió de
la terra», i van rodejar
el campament dels
sants i la ciutat
estimada, però del cel
va baixar foc que els
va devorar,

¹⁰i el diable que els
enganyava va ser
llençat a l'estany del
foc i sofre, on havien
estat llençats també la
bèstia i el pseudo-
profeta, per ser-hi
torturats de dia i de
nit pels segles dels
segles.

El judici. ¹¹Vaig veure
després un gran setial

ell durant mil anys.

Última conspiració de les nacions.— ^{7I}

quan s'hauran
complet els mil anys,
Satanàs serà deslligat
de la seva presó,

⁸i sortirà per enganyar
els pobles pagans dels
quatre costats de la
terra, *Gog i Magog*,
*per conduir-los
plegats* a la guerra. El
seu nombre és com la
sorra del mar.

⁹ Van pujar, doncs, *per
tota l'extensió de la
terra*, i rodejaren el
campament dels sants
i la ciutat estimada,
però del cel va baixar
foc que els va devorar,

¹⁰ i el diable que els
enganyava fou
precipitat a l'estany de
foc i de sofre, on
havien estat
precipitats també la
bèstia i el pseudo-
profeta, per a ser-hi
torturats nit i dia pels
segles dels segles.

Judici final.— ¹¹ Vaig
veure després un gran

καθήμενον ἐπ' αὐτόν,
οὐδ' ἀπὸ τοῦ προσώπου
ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ
οὐρανὸς καὶ τόπος οὐχ
εὐρέθη αὐτοῖς.

20¹² καὶ εἶδον τοὺς
νεκρούς, τοὺς
μεγάλους καὶ τοὺς
μικροὺς, ἐστῶτας
ἐνώπιον τοῦ θρόνου.
καὶ βιβλία ἠνοιχθησαν,
καὶ ἄλλο βιβλίον
ἠνοιχθη, ὃ ἐστὶν τῆς
ζωῆς, καὶ ἐκρίθησαν οἱ
νεκροὶ ἐκ τῶν
γεγραμμένων ἐν τοῖς
βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα
αὐτῶν.

20¹³ καὶ ἔδωκεν ἡ
θάλασσα τοὺς νεκρούς
τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ ὁ
θάνατος καὶ ὁ ἄδης
ἔδωκαν τοὺς νεκρούς
τοὺς ἐν αὐτοῖς, καὶ
ἐκρίθησαν ἕκαστος
κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

20¹⁴ καὶ ὁ θάνατος καὶ
ὁ ἄδης ἐβλήθησαν εἰς
τὴν λίμνην τοῦ πυρός.
οὗτος ὁ θάνατος ὁ
δεύτερός ἐστιν, ἡ λίμνη
τοῦ πυρός.

20¹⁵ καὶ εἴ τις οὐχ
εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς
ζωῆς γεγραμμένος,
ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην
τοῦ πυρός.

blanc, amb aquell que
hi seia. Davant la seva
faç van fugir la terra i
el cel, i no se'n va
veure més rastre.

¹²Aleshores vaig veure
com els morts, els
grans i els petits,
estaven davant el
setial, i «uns llibres
van ser oberts». Va ser
obert també un altre
llibre, que és el llibre
de la vida, i els morts
van ser jutjats per les
coses escrites en els
llibres, segon les seves
obres.

¹³La mar va lliurar els
morts que tenia, la
Mort i l'Hades van
donar també els morts
que tenien, i cadascú
va ser jutjat segons les
seves obres.

¹⁴Finalment, la Mort i
l'Hades van ser
llençats a l'estany del
foc. Aquesta és la mort
segona, l'estany del
foc.

¹⁵«Si algú» no «es
trobava escrit al
llibre» de la vida, era
llençat a l'estany del
foc.

setial blanc, amb
aquell qui hi seia.
Davant la seva faç
fugiren la terra i el cel,
i no se'n veié més
rastre.

¹² Aleshores vaig veure
com els morts, els
grans i els petits, eren
davant el setial, i *uns
llibres foren oberts*.
Fou obert també un
altre llibre, que és el de
la vida, i els morts
foren jutjats per les
coses escrites als
llibres, *segons les
seves obres*.

¹³ El mar va donar els
morts que tenia, la
Mort i el seu Reialme
van donar també els
morts que tenien, i
cadascú fou jutjat
segons les seves obres.

¹⁴ *Finalment*, la Mort i
el seu Reialme foren
precipitats a l'estany
de foc. En això
consisteix la segona
mort, en l'estany de
foc.

¹⁵ *Si algú no era
trobat escrit al llibre
de la vida, era
precipitat a l'estany de
foc*.

Capítol XXI
Visió de la nova
Jerusalem

La nova Jerusalem
baixa del cel.

Apocalipsi 21,1 Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν. ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθαν καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.

21² καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἰερουσαλὴμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

21³ καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ θρόνου λεγούσης· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσεται μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαοὶ αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς μετ' αὐτῶν ἔσται [αὐτῶν θεός],

21⁴ καὶ ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι οὔτε πένθος οὔτε κρᾶυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι, [ὅτι] τὰ πρῶτα ἀπῆλθαν.

21⁵ Καὶ εἶπεν ὁ

¹Després vaig veure «un cel nou i una terra nova», perquè el primer cel i la primera terra ja han passat, i la mar ja no existeix.

²I vaig veure la ciutat santa, la nova Jerusalem, que baixava del cel, venint de Déu, abillada com una núvia guarnida per al seu espòs.

³Aleshores vaig sentir una veu forta que deia des del setial: «aquest és el tabernacle» de «Déu amb els homes, on habitarà amb ells»; «ells seran 'POBLE SEU'» i el mateix «DÉU AMB ELLS» serà 'el seu Déu';

⁴Ell «eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà»; ni tampoc «els planys, ni clams, ni penes» no existiran més, perquè «les coses d'abans han passat».

⁵I el qui seia la setial

21 Renovació del món i aparició de la ciutat de Déu.— ¹

Després vaig veure *un cel nou i una terra nova*, perquè el primer cel i la primera terra ja han passat, i la mar ja no existeix.

² I vaig veure la ciutat santa, la nova Jerusalem, que baixava del cel, procedent de Déu, abillada com una núvia adornada per al seu espòs.

³ Aleshores vaig sentir una veu forta que deia des del setial: «*Aquest és el tabernacle de Déu amb els homes, i des d'ara habitarà amb ells; ells seran POBLE SEU i el mateix DÉU AMB ELLS serà el seu Déu;*»

⁴ ell *eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà; ni tampoc planys, ni clams, ni penes no existiran més, perquè les coses d'abans han passat.»*

⁵ I el qui seia al setial

καθήμενος ἐπὶ τῷ
θρόνῳ· ἰδοὺ καινὰ ποιῶ
πάντα καὶ λέγει·
γράφον, ὅτι οὗτοι οἱ
λόγοι πιστοὶ καὶ
ἀληθινοὶ εἰσιν.

21⁶ καὶ εἶπέν μοι·
γέγοναν. ἐγώ [εἰμι] τὸ
ἄλφα καὶ τὸ ὦ, ἡ ἀρχὴ
καὶ τὸ τέλος. ἐγώ τῷ
διψῶντι δώσω ἐκ τῆς
πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς
ζωῆς δωρεάν.

21⁷ ὁ νικῶν
κληρονομήσει ταῦτα
καὶ ἔσομαι αὐτῷ θεός
καὶ αὐτὸς ἔσται μοι
υἱός.

21⁸ τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ
ἀπίστοις καὶ
ἐβδελυγμένοις καὶ
φονεῦσιν καὶ πόρνοις
καὶ φαρμάκοις καὶ
εἰδωλολάτραις καὶ
πᾶσιν τοῖς ψευδέσιν τὸ
μέρος αὐτῶν ἐν τῇ
λίμνῃ τῇ καιομένη πυρὶ
καὶ θείῳ, ὃ ἔστιν ὁ
θάνατος ὁ δεύτερος.

21⁹ Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ
τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν
ἐχόντων τὰς ἑπτὰ
φιάλας τῶν γεμόντων
τῶν ἑπτὰ πληγῶν τῶν
ἐσχάτων καὶ ἐλάλησεν
μετ' ἐμοῦ λέγων· δεῦρο,
δεῖξω σοὶ τὴν νύμφην

va dir: «tot ho
renovo».

Atestació de Déu.

Diu després: escriu,
perquè aquestes
paraules són
fidedignes i veritables.

⁶I em va dir: són un
fet. Jo sóc l'alfa i
l'omega, el principi i la
fi. Al qui té set Jo li
donaré que pugui
beure gratuïtament de
la font de l'aigua de la
vida.

⁷El qui surti vencedor
posseirà aquestes
coses; «Jo seré» Déu
«per ell, i ell serà un
fill per mi».

⁸Però els covards, els
descreguts,
abominables,
homicides,
fornicadors, malèfics,
adoradors dels ídols i
tots els falsaris, la part
d'ells està a l'estany
encès amb foc i sofre,
que és la mort segona.

Un àngel nostra al vident la nova Jerusalem.

⁹Aleshores va venir un
dels set àngels que
tenien les set copes
plenes de les «set
plagues» darreres, i va
parlar amb mi dient.
vine, et faré veure la

va dir: «*Tot ho
renovo.*»

Després afegeix:
«Escriu, perquè
aquestes paraules són
fidedignes i
veritables.»

⁶ I em va dir: «Són un
fet. Jo sóc l'Alfa i
l'Omega, el Principi i
la Fi. Al qui té set, jo li
concediré que pugui
beure gratuïtament de
la font de l'aigua de la
vida.

⁷ El que surti vencedor
posseirà aquestes
coses en herència; *jo
seré Déu per a ell, i ell
serà per a mi un fill.*

⁸ Però els covards, els
descreguts,
abominables,
homicides,
fornicadors, malèfics,
idòlatres i tots els
falsaris tindran la seva
part a l'estany encès
amb foc i sofre, que és
la segona mort».

Visió de la nova Jerusalem.—

⁹ Aleshores va venir un
dels set àngels que
tenien les set copes
plenes de les *set
plagues* darreres, i em
parlà així: «Vine, et

τὴν γυναῖκα τοῦ
ἀρνίου.

21¹⁰ καὶ ἀπὴνεγκέν με
ἐν πνεύματι ἐπὶ ὄρος
μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ
ἔδειξέν μοι τὴν πόλιν
τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ
καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θεοῦ

21¹¹ ἔχουσαν τὴν
δόξαν τοῦ θεοῦ, ὁ
φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος
λίθῳ τιμιωτάτῳ ὡς
λίθῳ ἰάσπιδι
κρυσταλλίζοντι.

21¹² ἔχουσα τεῖχος
μέγα καὶ ὑψηλόν,
ἔχουσα πυλῶνας
δώδεκα καὶ ἐπὶ τοῖς
πυλῶσιν ἄγγέλους
δώδεκα καὶ ὀνόματα
ἐπιγεγραμμένα, ἃ ἔστιν
[τὰ ὀνόματα] τῶν
δώδεκα φυλῶν υἱῶν
Ἰσραὴλ·

21¹³ ἀπὸ ἀνατολῆς
πυλῶνες τρεῖς καὶ ἀπὸ
βορρᾶ πυλῶνες τρεῖς
καὶ ἀπὸ νότου πυλῶνες
τρεῖς καὶ ἀπὸ δυσμῶν
πυλῶνες τρεῖς.

21¹⁴ καὶ τὸ τεῖχος τῆς
πόλεως ἔχων θεμελίους
δώδεκα καὶ ἐπ' αὐτῶν
δώδεκα ὀνόματα τῶν
δώδεκα ἀποστόλων τοῦ
ἀρνίου.

21¹⁵ Καὶ ὁ λαλῶν μετ'

núvia, l'esposa de
l'Anyell.

¹⁰Va dur-me, doncs»,
en esperit «dalt d'una
muntanya molt alta»,
i em va fer veure
Jerusalem, la ciutat
santa, que baixava del
cel, venint de Déu,

¹¹«i tenia la glòria de
Déu». La seva claror
semblava la d'una
pedra preciosíssima,
com pedra de jaspi
cristal·lí.

La muralla, les portes, les pedres de fonament.

¹²Tenia una muralla
molt alta amb dotze
portes, i a les portes
dotze àngels, i uns
noms gravats, que són
els de les dotze tribus
d'Israel:

¹³«tres portes a
llevant, tres a
tramuntana, tres a
migdia, tres a
ponent».

¹⁴La muralla de la
ciutat tenia dotze
pedres de fonament, i
sobre aquestes pedres
els noms dels dotze
apòstols de l'Anyell.

¹⁵El qui parlava amb

mostraré la núvia,
l'esposa de l'Anyell.»

¹⁰ Va dur-me, doncs,
en esperit dalt d'una
muntanya molt alta, i
em mostrà Jerusalem,
la ciutat santa, que
baixava del cel,
procedent de Déu,

¹¹ i tenia la glòria de
Déu. La seva claror
semblava la d'una
pedra preciosíssima,
com pedra de jaspi
cristal·lí.

¹² Tenia una muralla
molt alta amb dotze
portes, i a les portes,
dotze àngels, i uns
noms gravats, que són
els de les dotze tribus
dels fills d'Israel:

¹³ tres portes a llevant,
tres a tramuntana,
tres a migdia, tres a
ponent.

¹⁴ La muralla de la
ciutat reposava sobre
dotze pedres de
fonament, i sobre
aquestes pedres hi
havia els noms dels
dotze apòstols de
l'Anyell.

¹⁵ El qui em parlava

ἐμοῦ εἶχεν μέτρον
κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα
μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ
τοὺς πυλῶνας αὐτῆς
καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς.

21¹⁶ καὶ ἡ πόλις
τετραγῶνος κεῖται καὶ
τὸ μῆκος αὐτῆς ὅσον
[καὶ] τὸ πλάτος. καὶ
ἐμέτρησεν τὴν πόλιν
τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίων
δώδεκα χιλιάδων, τὸ
μῆκος καὶ τὸ πλάτος
καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα
ἐστίν.

21¹⁷ καὶ ἐμέτρησεν τὸ
τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν
τεσσεράκοντα
τεσσάρων πηχῶν
μέτρον ἀνθρώπου, ὃ
ἐστὶν ἀγγέλου.

21¹⁸ καὶ ἡ ἐνδόμησις
τοῦ τείχους αὐτῆς
ἴασπις καὶ ἡ πόλις
χρυσίον καθαρόν
ὅμοιον ὑάλῳ καθαρῷ.

21¹⁹ οἱ θεμέλιοι τοῦ
τείχους τῆς πόλεως
παντὶ λίθῳ τιμίῳ
κεκοσμημένοι· ὁ
θεμέλιος ὁ πρῶτος
ἴασπις, ὁ δεῦτερος
σάπφιρος, ὁ τρίτος
χαλκηδών, ὁ τέταρτος
σμάραγδος,

21²⁰ ὁ πέμπτος
σαρδόνιξ, ὁ ἕκτος
σάρδιον, ὁ ἕβδομος

mi «tenia una cana»
d'or «per amidar», la
ciutat, les seves portes
i la seva muralla.

¹⁶La ciutat «és
quadrada», té la
llargada igual a la seva
amplada. Va amidar,
doncs, la ciutat amb la
cana fins a dotze mil
estadis; la seva
llargada, l'amplada i
l'alçada són iguals.

¹⁷Va amidar també la
muralla: cent
quaranta-quatre
colzades, en mides
d'home, que són de
l'àngel.

¹⁸«Les filades» de la
seva muralla eren «de
jaspi», i la ciutat era
d'or, brunyit com si
fos vidre.

¹⁹«Les pedres de
fonament» que
sostenien la muralla
de la ciutat estaven
agençades amb tota
mena «de pedres
precioses»: la primera
pedra era «jaspi», la
segona «safir», la
tercera calcedònia, la
quarta maragda,
²⁰ la cinquena
sardònix, la sisena
sarda, la setena

tenia una cana d'or
per a amidar la ciutat,
les seves portes i la
seva muralla.

¹⁶ La ciutat és
quadrada: la seva
llargada és igual a
l'amplada. Va amidar,
doncs, la ciutat amb la
cana fins a dotze mil
estadis; la seva
llargada, l'amplada i
l'alçada són iguals.

¹⁷ Va amidar també la
muralla: cent
quaranta-quatre
colzades, en mides
d'home, que són
també d'àngel.

¹⁸ *Les filades* de la seva
muralla eren *de jaspi*, i
la ciutat era d'or,
brunyit com si fos
vidre.

¹⁹ *Les pedres de*
fonament que
sostenien la muralla de
la ciutat eren
agençades amb tota
mena *de pedres*
precioses: la primera
pedra era *jaspi*, la
segona *safir*, la tercera
calcedònia, la quarta,
maragda
²⁰ la cinquena
sardònix, la sisena
sarda, la setena crisòlit

χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος
βήρυλλος, ὁ ἕνατος
τοπάζιον, ὁ δέκατος
χρυσόπρασος, ὁ
ἐνδέκατος ὑάκινθος, ὁ
δωδέκατος ἀμέθυστος,
21²¹ καὶ οἱ δώδεκα
πυλῶνες δώδεκα
μαργαρίται, ἀνὰ εἷς
ἕκαστος τῶν πυλώνων
ἦν ἐξ ἐνὸς μαργαρίτου.
καὶ ἡ πλατεῖα τῆς
πόλεως χρυσίον
καθαρόν ὡς ὕαλος
διαυγής.

21²² Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον
ἐν αὐτῇ, ὁ γὰρ κύριος ὁ
θεὸς ὁ παντοκράτωρ
ναὸς αὐτῆς ἐστὶν καὶ τὸ
ἄρνιον.

21²³ καὶ ἡ πόλις οὐ
χρεῖαν ἔχει τοῦ ἡλίου
οὐδὲ τῆς σελήνης ἵνα
φαίνωσιν αὐτῇ, ἡ γὰρ
δόξα τοῦ θεοῦ
ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ
λύχνος αὐτῆς τὸ
ἄρνιον.

21²⁴ καὶ
περιπατήσουσιν τὰ
ἔθνη διὰ τοῦ φωτὸς
αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς
τῆς γῆς φέρουσιν τὴν
δόξαν αὐτῶν εἰς αὐτήν,

21²⁵ καὶ οἱ πυλῶνες
αὐτῆς οὐ μὴ
κλεισθῶσιν ἡμέρας,
νῦξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ,

crisòlit, la vuitena
beril·le, la novena
topazi, la desena
crisopras, l'onzena
jacint, la dotzena
ametista.

²¹Les dotze portes eren
dotze perles, cada una
de les portes era d'una
sola perla, i la gran via
de la ciutat era d'or,
brunyit com vidre
lluent.

**Déu és el seu
temple.** ²²De temple
no n'hi vaig veure,
perquè el Senyor Déu
Totpoderós és el seu
temple, junt amb
l'Anyell.

²³La ciutat no té
necessitat «del sol ni
de la lluna que li facin
llum», perquè «la
glòria de Déu la
il·lumina», i l'Anyell
n'és el llum.

²⁴«Les nacions
caminaran a la seva
llum», i els reis de la
terra li portaran la
seva glòria.

²⁵«Les seves portes no
es tancaran en tot el
dia», que de nit no
n'hi haurà.

la vuitena beril·le, la
novena topazi, la
desena crisopres,
l'onzena jacint, la
dotzena ametista.

²¹ Les dotze portes
eren dotze perles, cada
una de les portes era
d'una sola perla, i la
gran via de la ciutat
era d'or, brunyit com
vidre lluent.

²² De temple, no n'hi
vaig veure, perquè el
Senyor Déu
Totpoderós és el seu
temple, junt amb
l'Anyell.

²³ La ciutat no té
necessitat *del sol ni de
la lluna que li facin
llum*, perquè *la glòria
de Déu la il·lumina*, i
l'Anyell n'és el llum.

²⁴ *Les nacions
caminaran a la seva
llum*, i els reis de la
terra li oferiran el
propri esplendor.

²⁵ *Les seves portes no
seran tancades en tot
el dia*, que de nit, no
n'hi haurà.

21²⁶ καὶ οἴσουσιν τὴν
δόξαν καὶ τὴν τιμὴν
τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν.

21²⁷ καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ
εἰς αὐτήν πᾶν κοινὸν
καὶ [ὁ] ποιῶν βδέλυγμα
καὶ ψεῦδος εἰ μὴ οἱ
γεγραμμένοι ἐν τῷ
βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ
ἀρνίου.

Apocalipsi 22,1 Καὶ
ἔδειξέν μοι ποταμὸν
ὑδατος ζωῆς λαμπρὸν
ὡς κρύσταλλον,
ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ
θρόνου τοῦ θεοῦ καὶ
τοῦ ἀρνίου.

22² ἐν μέσῳ τῆς
πλατείας αὐτῆς καὶ τοῦ
ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ
ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς
ποιοῦν καρποὺς
δώδεκα, κατὰ μῆνα
ἕκαστον ἀποδίδου τὸν
καρπὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ
φύλλα τοῦ ξύλου εἰς
θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.

22³ καὶ πᾶν κατάθεμα
οὐκ ἔσται ἔτι. καὶ ὁ
θρόνος τοῦ θεοῦ καὶ
τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ
ἔσται, καὶ οἱ δούλοι
αὐτοῦ λατρεύσουσιν

²⁶ «Li portaran, doncs,
la glòria» i les
riqueses «de les
nacions».

²⁷ «Res d'immund no
hi entrarà», ni els qui
cometen
abominacions i
falsedats, sinó
solament aquells qui
estan escrits al llibre
de la vida de l'Anyell.

Capítol XII

L'aigua de la vida.

— Fi de la visió. —

Conclusions del llibre

**L'aigua i l'arbre de
la vida.** ¹Va mostrar-me
després el riu
d'aigua de la vida,
transparent com
cristall, que sortia del
setial de Déu i de
l'Anyell.

²Al mig de la gran via,
«a banda i banda del
riu, creix l'arbre» de la
vida, que fa fruit dotze
vegades,
«mensualment dóna
el seu fruit, i les
fulles» de l'arbre «són
d'ús medicinal per a
les nacions.

³«No existirà mai més
l'execració». Allà hi
haurà el setial de Déu
i de l'Anyell. Els seus
servents l'adoraran

²⁶ *Li oferiran, doncs,
l'esplendor i les
riqueses de les
nacions.*

²⁷ *Res d'immund no hi
podrà entrar, ni els
qui cometen
abominacions i
falsedats, sinó
solament aquells qui
estan escrits al llibre
de la vida de l'Anyell.*

22 ¹ Va mostrar-me
després el riu d'aigua
de la vida, transparent
com cristall, que sortia
del setial de Déu i de
l'Anyell.

² Al mig de la gran via,
*a banda i banda del
riu, creix l'arbre* de la
vida, que fa fruit dotze
vegades, és a dir, *cada
mes dóna el seu fruit, i
les fulles de l'arbre són
d'ús medicinal* per a
les nacions.

³ *No hi haurà cap més
execració.* Allà hi
haurà el setial de Déu i
de l'Anyell. Els seus
servents l'adoraran

αὐτῶ

22⁴ καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

22⁵ καὶ νύξ οὐκ ἔσται ἔτι καὶ οὐκ ἔχουσιν χρείαν φωτὸς λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι κύριος ὁ θεὸς φωτίσει ἐπ' αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

22⁶ Καὶ εἶπέν μοι· οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ ὁ κύριος ὁ θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἀπέστειλεν τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.

22⁷ καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ· μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

22⁸ Καγὼ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα· καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

22⁹ καὶ λέγει μοι· ὄρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμι

⁴i «veuran la seva faç», i portaran el nom d'Ell escrit sobre els seus fronts.

⁵No hi haurà més nit, ni tenen necessitat de llum d'oli o de llum de sol, perquè el Senyor Déu resplendirà sobre ells, i «regnarán pels segles dels segles».

Fi de la visió. ⁶Va dir-me després: aquestes paraules són fidedignes i veritables, i el Senyor Déu dels esperits dels profetes ha tramès el seu àngel, per mostrar als seus servents «les coses que s'han d'esdevenir» de pressa.

⁷Vinc de pressa. Benaurat el qui guarda les paraules profètiques d'aquest llibre.

⁸Jo, Joan, sóc el qui vaig sentir i veure aquestes coses. I acabat de sentir-les i de veure-les, vaig prosternar-me als peus de l'àngel que me les mostrava, per adorar-lo,

⁹però em diu: ves que no ho facis; sóc

⁴ i *veuran la seva faç*, i portaran el nom d'ell escrit al front.

⁵ No hi haurà més nit, ni necessiten llum d'oli o llum de sol, perquè el Senyor Déu resplendirà sobre ells, i *regnarán pels segles dels segles*.

⁶ Va dir-me després: «Aquestes paraules són fidedignes i veritables, i el Senyor Déu que inspira els profetes ha enviat el seu àngel per mostrar als seus servents *les coses que han de passar* de pressa.

⁷ Vine de pressa. Felix el qui guarda les paraules profètiques d'aquest llibre.»

⁸ Jo, Joan, sóc el qui va sentir i va veure aquestes coses. I, acabat de sentir-les i de veure-les, vaig prosternar-me als peus de l'àngel que me les mostrava per adorar-lo;

⁹ però em digué: «Ves que no ho facis; sóc

καὶ τῶν ἀδελφῶν σου
τῶν προφητῶν καὶ τῶν
τηρῶντων τοὺς λόγους
τοῦ βιβλίου τούτου· τῶ
θεῶ προσκύνησον.

22¹⁰ Καὶ λέγει μοι· μὴ
σφραγίσῃς τοὺς λόγους
τῆς προφητείας τοῦ
βιβλίου τούτου, ὁ
καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.

22¹¹ ὁ ἀδικῶν
ἀδικησάτω ἔτι καὶ ὁ
ῥυπαρὸς ῥυπανθήτω
ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος
δικαιοσύνην ποιησάτω
ἔτι καὶ ὁ ἅγιος
ἀγιασθήτω ἔτι.

22¹² Ἴδου ἔρχομαι
ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου
μετ' ἐμοῦ ἀποδοῦναι
ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον
ἐστὶν αὐτοῦ.

22¹³ ἐγὼ τὸ ἄλφα καὶ
τὸ ὦ, ὁ πρῶτος καὶ ὁ
ἔσχατος, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ
τέλος.

22¹⁴ Μακάριοι οἱ
πλύνοντες τὰς στολὰς
αὐτῶν, ἵνα ἔσται ἡ
ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ
ξύλον τῆς ζωῆς καὶ τοῖς
πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς
τὴν πόλιν.

22¹⁵ ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ
φάρμακοι καὶ οἱ πόρνοι
καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ

conservent teu i dels
teus germans els
profetes, i de tots els
qui guardin les
paraules d'aquest
llibre; Déu has
d'adorar.

Conclusions. ¹⁰Em
diu encara: no deixis
closes sota segell les
paraules profètiques
d'aquest llibre, perquè
el temps és a la vora.

¹¹El qui obra
injustament que hi
obri encara, el qui està
brut que s'embruti
encara, el just obri
justament encara, i el
sant que es santifiqui
encara.

¹²«Vinc» de pressa, «i
la meva paga ve amb
mi», per «donar a
cadascú segons les
seves obres».

¹³Jo sóc l'Alfa i
l'Omega, «el Primer i
el Darrer», el principi
i la fi.

¹⁴Benaurats els qui
renten els seus vestits,
perquè puguin tenir
dret sobre l'arbre de la
vida, i puguin entrar
per les portes a la
ciutat.

¹⁵Fora els gossos, els
malèfics, els
fornicadors, els
idòlatres i tots els qui

servent com tu i com
els teus germans, els
profetes, amb tots els
qui guardin les
paraules d'aquest
llibre; Déu has
d'adorar.»

CONCLUSIONS

¹⁰ Em diu encara: «No
guardis sota segell les
paraules profètiques
d'aquest llibre, perquè
el temps és a la vora.

¹¹ El qui obra
injustament, que hi
obri encara; el qui està
brut, que s'embruti
encara; el just, que
practiqui la justícia
encara; i el sant, que se
santifiqui encara.

¹² Vinc de pressa, i la
meva recompensa ve
amb mi, per donar a
cadascú segons les
seves obres.

¹³ Jo sóc l'Alfa i
l'Omega, el Primer i el
Darrer, el Principi i la
Fi.

¹⁴ Feliços els qui es
renten els vestits
perquè puguin tenir
dret sobre l'arbre de la
vida i puguin entrar
per les portes a la
ciutat.

¹⁵ Fora els gossos, els
malèfics, els
fornicadors, els
idòlatres i tots els qui

εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς
φιλῶν καὶ ποιῶν
ψεῦδος.

22¹⁶ Ἐγὼ Ἰησοῦς
ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν
μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν
ταῦτα ἐπὶ ταῖς
ἐκκλησίαις. ἐγὼ εἰμι ἡ
ρίζα καὶ τὸ γένος
Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ
λαμπρὸς ὁ πρωῒνος.

22¹⁷ Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ
ἡ νύμφη λέγουσιν·
ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων
εἰπάτω· ἔρχου. καὶ ὁ
διψῶν ἐρχέσθω, ὁ
θέλων λαβέτω ὕδωρ
ζωῆς δωρεάν.

22¹⁸ Μαρτυρῶ ἐγὼ
παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς
λόγους τῆς προφητείας
τοῦ βιβλίου τούτου· ἂν
τις ἐπιθῆ ἔπ' αὐτά,
ἐπιθήσει ὁ θεὸς ἐπ'
αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς
γεγραμμένας ἐν τῷ
βιβλίῳ τούτῳ,

22¹⁹ καὶ ἂν τις ἀφέλη
ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ
βιβλίου τῆς προφητείας
ταύτης, ἀφελεῖ ὁ θεὸς
τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ
ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ
τῆς πόλεως τῆς ἁγίας
τῶν γεγραμμένων ἐν
τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

22²⁰ Λέγει ὁ μαρτυρῶν

estimen o fabriquen
falsedats.

**Testificació de
Jesucrist.** ¹⁶Jo,
Jesús, he enviat el
meu àngel per
testificar-vos aquestes
coses a les esglésies.
Jo sóc el rebrot i el
casal de David,
l'estrella resplendent
del matí.

Invitació. ¹⁷L'esperit
i l'esposa diuen:
Veni. «Qui tingui set
que vingui»; el qui
vulgui «que prengui
de franc l'aigua» de la
vida.

¹⁸A tothom qui escolti
les paraules de la
profecia d'aquest
llibre testifico jo que,
si algú «hi afegeix
res», Déu aplegarà
«sobre ell les plagues
descrites en aquest
llibre»,

¹⁹i si algú «treu
paraules d'aquest»
llibre profètic, li
traurà Déu de tenir
part a l'arbre de la
vida i a la ciutat santa,
descrits en aquest
llibre.

Jesucrist ve. ²⁰El qui

estimen o fabriquen
falsedats!»

¹⁶ Jo, Jesús, he enviat
el meu àngel per
donar-vos
testimoniatge
d'aquestes coses
referents a les
esglésies. Jo sóc el
rebrot i el casal de
David, l'estel
resplendent del matí.

¹⁷ L'esperit i l'esposa
diuen: «Veni.» El qui
ho escolta, que digui:
«Veni.» *Qui tingui
set, que vingui;* El qui
vulgui, *que prengui de
franc l'aigua de la
vida.*

¹⁸ A tothom qui escolti
les paraules
profètiques d'aquest
llibre jo testifico que,
si ningú *hi posa res
més*, Déu posarà
*damunt d'ell les
plagues descrites en
aquest llibre,*

¹⁹ i, si ningú *treu
paraules d'aquest
llibre profètic*, Déu li
traurà la seva part de
l'arbre de la vida i de la
ciutat santa, descrits
en aquest llibre.

²⁰ El qui testifica

ταῦτα· ναί, ἔρχομαι
ταχύ. Ἀμήν, ἔρχου
κύριε Ἰησοῦ.

22²¹ Ἡ χάρις τοῦ
κυρίου Ἰησοῦ μετὰ
πάντων.

testifica aquestes
coses diu: sí, vinc de
pressa. Amén. Veniu,
Senyor Jesús.

Salutació. ²¹La gràcia
del Senyor Jesús sigui
amb tots.

aquestes coses diu:
«Sí, vinc de pressa.»
Amén. Veniu, Senyor
Jesús.

²¹ Que la gràcia del
Senyor Jesús sigui
amb tothom.»